

Hắc Hồ Bạch Lang

Contents

Hắc Hồ Bạch Lang	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	7
4. Chương 4	10
5. Chương 5	12
6. Chương 6	15
7. Chương 7	18
8. Chương 8	20
9. Chương 9	22
10. Chương 10	23
11. Chương 11	26
12. Chương 12	28
13. Chương 13	30
14. Chương 14	33
15. Chương 15	35
16. Chương 16	38
17. Chương 17	43
18. Chương 18	45
19. Chương 19	47
20. Chương 20	50
21. Chương 21	52
22. Chương 22	55
23. Chương 23	56
24. Chương 24	58
25. Chương 25	61
26. Chương 26	63
27. Chương 27	65
28. Chương 28	68
29. Chương 29	72
30. Chương 30	76

Hắc Hồ Bạch Lang

Giới thiệu

Thể loại: Huyền huyễn, nhất thụ nhất công, lạnh lùng bá đạo lang công x hồ ly thụ. Editor: Black DragonBeta - reader

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hac-ho-bach-lang>

1. Chương 1

Lục thủy thanh sơn.

Cạnh thác nước, có một thiếu niên tướng mạo rất tuấn tú, tuy rằng trông rất giống người bình thường, nhưng thực ra lại không phải là người.

Thoạt nhìn, trông thiếu niên chỉ khoảng chừng 11, 12 tuổi, hắn đã ngồi yên không nhúc nhích ở đây vài canh giờ rồi. Tuy hành động rất giống một kẻ đang tu hành, nhưng trang phục mặc trên người hắn lại rất tinh xảo hoa lệ, trông như một công tử nhà giàu nào đó.

Rốt cuộc đây là ai?

“Thiếu chủ.” Không biết từ khi nào bên cạnh thiếu niên đã xuất hiện một người mặc đồ đen.

Thiếu niên hoảng hốt trong giây lát, hồi lâu mới mở mắt ra. Cố gắng cưỡng lại ý muốn há miệng ngáp dài một cái, hắn nở một nụ cười tươi tắn được chuẩn bị tỉ mỉ với người mới đến: “Câu Luyện tiền bối hả?”

Câu Luyện bị nụ cười của hắn ảnh hưởng, bất giác trên gương mặt cũng hé ra một mặt cười tươi: “Hồ Vương đã trở về.”

Thiếu niên vẫn duy trì nụ cười nhưng trong lòng sớm đã bực mình: “Ta cũng nên trở về.” Nói xong liền đứng lên khỏi tảng đá lớn, nhẹ nhàng nhảy xuống, nhưng không hiểu sao hắn lại nhằm trúng nơi có nhiều đá nhọn mà nhảy. Trong không trung, thiếu niên bỗng biến hóa thành một cái bóng màu đen khiến người ta kinh ngạc — đó chính là hình dạng của một con hồ ly.

Xung quanh khu vực này không có một bóng người xuất hiện.

Bởi vì nơi này vốn là lãnh địa của Hắc Hồ tộc. Đương nhiên sẽ không có người nào rồi.

Còn vị thiếu niên kia chính là thiếu chủ của Hắc Hồ tộc – Túy Lạc.

Mặc dù không phải con trưởng của Hồ Vương, nhưng bởi vì từ nhỏ đã bộc lộ khả năng thiên phú kinh người mà được lựa chọn làm thiếu chủ, phải gánh lấy trách nhiệm dẫn dắt hắc hồ tộc. Lúc đầu hắn cũng làm không tốt, song từ kinh nghiệm một trận đánh cùng Hồ Vương thảo phạt Ngân Hồ, hắn mới hiểu không thể chỉ dựa vào thiên phú là có thể trở thành Vương được. Hôm nay mặc dù bản tính không có thay đổi gì quá lớn, nhưng bề ngoài hắn cũng đã trở thành một thiếu chủ đầy đủ tư cách trong lòng của mọi người.

Cũng chỉ có Hồ Vương là khám phá ra được lớp nguy trang của Túy Lạc. Nhưng Hồ Vương hiểu rõ năng lực của hắn là bất di bất dịch, có cố đến mấy chỉ sợ cũng khó mà thay đổi được, cho nên đành phải rèn dũa hắn nghiêm khắc hơn, giáo dục cẩn trọng hơn. Đối với vị khắc tinh lớn nhất này, Túy Lạc luôn cố gắng tránh được thì tránh, tránh hết mức thì thôi. Đến khi tránh không được thì hắn sẽ giả vờ đáng thương khiến người khác không đành lòng trách phạt hắn.

Bởi vì không hoàn thành tiến độ tu hành ngặt nghèo, gian khó, hôm nay Túy Lạc lại bị Hồ Vương trách mắng đến độ xương cốt cũng chẳng còn. Nhưng khi rời khỏi tầm mắt của mọi người, nụ cười khiêm nhường thành khẩn lập tức thay bằng bộ dạng tinh nghịch không kiềm chế được. Thân thể nhoáng một cái đã trở lại hình dáng hồ ly, bình bịch nhảy đến thác nước, chỗ hắn vừa mới tu hành.

Tuy nói đây là lãnh địa của Hắc Hồ tộc, nhưng thác nước lại giáp ranh với biên giới, bởi vậy rất ít có hồ ly nguyện ý đến gần. Túy Lạc chỉ có ở chỗ này mới có thể phóng túng bản thân mà hứng chí chơi đùa, thuận tiện phát tiết bản tính trẻ con thông minh bị đè nén một chút.

Cũng không phải chưa từng gặp qua kẻ địch, chỉ là Túy Lạc chưa từng thua. Vô luận là Ai Lai Hoa đứng đầu Xà tinh, hay Hắc Hùng tinh chỉ biết cậy mạnh, cuối cùng vẫn trở thành bại tướng dưới tay hắn.

Giờ đây, vùng thác nước này chính là thiên hạ của Túy Lạc.

Thiếu niên đứng ở tảng đá lớn trên đỉnh thác nước, nhìn bọt nước trắng xóa âm âm cuộn trào tung tóe ở bên dưới, nở một nụ cười đầy cao ngạo, sau đó thả người nhảy từ trên đỉnh thác xuống, thuận theo thác nước mà lao nhanh!

“Túy Lạc!” Chỉ Tích chạy đến chơi cùng cả kinh la hoảng một tiếng.

Song, tại thời điểm sắp rơi vào trong nước, thiếu niên trong chốc lát đã biến hóa thành một con hắc hồ, cắn một con cá lớn mới bắt được từ trong nước ra, sau đó xoay người nhảy lên một tảng đá gần đó, hãnh diện ngậm một con cá to bằng nửa thân mình, nhảy vào bờ.

Bộ lông đen óng mượt thấm đẫm bọt nước trong suốt, Túy Lạc rũ rũ lông, nước bắn ra tung tóe ướt cả người Chỉ Tích vừa đuổi tới.

“Này, sao ngươi cứ làm xằng làm bậy hoài vậy!” Chỉ Tích cau mày.

Để con cá lớn sống nhằn đang gây loạn sang một bên, hắc hồ lại biến trở về hình người. Kỹ năng biến hóa thuần thực như thế, ngay cả người trưởng thành nhìn thấy cũng phải cảm thấy xấu hổ. Túy Lạc cầm con cá bị mình vờn qua vờn lại đến giây cũng không giây nổi nữa lên, hỏi Chỉ Tích: “Gia vị đâu? Mang đến chưa?”

“Người tốt cuộc là hồ ly hay là người? Ngay cả ăn cá cũng phải có gia vị!” Chỉ Tích mặc dù cầu nhàu, nhưng vẫn lấy ra một bao gia vị mới mua từ một thương nhân ở vùng phụ cận. Từ sau khi thưởng thức qua gia vị của loài người này, bọn họ đối với mùi thơm ngon lành tỏa ra sau khi nướng vẫn quyến luyến không thôi.

“Chỉ cần thích, quan tâm nó là cái gì làm chi.” Túy Lạc dùng chân đẩy đẩy một đồng củi khô, sau đó búng tay một cái, ngọn lửa hừng hực lập tức bốc lên. Chỉ Tích đối với việc thiếu niên dùng khả năng thiên phú vào cái loại việc này vẫn tràn ngập oán hận. “Phụ thân đã trở về, không biết đến bao giờ mới lại được ăn mì vị thể này đây...”

“Nghe nói loạn trong tộc Bạch Lang đến nay vẫn không có khả năng giải quyết. Khế ước hòa bình mà chúng ta và tiên vương của bọn chúng lập ra không biết còn hiệu lực không, Hồ Vương vì phòng ngừa tập kích bất ngờ, cho nên sẽ không dừng lại ở đây lâu đâu.” Phụ thân Chỉ Tích phò tá Hồ Vương nhiều năm, bởi vậy hẳn cũng hay nghe được một ít tin tức quan trọng.

Túy Lạc nhìn chằm chằm ngọn lửa đang nhảy nhót trước mặt, trầm mặc một hồi. Hắn không hề sợ lửa như các hồ ly khác, bởi vì hàng năm thường trà trộn vào nơi con người tụ hội, nói hắn là hồ yêu, tốt hơn hết nên nói hắn như một pháp sư cao cường loài người thì hơn.

“Lang Vương đương nhiệm chắc đã giao thủ với chúng ta rồi hả?” Rốt cục, lúc cá chín được một nửa, hắn đã mở miệng.

Chỉ Tích sững sốt. Gật đầu. Cho dù định ra hiệp nghị rồi, tộc nhân hai bên vẫn ngấm ngấm đối đầu với nhau như trước.

“Bất quá... Cũng phải xem hắn có chống đỡ được đến lúc sau không.” Túy Lạc cười lạnh. Lang tộc mặc dù đoàn kết, nhưng khi nháo lên thì đúng là hỗn loạn long trời lở đất. Muốn nắm giữ ngôi vị Lang Vương, ngoại trừ năng lực rất mạnh ra, còn phải có thủ đoạn cực cao. So với Hồ tộc, mặc dù giáo hoạt khôn khéo, nhưng cho tới bây giờ phân tán mà sống, một khi chấp nhận ai đó là Vương của mình liền cúi đầu xưng thần, rất ít khi oán hận một câu.

Mùi cá nướng thơm phức lan tỏa ra cả rừng cây. Có động vật nghe thấy mùi thơm này không nhịn được mà tới gần, nhưng khi nhìn thấy Túy Lạc cùng Chỉ Tích thì đều lén lút chạy đi.

Bởi vì bản năng làm cho bọn chúng biết điều này không khác gì ăn trước miệng hổ.

Nhìn vị thiếu chủ đang bắt đầu nhắm nháp mì thực, Chỉ Tích thở dài: “Đừng quên đêm nay còn có huấn luyện.”

Túy Lạc chỉ đơn giản gật đầu, không thèm liếc mắt nhìn một cái.

Chỉ Tích bất đắc dĩ, chỉ có thể xoay người rời đi. Y cũng có việc riêng cần phải làm, với lại, hồ ly bình thường vốn không được phép tiếp xúc nhiều với thiếu chủ hồ tộc, vì dù sao thiếu chủ cũng sẽ trở thành Hồ Vương. Bởi vậy Chỉ Tích tuy là bằng hữu tốt nhất của Túy Lạc, nhưng thời gian ở cạnh hắn cũng không nhiều.

Gặt sạch sẽ con cá, Túy Lạc cảm thấy mỹ mãn ném xương xấu đi, chính vào lúc này, đột nhiên nhân thân nhanh nhạy của hắn phát hiện trên đỉnh thác nước có một hình bóng màu trắng.

Nhìn hành động của người này trông có vẻ ngu ngu vụng về, tuy nhiên màu trắng bao quanh quả thật rất chói mắt.

Túy Lạc cau mày, suy nghĩ một chút, rồi đi dọc theo thác nước, lội ngược dòng mà lên.

Tuy đã áp chế khí tức của mình nhưng Túy Lạc không ngờ đối phương vẫn phát hiện ra rồi vội vàng xoay người rời đi. Thế nhưng Túy Lạc cũng không có ý định cho nó thoát, cho nên đã dùng toàn lực phóng đến đứng trước mặt tên kia.

“Không nghĩ tới, Bạch Lang lại chạy tới địa bàn của Hắc Hồ tộc.” Nụ cười ngạo mạn hiện lên trên khóe miệng, Túy Lạc cúi người xuống đối mặt cùng bạch lang đã dựng lông lên phòng bị.

Đó là một con bạch lang lông trắng như tuyết. Thân thể nho nhỏ, so với Túy Lạc khi ở hình dạng hồ ly thì còn nhỏ nhắn xinh xắn hơn, thoát nhìn như là một ấu lang. Trên đuôi phải ấu lang có một vết máu dài, cộng thêm cử động khó khăn, có lẽ nó đã bị thương.

“A, tuy tuổi nhỏ, nhưng dũng khí cũng không nhỏ a~.” Túy Lạc cười khẽ.

Bạch lang bởi vì bị thương mà toàn thân phát run, bộ lông dựng đứng, hai tròng mắt tròn tròn, hàm răng nhe ra gầm gừ, tất cả đều biểu đạt địch ý với Túy Lạc.

Túy Lạc ngồi xổm xuống, hai tay chống đầu, trêu trọc nhìn nó: “Lạc đường rồi? Hay là tới nơi này cầu trợ giúp?”

Bạch lang không trả lời, vẫn nhìn hẩn bằng đôi mắt căm thù.

“Này, ta nghe không hiểu lang ngữ, chẳng lẽ ngươi không thể biến thành hình người?” Tuy nói động vật có thể biến thành hình người ít đến đáng thương, nhưng Túy Lạc cảm thấy kẻ trước mắt nhất định có thể biến được.

Bạch lang trừng mắt nhìn hẩn, thấy hẩn ngoại trừ ngôn ngữ đùa cợt, cũng rất rõ ràng hẩn không có bất cứ ý đồ công kích gì, liền không nhìn được lui về phía sau hai bước, mong muốn tránh khỏi con hồ ly thoát nhìn rất vô lại này.

“Này, ta là đến giúp ngươi, ngươi hành động như thế này là có ý gì?” Túy Lạc đương nhiên phát hiện động tác của hẩn, cố ý dựng thẳng lông mày, giả vờ tức giận. Khó khăn lắm mới gặp được một con tiểu lang mắc nạn như vậy.

Bạch lang lui về phía sau có chút do dự, nhưng vẫn không chịu đứng lại.

“Ngươi...” Túy Lạc tức giận vươn tay, bạch lang cả kinh, tưởng rằng hẩn muốn công kích nó, liền nhảy về phía sau vài bước, tính sẽ trèo lên tảng đá to kia, không ngờ...

“Cẩn thận!” Túy Lạc giạt mình kêu một tiếng, nhưng vẫn không kịp ra tay, bạch lang nọ vì hòn đá rất trơn mà mất đà rơi xuống dòng thác đang chảy xiết, kết quả bị thác nước mạnh mẽ kéo xuống!

“Ồ ồ!” Không kịp suy nghĩ, Túy Lạc vội vàng chạy lên, thả người nhảy xuống cứu hẩn, nhưng không ngờ khi rơi xuống, hẩn lại thấy một màn làm hẩn kinh ngạc vô cùng.

Con lang trắng muốt trong không trung biến hình thành người, dường như muốn đề phòng nỗi thống khổ khi bị rơi vào nước, vì vậy hai tay nó giơ lên bảo vệ cái đầu để giảm bớt đau đớn vì bị chấn động. Nhưng cho dù cách một khoảng, Túy Lạc vẫn thấy rõ tướng mạo của nó.

Người này...

So với ta còn đẹp mắt hơn!

Phần nộ chỉ trong nháy mắt đã bị lo lắng thay thế hoàn toàn.

Túy Lạc rơi vào trong nước lập tức tìm kiếm tung tích bạch lang, rốt cục sau khi nhìn thấy đồng quần áo màu trắng bập bềnh trên mặt nước, hẩn liền vội vàng ôm lấy nó, thở phào nhẹ nhõm.

May mà chỉ bị ngã xỉu.

Khuôn mặt tinh xảo hé ra, thoát nhìn tuổi tác tương tự với hắc, bạch y mặc dù hình dáng đơn giản, nhưng may đo rất cẩn thận, quan trọng nhất là... nó vẫn còn là một thiếu niên.

Rốt cuộc là cái gì làm cho thiếu niên Bạch Lang tộc này chạy tới tận địa bàn của Hắc Hồ tộc? Túy Lạc nghi hoặc, nhưng vẫn ôm thiếu niên đơn bạc này lên bờ.

2. Chương 2

Cách thác nước không xa có một sơn động, khi muốn tránh né người khác, Túy Lạc vẫn thường đến nơi này. Hôm nay, vì không muốn tiểu bạch lang này kinh động Hắc Hồ tộc, hắc chỉ có thể giấu y ở đây.

Nhìn chằm chằm khuôn mặt xinh đẹp của y, Túy Lạc đột nhiên có loại cảm giác “Kim ốc tàng kiều” mà phàm nhân thường nói.

Đốt lửa lên, Túy Lạc đặt tên kia lên một đồng cỏ mềm mại. Sau đó cởi quần áo đã ướt sũng của y ra, hắc ngồi một bên chờ đợi vị khách không mời tỉnh lại.

Hắc từng gặp qua tộc nhân của Bạch Lang tộc. Lang trời sinh hình thể so với hồ ly lớn hơn một chút, hơn nữa bạch lang trong lang tộc vốn là chủng tộc cao quý nhất, bởi vậy Bạch Lang tộc trời sinh tính kiêu ngạo cùng tự tin. Khi gặp mặt các trưởng lão của Bạch Lang tộc, Túy Lạc cảm nhận rõ ràng một loại khí phách trước nay chưa từng có. Bất quá, bọn họ không áp chế được Hắc Hồ tộc. Bởi vì sự thông minh, hào hiệp của hồ ly đều là những thứ lang tộc lãnh khốc không có được.

Chỉ là người ở trước mắt, mặc dù bằng tuổi mình thế nhưng vóc người rõ ràng là nhỏ hơn. Hải tử gây yếu như vậy, chỉ sợ rằng mẫu lang thông thường cũng không muốn nuôi dưỡng. Lớn như vậy rồi, vậy mà còn có thể xông nhâm đến lãnh địa Hắc Hồ tộc... Chẳng lẽ là một hải tử bị vứt bỏ?

Túy Lạc nhíu mày. Nội loạn của lang tộc, xem ra đã tới cao trào rồi.

Ngọn lửa cháy hừng hực nhanh chóng hong khô quần áo của thiếu niên. Thật vất vả mới tìm được một nơi ngủ an ổn, thiếu niên tựa hồ rất hưởng thụ sự ấm áp lúc này, thân thể vô thức cuộn thành một đoàn, ngay cả nguyên hình cũng quên khôi phục đã tiếp tục ngủ.

Túy Lạc chớp chớp mắt, không hề nghĩ tới nghe nói loài lang có tâm lý đề phòng rất mạnh lại có thể coi mình như người thân mà yên tâm ngủ! Vì vậy, không nhìn được mà lén qua, muốn vỗ vỗ lên mặt tên này, hỏi han rõ ràng mục đích y đến.

Nhưng tay còn chưa đụng tới đối phương đã thu trở về.

Hừ! Hắc không phải một lão già cổ hủ như vậy.

Chăm chú nhìn khuôn mặt đang ngủ say, Túy Lạc nhớ tới đêm nay còn phải tiếp tục huấn luyện, bĩu môi, dứt khoát cùng nằm trên đồng cỏ. Uh? Thật sự rất thoải mái.

Vì vậy, trên đồng cỏ nhiều thêm một người.

Mãi đến khi đồng lửa bị dập tắt, mặt trời hạ về tây, gió lạnh thổi vào hang động lạnh run người, Túy Lạc mới mở mắt ra.

Người bên cạnh cũng vừa lúc mở mắt.

Gần như là cùng lúc, hai bên đồng cỏ cùng có động tĩnh.

Một người gắt gao trừng mắt nhìn đối phương, toàn thân căng chặt phòng bị, một người vẻ mặt bất đắc dĩ không thể không phòng bị.

Trong sơn động nho nhỏ, mỗi người chiếm cứ một bên, ở giữa là đồng cỏ lộn xộn vừa được dùng làm đệm ngủ. Nhìn thấy đồng cỏ khô, Túy Lạc mới nhớ tới hình tượng của mình, vội vàng vỗ vỗ cây cỏ bám trên người, một bên vỗ một bên lại oán giận: “Ta cứu ngươi, cho dù không lấy thân báo đáp, vậy mà còn đòi đánh?”

Một thân trên dưới toàn sơ hở đủ để bạch lang nho nhỏ này nhào tới cắn nát cổ họng hắn. Đây vốn là tư thế hòa nhã nhất Túy Lạc có thể bày ra, bạch lang kia nếu không cảm kích, với bản tính không nhẫn nại của hồ ly cũng không có ý định tiếp tục giúp đỡ hắn.

May mà thiếu niên dường như rõ ràng ý tứ của hắn, thân thể căng thẳng lúc này mới thoảng buông lỏng. Chỉ là y vẫn tựa sát vách tường không có ý định lại gần Túy Lạc, vẫn tiếp tục chong mắt theo dõi hắn, không nói một câu.

Bởi vì hắn ngửi thấy mùi hồ ly từ người này rồi.

Túy Lạc cau mày: “Ta cũng không tâm tình đùa vui cùng người, rốt cuộc tại sao người lại xông vào lãnh địa Hắc Hồ tộc?”

Nghe hắn nói, thân thể thiếu niên chấn động, hiển nhiên không hề biết tình cảnh của mình.

Không thể nào? Thật sự là hài tử bị bỏ rơi? Túy Lạc gương to mắt: “Người bị đuổi tới đây?”

Thiếu niên không nói lời nào, chỉ là trong nháy mắt vẻ mặt đã thay đổi, trở nên vô cùng sắc bén. Bản năng hồ ly làm cho Túy Lạc giật thót một cái.

Đây mới đúng là lang, loài lang chỉ cần dùng ánh mắt đã khiến người ta sợ hãi.

Biết chính mình nếu còn tiếp tục hỏi, cho dù không bị cắn thủng cổ họng, cũng sẽ bị người này nhảy vào đánh lộn, Túy Lạc quyết định tìm biện pháp khác cho cái tên tiếc lời như vàng này mở miệng nói. Nhưng tâm mắt vừa dịch chuyển, hắn phát hiện tư thế đứng của người này có chút không được tự nhiên. “Này, chân của người... Có phải bị thương không?”

Vẫn không có câu trả lời, chỉ là đuôi phải của y vô thức xê dịch về sau.

Hồ ly bỗng cảm thấy gân xanh trên trán nổi hằn lên: “Người làm cái gì? Hồn đản! Cứu người một mạng, người khác đều là lấy thân báo đáp, người cho dù không chủ động lại đây quyến rũ, vậy mà còn muốn ta lấy lòng người? Tên hồn đản nhà quê nhà người từ núi cao rừng sâu nào đến vậy? Nếu không phải thấy người lớn lên đẹp mắt... Nếu ta không thiện lương, lúc đầu người nhảy xuống nước đã trực tiếp cho người chết đuối trong đó rồi, còn đợi đến tận bây giờ mới cân nhắc chuẩn bị đối phó với người?” Trong cơn tức giận hắn không cẩn thận nói ra lời thật tình, hồ ly vội vàng đổi giọng.

Những lời mắng liên tiếp hiển nhiên kích động đến bạch lang, y trừng mắt nhìn thiếu niên tuấn tú đang nổi trận lôi đình trước mặt, nghĩ muốn nói gì đó nhưng cuối cùng vẫn nuốt trở lại. Mãi đến khi hồ ly mắng một thở hổn hển như trâu, y mới vặn vẹo đầu, cúi đầu lên tiếng: “Không việc gì.”

Quả nhiên tiếc lời như vàng. Ba khối vàng này làm cho Túy Lạc sững sốt, những lời còn chưa mắng ra khỏi miệng đã bị ba từ dễ nghe này nghẹn lại trong miệng. Ngô... Người này không chỉ có bộ dáng đẹp mắt, ngay cả thanh âm cũng thật câu nhân.

Thiên tính hồ ly tựa hồ bắt đầu ần ần dấy lên sự ám muội.

Nhưng Túy Lạc vẫn cố áp chế trạng thái “Thiên tính hồ ly” mới manh nha nảy sinh lại. Hít sâu một hơi, khôi phục ngữ khí ở tình trạng bình thường, sau đó nói: “Cho ta xem một chút.” Mới vừa rồi hình như hắn nhìn thấy vết máu trên chân y.

“... Không việc gì.” Vẫn là ba chữ này.

Gân xanh vừa lại nổi. “Ta nói muốn xem chính là muốn xem!”

Thiếu niên cũng phần nộ đến đỏ mặt. “Ta nói không có việc gì chính là không có việc gì!” Lúc này lại biến dài ra.

“Đầu lang ngu ngốc nhà người!”

“... Người ít quản đi!” Rốt cục nhiều từ khác hơn.

Túy Lạc tức giận, lao người về phía trước, cũng không để ý đến phản kháng của thiếu niên, vươn tay định chạm vào chân phải hắn, kết quả thiếu niên giật mình một cái, nhất thời biến trở về hình dáng bạch lang, há mồm định cắn tay hắn, Túy Lạc cả kinh, vô thức trở lại nguyên hình, kết quả...

“Ngô nha a a...” Mặc dù cánh tay tránh được công kích, nhưng... nhưng cái đuôi hần bị cắn rồi a!

Hắc hồ hé miệng, phát ra tiếng kêu thảm thiết, bạch lang vốn đang có chút địch ý sừng sốt buông ra, chỉ thấy hắc hồ so với mình lớn hơn một chút ôm cái đuôi đau xoay vòng.

Trong miệng còn có một tia mùi máu tươi.

Y biết y làm cho hồ ly kia bị thương rồi. Lỗ tai vừa mới dựng thẳng lại vội vàng sụp xuống.

Vì vậy hào khí giương cung bạt kiếm mới vừa rồi nhất thời biến mất.

Bên này chính là hắc hồ rưng rưng liếm đuôi của mình, còn không quên trừng mắt nhìn đối phương, bạch lang bên kia trái lại im lặng ngồi xổm trước mặt nó, không hề cử động.

Túy Lạc vỗ về cái đuôi làm hần đau đến âm ỉ, ngẩng đầu nhìn bạch lang, y vô thức ưỡn thẳng người, lỗ tai bất an co quắp hơi giật giật.

Hắc hồ đột nhiên tiến về phía trước một chút. Bạch lang không dám động.

Lại gần chút nữa. Bạch lang định lui về phía sau, hồ ly lập tức gầm gừ nhe răng, y liền im lìm đứng tại chỗ.

Hắc hồ cúi người xuống cọ xát đuôi phải của y. Bạch lang kêu ô một tiếng để lộ đuôi phải ra. Nơi đó có một vết thương rõ ràng, bị thương không sâu, nhưng lại kéo dài rất rộng. Bởi vì vết thương bị nước vào, vết thương bị tẩy trừ một chút, nhưng vết máu lưu lại trên nền trắng lại chói mắt dị thường.

Hắc hồ lại gần, vươn đầu lưỡi liếm liếm. Thân thể bạch lang chấn động đôi chút nhưng vẫn không dám cử động.

Hắc hồ liếm liếm một hồi, sau khi xác định không thấy máu chảy tiếp mới ngẩng đầu nhìn vào mắt bạch lang, sau đó biến thành hình người, nói: “Ta đi ra ngoài hái chút thảo dược đến cho ngươi, ngươi ở đây đừng có lộn xộn.”

Bạch lang nhìn hần một cái, không đáp lại, chỉ là cúi đầu.

Túy Lạc có chút bức mình, nhưng cổ kị y bị thương, chỉ có thể áp chế tính tình ngạo mạn, xoay người rời khỏi sơn động.

Sơn động nhất thời an tĩnh lại, bạch lang nhìn chăm chăm thân ảnh từ từ biến mất tại cửa động. Giật giật thân thể, bước chân còn chưa kịp dịch chuyển, thân ảnh kia đã lại xuất hiện.

“Ta đã nói không được lộn xộn!” Túy Lạc tức giận đi tới, một tay tóm bạch lang lên nhét vào trong đồng cỏ: “Ngao ngoan đợi ở đây! Bên ngoài đều là tộc nhân của ta, muốn chết thì cứ ra ngoài!”

Bạch lang chỉ có thể nhìn bộ lông tuyết trắng của mình bị cây cỏ che lại.

An bài y hoàn hảo, Túy Lạc quay người, đốt lại đồng lửa đã lui tàn trước đó. Bạch lang sừng sốt. Nguyên lai hần trở về là vì mục đích này.

Đi tới cái cửa động, thiếu niên đột nhiên dừng lại, xoay người, hung tợn trừng mắt nhìn bạch lang, một lần nữa ra lệnh: “Không cho phép đi ra ngoài!” Ghê tởm, hần đường đường hồ tộc thiếu chủ vậy mà từ khi nào lại nhẫn nại đến như vậy?

Bị chôn trong đồng cỏ, bạch lang giờ phút này chỉ có thể như con thỏ nhỏ, vô tội nháy mắt mấy cái.

3. Chương 3

Tất cả các vùng lân cận này đều là thiên hạ của Túy Lạc. Cho nên khi hần muốn tìm dược thảo chữa thương là chuyện rất dễ dàng. Lúc thiếu niên ôm một đồng thảo dược nhìn như cỏ khô cho động vật ăn trở về, trời vừa bắt đầu tối.

Ánh lửa sáng rực hừng hực chiếu sáng cả hang động đồng thời sưởi ấm cho vật nhỏ bên trong.

Túy Lạc vén đồng cỏ khô ra, nhìn thấy bạch lang nằm cuộn tròn như quả bóng tuyết, đột nhiên trong lòng nảy sinh một loại cảm xúc mãnh liệt, vì vậy hần không đánh thức y dậy mà trực tiếp đem thảo dược đã

được nhai nát như bùn nhão đắp vào vết thương của y. Bạch lang bị cơn đau đánh tỉnh vô thức giãy giụa, hé miệng ra cắn một cái, sau đó thì “Oa oa” – một tiếng hét thảm vang lên.

.... Đáng đời!!

Hôm nay là lần thứ hai ném mùi máu hồ ly, bạch lang ngốc lẳng đến độ quên cả nhả răng ra khỏi tay tên kia.

Hồ ly đau đến hai mắt phiem lệ bắt đầu rống giận con lang vẫn đang ngăn người kia: “Người có đói bụng cũng không cần ăn ân nhân của người chứ!!! Còn nữa, người không hiểu cái gì là lấy thân báo đáp sao? Chính là dùng ân tình báo đáp! Không phải ta giao thân thể cho người mà là người giao thân thể cho ta, giao tất cả cho ta! Người tên hỗn đản này! Bỏ lang! Mau mở miệng người nhả răng ra!”

Bạch lang vội vàng mở miệng ra, nhìn theo khóe mắt rưng rưng của hắn, đột nhiên tiến lại gần nơi Túy Lạc đang ôm tay, nhẹ nhàng liếm lên vết thương. Cánh tay vừa bị cắn rách nhanh chóng ngừng chảy máu.

“... Tê” Hồ ly hai mắt phiem lệ đau đến thở dốc, lấy chút thảo dược vốn định đắp lên chân bạch lang đắp lên tay mình: “Đầu người nhỏ vậy mà hàm răng sao lại lợi hại như thế?”

Đối tượng bị chỉ trích cúi đầu, dường như cũng biết mình đã sai.

“Hừ!” Tiếp tục tức giận, cũng không biết nói thế nào, cơn tức giận ào ạt như nước triều dâng, cuộn cuộn không ngừng. Như muốn che giấu đi trạng của mình, Túy Lạc lại dùng lực hừ một chút, như nhắc nhở y, cũng như nhắc nhở chính mình: ta rất tức giận.

Bạch lang có chút khó xử, cái đuôi trắng như nhung khẽ ve vẩy trên mặt đất, không biết phải làm gì mới tốt.

Xé khăn tay của mình thành từng dải mảnh rồi nối thành một dải dài, Túy Lạc một bên thay y băng bó vết thương một bên nói: “Đêm nay ta còn phải trở về. Người ngoan ngoãn ở trong này, không nên chạy loạn. Nếu có đói bụng thì ta có để hai con thỏ ngoài cửa động, tự người xử lý cho tốt.... Còn nữa, ta sẽ tắt lửa.” Quanh đây không hề an bình, nếu sơn động sáng ngời đưa tới vài vị khách không mời thì sợ rằng tên gầy yếu này sẽ thành phần ăn của chúng mất.

Đối phương đáp lại bằng cách im lặng liếm liếm vết thương đã được hắn băng bó tốt.

Hừ. Mình đối xử tốt với một con lang để làm gì chứ?? Túy Lạc tâm tình phức tạp đứng lên xoay người đi ra cửa động.

Đi được một nửa lại quay đầu lại, hung hăng hỏi: “Rốt cục người tên là gì?”

Không có lời đáp.

...”Hừ!” Lại dùng lực hừ một tiếng, thiếu niên mới quay đầu rời đi.

“Thiếu chủ!” Vừa bước mấy bước vào Hồ cung đã có người chạy tới chào hỏi hắn, Túy Lạc lơ đãng đáp lại, đầu óc đều nghĩ tới con bạch lang đang bị thương.

“Thiếu chủ!”

“Ân.” Vô thức đáp lại một tiếng.

“Thiếu chủ, ngài đi quá nơi tập rồi.” Thanh âm Chỉ Tích mang theo vài phần bất đắc dĩ.

Túy Lạc trợn mắt, lúc này mới phát hiện mình đã đi qua bãi luyện tập. Đều là do tên kia hại! Phần nộ đổ tội cho y một lúc mới hỏi Chỉ Tích: “Đêm nay phụ thân lại đến đây sao?”

Mỗi tháng đều có luyện tập đối chiến một lần, chỉ cần là con của Hồ Vương thì đều phải tham gia. Không chỉ có luyện tập đơn thuần mà còn có bàn luận kỹ nghệ, trao đổi tình cảm. Túy Lạc thân là người thừa kế chưa từng thua lần nào, cho dù có phải đối mặt với huynh trưởng lớn hơn mình nhiều.

Chỉ Tích gật đầu. Túy Lạc bĩu môi, đang chuẩn bị đi vào lại bị hắn ngăn cản: “Chờ một chút, cái gì trên tay người kia? Vết thương?” Ánh mắt rơi lên vết thương vẫn còn dính máu, thần sắc Chỉ Tích bỗng thay đổi.

Không xong!

“Không cẩn thận đề phòng nên bị thương.” Hắc vội thu hồi cánh tay mình.

“Thoạt nhìn như là vết thương bị lang cắn.” Chỉ Tích cũng chẳng muốn cãi cò với hắc mà trực tiếp chất vấn.

Túy Lạc mím môi. Hắc biết giấu giếm thiếu niên ít tuổi nhưng thông minh nhất tộc này sẽ có kết quả gì. “Buổi tối ta sẽ giải thích. Trước mắt đừng nói ra ngoài, mau giúp ta tìm ít băng vải đến đây.”

“Hồ Vương gần đây khá nhạy cảm với chuyện Bạch Lang tộc.” Chỉ Tích không truy hỏi nữa, chỉ thần nhiên nhắc nhở một câu. Nói xong liền xoay người đi tìm băng vải.

Tóm lại không thể nói cho phụ vương chuyện mình che giấu một con lang bị truy đuổi được. Túy Lạc càng nghĩ càng thấy mình trong tình cảnh kim ốc tàng kiều, nhưng thật sự cũng không nghĩ đến chuyện báo cho người khác. Cuối cùng dưới ánh mắt thăm dò của Chỉ Tích, hắc nhin không được phun ra một câu: “Tên kia là do ta cứu, xử trí thế nào do ta quyết định.”

Nói xong, Chỉ Tích sững sờ nhìn hắc, chính hắc cũng sững sờ.

“Như vậy thì do người quyết định đi, chỉ cần đừng gây ra rắc rối gì là được.” Chỉ Tích thở dài, quần băng vải lên vết thương cho hắc cẩn thận rồi đẩy lưng hắc: “Người chính là thiếu chủ của chúng ta.”

Túy Lạc nở một nụ cười tươi mang theo vài phần ngạo khí cùng tình nghịch như trước đây: “Đó là đương nhiên.”

Khu luyện tập hôm nay đã rất lâu mới náo nhiệt như vậy, Hồ Vương mang theo tâm phúc của mình ngồi trên ghế đá chờ xem các Vương tử thi đấu. Mà những người khác trong tộc cũng đến xem trận đấu hiếm thấy này.

Túy Lạc quét mắt nhìn lượng người đông đảo ngồi xem, nghĩ đến con lang đơn độc trong sơn động không khỏi thấy nhẹ nhõm. Nếu tất cả mọi người đều tụ tập ở đây rồi thì chắc sẽ không có người lại gần khu vực thác nước đâu.

“Túy Lạc.” Phía sau có người hô thẳng tên của hắc, Túy Lạc xoay người, lộ ra nụ cười của “Người thừa kế cần có”.

“Đại ca?” Thấy rõ người đến là ai, hắc vừa mừng vừa sợ. Nam tử thon dài tuấn dật này chính là một trong những người hắc kính nể nhất, trong cuộc thảo phạt ngân hồ năm đó, y chính là tiên phong.

“Gần đây tốt không?” Nhạn Linh sững sững nhìn hắc.

“Cũng vẫn tốt, gần đây đại ca đi theo phụ vương đến Bạch Lang tộc có thu hoạch được gì không?”

Nhạn Linh cười khỏ: “Chỉ là đi thương thảo, có thể có thu hoạch gì đây?”

Túy Lạc cười cười, không tiếp tục cố chấp theo đuổi đề tài này: “Hôm nay đại ca đối chiến cùng ai?”

“Việc này còn phải xem an bài của phụ vương.” Nhạn Linh vỗ vỗ đầu hắc: “Nhiều ngày không gặp, có hảo hảo luyện tập không đấy?”

“Không luyện tập cũng không được, Chỉ Tích thay mặt phụ thân theo dõi sát sao đây này!” Túy Lạc đô đô miệng.

Nhạn Linh chỉ cười, không nói nữa.

Nhưng sau đó Túy Lạc lại choáng váng. Đấu cùng đại ca hôm nay, chính là mình!!

Nhìn hồ Vương ở một bên đang bàn bạc vấn đề gì đó, Túy Lạc nuốt xuống một đồng câu hỏi, chỉ có thể trầm mặc tiêu sái lên trận, bố trí tư thế khai chiến, mặt không chút thay đổi.

Bởi vì là thiếu chủ cho nên vĩnh viễn không biết đối thủ của mình là ai. Người ngồi nơi cao cần phải chống đỡ được hết thấy mọi công kích. Hắc nhớ kỹ phụ thân từng nói qua điều này, bởi vậy chỉ có thể ứng chiến.

Lực đạo Nhạn Linh so với những người khác lớn hơn rất nhiều, Túy Lạc chỉ có thể lợi dụng tốc độ của mình không ngừng né tránh công kích của y, sau đó thừa dịp khí lực y yếu đi một chút công kích khe hở phòng ngự của y. Mãi đến khi trận thế của Nhạn Linh trở nên hỗn loạn liền dùng toàn bộ khí lực xuất ra một đòn quyết định cuối cùng!

“Hảo!” Người vây quanh xem không khỏi hô lên, Túy Lạc nhìn chăm chăm đại ca bị mình áp chế tại chỗ, thần sắc lạnh lùng pha lẫn một tia do dự.

“Đệ càng ngày càng lợi hại rồi. ” Nhạn Linh cười khẽ, không hề vì thất bại của mình mà chột vạt.

Túy Lạc lúc này mới ngai ngừng nở nụ cười. Nhưng trong thâm tâm hẳn biết cuộc sống nung nấu trong lòng đại ca không thể quay về được nữa.

4. Chương 4

Mới sáng sớm Túy Lạc đã xuất hiện bên ngoài sơn động.

Sự im lặng bên trong làm hắn cảm thấy lo lắng. Bước nhanh vào trong, trên đồng cỏ khô đã không còn bóng dáng thân ảnh màu trắng.

Một cỗ lửa giận dâng lên, Túy Lạc tức giận nở một nụ cười hung tợn. Tốt lắm, muốn chơi trốn tìm sao? Hồ ly ta đây đối với trò chơi này không hề thấy mới lạ đâu. Hắn tức giận xoay người vọt vào rừng cây.

Tìm thứ gì đó trong một cánh rừng dày đặc không hề dễ dàng. Bất quá dù sao nơi này cũng là địa bàn của Túy Lạc. Bò hai ba cái lên cái cây cao nhất trong rừng, đứng ở trên ngọn cây, ngó nghiêng bốn phía không bao lâu đã thấy một thân ảnh màu trắng.

Nơi này là hạ lưu thác nước, nước chảy hơi xiết nhưng cũng rất trong.

Bạch lang đang uống nước cảm nhận được gì đó, vội vàng né sang một bên rồi biến hình thành người, chuẩn bị chống đỡ công kích bất thành linh.

Túy Lạc không nghĩ tới hắn phản ứng nhanh chóng như thế, trọng tâm không vững theo đà ngã xuống, thiếu niên không kịp ngăn cản chỉ có thể trơ mắt nhìn hắn kéo mình cùng song hành ngã xuống nước.

“Ô a!” Vẫn là Túy Lạc kêu lên thảm thiết trước. Đầu tiên định cho y một cước bay vào trong nước không ngờ kết quả là mình cũng xui xẻo ngã theo.

Thiếu niên ướt sũng từ đầu đến chân nhô lên khỏi mặt nước, dùng đôi mắt lợi hại nhìn hắn, hiển nhiên là phi thường bất mãn.

Mặc dù đầu trò là mình nhưng Túy Lạc vẫn không chịu nhận sai: “Trùng cái gì! Tên ngốc! Không được lên chuồn đi như thế chứ, ta giáo huấn ngươi một chút không được sao!”

“... Ngu thì chết.” Đôi môi đẹp đẽ, thanh âm dễ nghe lại phun ra những lời như vậy.

Hồ ly mở to mắt. Những giọt nước trong suốt không ngừng xuôi theo mái tóc ướt sũng rơi vào không trung. Nửa ngày sau hắn mới như bị người ta nắm đuôi lấy lại được tinh thần, thoáng cái thẹn quá hóa giận tung cho đối phương một quyền, không nghĩ đối phương lại dễ dàng tránh được.

Xem ra bạch lang ngày hôm qua vốn vừa lạnh vừa đói, hôm nay ăn ngủ no đủ thì động tác rõ ràng linh hoạt hơn rất nhiều.

“Ngươi nói ai ngu?” Xem ra mình hầu hạ quá mức chu đáo làm cho tiểu tử này muốn ngồi lên đầu mình đây! Ha ha... Buồn cười!

“Không ngu ngốc thì sao chúng ta lại ra cái dạng này?” Thiếu niên tức giận lau nước trên mặt mình đi, chỉ ra sự thật. Nếu không tại người này thì sao mình lại bị ướt? Hơn nữa muốn đánh cũng phải xem nơi chốn một chút chứ! Nơi này là trong nước chứ không phải trên bờ!

“Hôm nay ngươi nói nhiều thật.” Túy Lạc nghiêng răng nghiêng lợi cười.

“Ta không phải câm điếc.” Chẳng muốn giải thích với hắn.

“Nói, người là ai?” Nói nhiều phải trả lời vài vấn đề.

“Bạch lang của Bạch Lang tộc.”

“... Nói nhảm!”

“Ta sợ người không rõ.” Thiếu niên bắt đầu nở nụ cười khiêu khích.

Người này không đáng để hấn cứu! “Bạch Lang tộc không có tên vong ơn phụ nghĩa như người!” Túy Lạc cười lạnh đưa ra cánh tay quần bằng vải của mình: “Đây là vì cứu người mà bị thương, người báo đáp ân nhân cứu mạng mình như vậy hả?”

Thiếu niên lúc này mới thu liễm thần sắc, chỉ có ánh mắt lợi hại vẫn không thay đổi: “Ta không cần người cứu ta.”

“...” Lúc giận dữ người ta sẽ mất đi tỉnh táo. Túy Lạc chỉ vào thác nước không xa, tự tiểu phi tiểu: “Đã như vậy thì chúng ta tái hiện lại tình cảnh hôm qua đi? Lúc người nhảy xuống ta sẽ nhớ kỹ không cứu người.”

Thiếu niên đưa mắt nhìn theo hướng hấn chỉ: “Đừng quên là người bức bách ta mới té xuống đấy.”

...

“Ít nói nhảm! Người hãy chịu chết đi!” Túy Lạc tức giận đến nổi mắt đi không chế bắt đầu mạnh mẽ công kích thiếu niên. Cho dù thân mình dính nước làm cho động tác có chút chậm chạp nhưng đòn ra sắc bén không hề có ý đùa giỡn.

Thiếu niên cũng không yếu thế, nhất nhất hóa giải thế công của hấn, bắt đầu ra chiêu phản kháng con hồ ly vô lý thích nháo này.

Trên mặt nước bọt nước văng tung tóe, chim chóc xung quanh cũng sợ hãi bay tán loạn.

Túy Lạc dần dần phát hiện kẻ trước mắt so với mình không hề thua kém chút nào. Thậm chí còn có thể tài giỏi hơn.

Từ đó hấn mơ hồ đoán được thân phận người này.

“Người không phải là bị bạch lang khác đuổi giết đến đây chứ?” Nói thẳng ra phỏng đoán bản thân không thêm vòng vo khéo léo, hồ ly quả nhiên được chứng kiến thần sắc dao động của đối phương.

Hắc hắc. Cái này không phải ta thắng đi? Trong nháy mắt kẻ kia thất thần, Túy Lạc mạnh mẽ công kích hấn, định một cước giành chiến thắng, không thể ngờ đối phương lại bắt được cổ tay hấn, bàn tay quật xuống một cái, hồ ly còn chưa kịp phản ứng đã bị ngã thẳng vào trong nước! “Đừng!” Hấn kêu lên một tiếng đau đớn, vừa mở mắt ra đã thấy bàn tay thiếu niên đặt trên cẳng cổ mình, ánh mắt băng lãnh chăm chú nhìn mình — tựa như dã thú nhìn chăm chăm con mồi.

Cường chế sự sợ hãi bắt nguồn từ bản năng, Túy Lạc không quên rống to: “Người rốt cuộc là ai? Nói ra tên của người!”

Thiếu niên mím chặt môi, dường như không có ý định trả lời.

Nước trượt qua tai, bên tai chỉ nghe thấy tiếng nước. Túy Lạc không cam lòng, nhưng chỉ có thể liều mạng suy nghĩ phương pháp làm thế nào để tiếp tục chọc giận hấn nhằm moi được câu trả lời, cũng không đoán được một khắc sau, đối phương lại buông lỏng tay ra, chỉ trừng mắt nhìn hấn, không cam lòng phun ra một đáp án: “Cửu Cửu.”

Túy Lạc chớp mắt mấy cái.

Cửu Cửu?... Tên? Chú ngữ? Mãng?

Nhưng lại nhìn thần sắc không cam lòng của tên kia, hình như đó là tên của hấn.

Vì vậy không nhìn được nở một nụ cười đắc ý. Tên kia then quá hóa giận, đường đường thiếu chủ hồ tộc bị y dìm vào trong nước, chết khiếp uống một bụng đầy.

Chật vật bò từ trong nước ra thì thấy Cửu Cữu xoay người rời khỏi, vội vàng ôm lấy tay hắn. “Người muốn đi đâu?” Một bên ho khan, một bên chất vấn. Bộ dáng chật vật như một hài tử giận dữ làm người ta không hề đề phòng.

“Rời đi.” Cửu Cữu cũng chẳng muốn giấu giếm, nhìn thẳng vào mắt hắn, thu tay lại.

“Rời khỏi đâu?”

“....Địa bàn Hắc Hồ tộc.”

“Sách, bị người ta đuổi giết đến tận đây, người còn định trốn đi đâu?” Người này sao phải quật cường như vậy?

“Ta sẽ không trốn.” Cửu Cữu trừng mắt nhìn hắn, sửa lại cho đúng.

“Không trốn, sau đó chịu chết?” Túy Lạc hừ lạnh.

“Báo thù.” Ném ra hai chữ lạnh như băng, Cửu Cữu tiếp tục đi về phía trước.

“Thúi lắm! Ngay cả ta người đánh còn không lại, báo thù cái gì chứ?” Túy Lạc đứng phía sau y rống giận.

Thiếu niên vẫn không thềm dừng lại. “Trước đây người đứng trên trời thì lúc này đã rơi xuống đất rồi, không nhận thấy sự chênh lệch sao mà còn không biết tự lượng sức mình!” Túy Lạc không đuổi theo, chỉ đứng tại chỗ rống giận.

Lúc này thân ảnh màu trắng mới dừng lại.

“Người bây giờ chỉ là một cái cây mất gốc, kẻ nào muốn bẻ gãy người không phải quá dễ dàng sao?” Mặc dù không biết y từng trải qua điều gì nhưng Túy Lạc lại biết bạch lang trước mắt cũng từng giống mình, từng có địa vị cao cao tại thượng, từng có hết thảy dễ như trở bàn tay. Bởi vì ánh mắt y như vậy, ánh mắt vừa cao ngạo vừa quật cường, rõ ràng tương tự như hắn.

Bởi vì cùng đứng một nơi như nhau mới biết được nỗi sợ hãi như nhau.

Mặc dù tuổi nhỏ nhưng đã biết bản thân đứng rất cao, rất cao, cho dù khuất phục cũng không biết mình sẽ rơi xuống hoàn cảnh thảm hại như thế nào.

Cửu Cữu quay đầu lại, gắt gao trừng hắn. Như nhìn kẻ thù hoặc như phẫn hận.

Nhưng Túy Lạc biết, cái nhìn này của y không phải dành cho mình mà dành cho những kẻ được nói đến kia.

“Lưu lại, ta sẽ giúp người.” Ma xui quỷ khiến thế nào, hắn nói ra một câu như vậy. Nhưng nghĩ cũng đúng. Nếu như người này sau này có thể kế thừa tước vị Lang Vương, nếu như bây giờ hắn trợ giúp y, tương lai sau khi y thống lĩnh Bạch Lang tộc sẽ nhớ tới ân tình xưa mà giao hảo với Hắc Hồ tộc.

“Người muốn có được sức mạnh, ta sẽ giúp người ra tăng sức mạnh. Bởi vì ta tương lai cũng sẽ là Hồ Vương.”

Thẳng thắn thông báo thân phận bản thân là vì muốn liên minh.

Không phải kết giao mà là liên minh.

Cửu Cữu dời mắt nhìn hắn lâu thật lâu mới đi tới, một câu cũng không nói, chỉ cắn rách ngón tay mình sau đó đuổi đến trước mặt Túy Lạc.

Túy Lạc trong lòng hít một hơi thật sâu. Hòa huyết liên minh. Vì vậy cũng cắn rách ngón tay mình cho máu hai người hòa chung một chỗ.

“Định như vậy đi.”

Cũng không biết những lời này thế nhưng lại quyết định cuộc đời hai người sau này.

5. Chương 5

Nói là phải giúp đỡ nhưng rốt cuộc giúp thế nào chính Túy Lạc cũng không rõ ràng lắm. Tóm lại trước mắt, quan hệ Bạch Lang tộc cùng Hắc Hồ tộc là rất phức tạp, tùy tiện cho hắn tiến vào hồ cung chắc chắn sẽ gây

nên sóng lớn. Vì vậy Túy Lạc quyết định tu sửa cái động trong núi này thành nơi ở tạm thời cho Cửu Cữu, chờ sau khi có chuyển biến tốt đẹp sẽ tìm cơ hội đưa y về lại bạch lang tộc để leo lên vương vị một lần nữa.

Gần đây thời gian Túy Lạc ở thác nước này càng lúc càng nhiều.

So với luyện tập chiến đấu cùng những người khác trong hồ tộc, Túy Lạc ngược lại thích đối chiến cùng tên xuất chiêu luôn lộ vẻ hung hăng sắc bén này hơn. Không hổ là lang, sự lãnh khốc trong máu so với hồ ly lớn hơn nhiều, cho nên đánh chiêu nào chiêu đấy giống như bằng bất kì giá nào cũng phải mang hết thảy chiêu thức xuất ra, mỗi chiêu đều mang theo mùi tanh sắc bén, mỗi chiêu mỗi thức đều làm cho tâm Túy Lạc vừa khiếp sợ lại vừa nhiệt huyết dâng trào.

Nếu so về pháp thuật thì hồ ly thông minh có thể thắng được một bậc nhưng nói tới quyền cước công phu, Túy Lạc mỗi lần bị áp chế trên mặt đất luôn tức giận đến phiếm hồng hai gò má.

Khuôn mặt tinh xảo của đối phương lúc này đang ở bên trên hần, bao quát hần, hai mắt không biểu lộ gì nhiều nhưng lại làm cho Túy Lạc bùng phát cảm giác y đang cười nhạo mình, cuối cùng hần luôn giương nanh múa vuốt muốn phản công, kết quả lại bị đè trên mặt đất.

Rõ ràng là một con lang nhỏ gầy cơ nhiên lại có khí lực lớn đến thế?! Lúc này, Túy Lạc tức giận cộng thêm xấu hổ nhìn chằm chằm Cửu Cữu như muốn tìm ra mảnh khuyết gì đấy.

Nhìn chăm chú hồi lâu, Túy Lạc đột nhiên phát hiện: khuôn mặt người này lúc lớn cực kì phù hợp với khẩu vị của mình.

Thân là một con hồ ly, nhất là một con hồ ly cô đơn yêu thích cái đẹp, Túy Lạc tự nhận thấy sự khủng hoảng của mình với cái đẹp đã đạt mức khó có thể tìm được một ai hợp ý, nhưng trước mắt đã có một tên hoàn toàn phù hợp với khẩu vị, tại sao mình một điểm cũng không hề phát hiện ra?

Túy Lạc vì bất ngờ với phát hiện của mình mà thất thần, quên mất bản thân đang đối chiến: “Đừng a!!!!” Một tiếng, khuôn mặt đã trúng một quyền. “Hỗn đản! Không phải đã nói không được đánh vào mặt sao?” Ôm lấy khuôn mặt sưng đỏ, hồ ly hai mắt phiếm lệ nói.

Cái mặt hần vẫn tự hào mà bị phá hủy thì làm sao bây giờ?

Thế nhưng tên hại người lại cau mày, vẻ mặt rõ ràng muốn nói: “Rõ ràng là do người nấn ná không chịu tránh còn gì?”.

Con lang đáng chết... Túy Lạc càng ngày càng thấu hiểu nguyên nhân vì sao hồ ly cùng lang không thể hảo hảo ở chung.

Nhưng một phát hiện làm thay đổi thái độ của hồ ly.

Vào một đêm nào đó trăng thanh gió mát trời ít sao, hồ ly đen lợi dụng bóng đêm chuồn vào trong sơn động, ý đồ áp dụng tuyệt chiêu các tiên bối truyền dạy: “Hái hoa”. Nhưng vào trong động rồi mới phát hiện nằm trên nhuyễn tháp là bạch lang đã hiện nguyên hình, không khỏi uể oải vụn phàn. Hần là thích mỹ nhân chứ không phải thích con lang đặc ý này. Con lang này dù có dễ thương với bộ lông trắng như tuyết thì cũng vẫn là lang, chung quy không thể mập hợp cùng một con hồ ly được a? Huống chi hai con đều là giống đực!

Lần đầu tiên thất bại, hồ ly biết được đánh lén ban đêm không hề có ý nghĩa gì hết.

Vì vậy lần thứ hai, hồ ly thừa dịp sau khi bạch lang tu luyện mệt đến mềm nhũn mà tiến vào. Lúc này, bạch lang vẫn ở hình người. Khuôn mặt tuyệt sắc vì mệt mỏi mà nhiễm một tầng phiếm hồng, hơn nữa vóc người so với hồ ly nhỏ hơn một chút, nhìn thế nào cũng thấy là một đối tượng hoàn mỹ cho hồ ly hái hoa lần đầu tiên.

Vì vậy trên mặt thiếu niên tuấn tú xuất hiện một nụ cười *** đáng cực kỳ không tương xứng với tuổi.

Đến ngồi bên cạnh Cửu Cữu, Túy Lạc cố ý nói câu: “Người vẫn còn rất non nớt.”

Cửu Cữu đang nghỉ ngơi giương mắt nhìn hần, cũng không để ý nhiều, chỉ thản nhiên trả lời: “Nên nói những lời này không phải là người đi?”

Túy Lạc cường chế khóe miệng co quắp, tiếp tục nói: “Muốn biết nguyên nhân ta nói những lời này không?”

“... Người có âm mưu gì?” Lời này không phải chất vấn, mà là hỏi ngược lại.

Nói trúng tim đen. Túy Lạc cảm thấy người trước mắt nếu khóa miệng lại, chỉ chừa lại khuôn mặt đẹp kia thôi thì đúng là loại người mà hắn thích. Nhưng hắn sẽ không bỏ cuộc nửa chừng, đến cả lang cũng có dừng khi trêu chọc, con hồ ly này quyết không phải loại háo sắc có thể tưởng tượng được.”Người đã làm loại sự tình này chưa?”

Cửu Cửu chỉ chăm chú nhìn hắn, chăm chú nhìn thẳng hắn, đồng tử màu vàng kim lộ ra tia nhìn đơn thuần. Đối với một kẻ ngay thẳng như vậy, Túy Lạc sinh trưởng trong một đám hồ ly giáo hoạt cảm thấy phi thường hứng thú.

Biết y không trả lời vì không biết rốt cuộc mình đang nói chuyện gì, Túy Lạc cười hắc hắc, vươn tay muốn chạm vào mặt y. Cửu Cửu vô thức né người không cho hắn chạm.

“Sách, ta chỉ muốn người nhắm mắt lại.” Túy Lạc dù bất mãn nhưng dưới sự phòng bị của y, hắn cũng chỉ có thể giải thích.

Đối phương cau mày, không đáp lại. Túy Lạc có chút cảm tức: “Ta có thể hại người sao?” Nếu đã liên minh sao không muốn tin tưởng mình? Nói đến tính nghi ngờ, hồ ly hình như nặng hơn đi?

Nhìn nhau một hồi, Cửu Cửu rốt cục nhắm mắt lại, dựa vào động bích, chờ xem hắn ra hoa chiêu gì.

Hồ ly cười ngoác đến tận mang tai. Trước hết thưởng thức khuôn mặt mình ưa thích đã, sau đó dựa vào trí nhớ, từ từ hạ môi xuống chạm nhẹ vào môi y, tiếp đó bắt chước hình ảnh đã thấy trong phòng hồ ly trưởng thành, nhẹ nhàng hôn xuống.

Khi hai lần môi mềm chạm vào nhau, hồ ly chỉ cảm thấy đầu mình oanh một tiếng, tựa như có ai đập cho một cú từ bên trong, thân thể không khỏi chấn động. Sau một khắc, hắn đồng thời cảm thấy trên người Cửu Cửu truyền đến cảm giác cứng ngắc.

A, hồngбет rồi, ai, làm thế nào tiếp tục đây.

Không hề ngờ rằng một tiếp xúc nhỏ cũng có thể gây nên kích thích lớn như thế, Túy Lạc cứng ngắc tại chỗ chỉ cảm thấy óc tê dại.

Chỉ là hôn môi thôi đã khiến chân tay mình luống cuống, kế hoạch ban đầu định tiến hành sau đó là “Vuốt ve nhẹ nhàng cho Cửu Cửu thất thần” tự nhiên vì chính mình chân tay vụng về mà hồngбет. Mặc dù thâm tâm biết rõ: “Nếu thật sự không lui lại thì có thể bị người này giết chết”, nhưng Túy Lạc hoàn toàn không khống chế được động tác của mình, đầu lưỡi thậm chí vô thức tách răng đối phương ra, luồn vào trong.

A a, không xong rồi a, bản tính *** đang không khống chế được rồi...

Về mặt hồ ly vốn nên là hưởng thụ giờ phút này lại khá phức tạp, vậy mà thân thể lại không khống chế được tiến về phía trước, trong tiềm thức muốn được nhiều hơn...

Ồ ô, phải làm thế nào bây giờ?

Lần thứ hai thất bại tựa hồ bức hắn vào hoàn cảnh gay go, Túy Lạc chỉ có thể trở mắt nhìn Cửu Cửu sững sốt hồi lâu chậm rãi mở mắt ra nhìn hắn, sau đó dùng ánh mắt lợi hại trừng trừng nhìn mình.

“Ngô!” Trái tim như bị hung hăng nện cho một cái, hồ ly lại càng hoảng sợ vội vàng đẩy y ra. Túy Lạc hoàn toàn mất đi khả năng khống chế bản thân tự hào, lúc này mới phát hiện bản thân bị dọa đến độ cái đuôi lông xù cũng hiện nguyên hình, lông cũng bỗng nhiên dựng lên, cái đuôi gắng gượng dựng thẳng.

Không muốn mất thể diện, Túy Lạc vội vàng nghĩ biện pháp giải thích: “Ta, ta vốn là... Thứ này...”

“Ta đích xác chưa từng làm qua.”Cửu Cửu cư nhiên không có ra tay mà nghiêm túc trả lời vấn đề của hắn.

Túy Lạc muốn cười theo nhưng bản mặt quá mức cứng ngắc của hắn căn bản không thể miễn cưỡng coi như một nụ cười.

Những tưởng rằng được thông thả thở một hơi, không ngờ cổ áo lại bị một lực mạnh mẽ kéo lại. Túy Lạc há mồm, còn chưa kịp kêu ra tiếng miệng đã bị bịt lại.

Nụ hôn ẩm áp ứ đọng mang theo sự bá đạo cùng sắc bén, Túy Lạc căn bản không dám hưởng thụ, chỉ có thể tròn mắt nhìn vào đôi mắt vàng kim gần trong gang tấc. Thấy trong đáy mắt y một tia đắc ý không khỏi nổi lên cảm giác xấu hổ cùng tức giận, muốn đẩy y ra nhưng lại bị đối phương sống chết kiềm chặt, không có ý định buông tha dễ dàng.

“Ân... ân.....” Đó là âm thanh kháng nghị bị giam trong miệng.

Hồi lâu sau Cửu Cửu rốt cục buông hân ra, nhướn mày nhìn hân. “Ta không thua, đúng chứ?”

...

Một hồ một lang đối mặt.

Túy Lạc rốt cục hoàn toàn minh bạch vì sao lang cùng hồ không thể nào chung sống tốt đẹp. “Cửu Cửu, người chờ coi, ta sớm muộn gì cũng sẽ đánh bại ngươi!” Hân nghiêng răng nghiêng lợi mang theo sự tức giận cùng xấu hổ nói.

Mà con lang vẻ mặt người chết này lại còn sờ sờ đôi môi có chút sưng đỏ, thản nhiên nói: “Vừa rồi lại học được một kỹ năng mới, đích thực là ta cần cảm tạ ngươi.”

Lời này tốt hơn hết là không nên nói!

Hồ ly tức giận đến nỗi sắp nổ tung nhưng lại nở nụ cười. Tốt lắm, lần sau, ta muốn dạy ngươi một kỹ năng thân mật hơn. Hân dẫn, ngươi cứ chờ coi!

Đây chính là sự thông minh của hồ ly. (=.=!!!)

6. Chương 6

Tất cả mọi người đều phát hiện sự tiến bộ của Túy Lạc.

Không chỉ sự thuần thực, đứa nhỏ này còn dứt khoát hơn trước rất nhiều. Đối thủ bị hân áp chế trên mặt đất vô thức sợ hãi sát khí tỏa ra trong mắt hân, mãi đến khi chính bản thân hân phát hiện mới thu liễm lại ít nhiều.

Chỉ Tích sau khi thất bại đến lần thứ ba rốt cục không nhịn được hạ giọng hỏi một câu: “Đây là do con lang kia sao?”

“Ân.” Không chút nào che giấu sự thật hân cùng con lang kia ở cùng một chỗ, Túy Lạc vỗ vỗ bụi đất trên người, sau đó nở một nụ cười tươi đầy ngạo khí: “Mặc dù ta cũng học được từ ngươi không ít nhưng tên kia thực sự rất mạnh, ta muốn khai thác được từ y một thứ gì đó mà ta không có.”

“Mạnh hơn ngươi?” Chỉ Tích khẽ nhún mày.

Không phát hiện ra trong lời nói của hân còn hàm chứa một tầng ý nghĩa khác nữa, Túy Lạc do dự một hồi rồi không thể không thừa nhận: “Đúng thế! So với ta mạnh hơn. Vóc người nhỏ bé hơn ta nhưng thật sự thì trong tương lai sợ rằng có thể trở thành một tân Lang Vương vượt xa Lang Vương tiền nhiệm.”

“Tân Lang Vương?” Ba chữ đặc biệt này làm cho thanh âm của Chỉ Tích cao vút lên.

Túy Lạc vội vàng bịt miệng hân lại tránh cho người khác nghe rõ. “Suyt! Đừng để những người khác nghe được!”

Chỉ Tích bị bịt kín miệng tròn mắt quan sát hân, suy đoán tại sao Túy Lạc lại ở cùng một chỗ với thiếu chủ bạch lang tộc.

“Sách!!!” Nhân tiện lỡ miệng nói ra thì nói hết luôn, “Y sẽ không thương tổn ta, bởi vì ta đang chờ cơ hội đưa hân trở về. Nếu tên kia có thể thành Lang Vương, tương lai Hắc Hồ tộc sẽ ít đi một mối uy hiếp.”

Kéo tay hân xuống, Chỉ Tích chỉ muốn nói: “Vạn nhất tên kia không thừa nhận thì làm sao bây giờ?! Vạn nhất tên kia muốn xuống tay với thiếu chủ thì làm sao bây giờ? Vạn nhất hân chỉ muốn nhân cơ hội thăm do tình hình chi tiết của Hắc Hồ tộc thì làm sao bây giờ...”

“Chúng ta định hiệp ước liên minh rồi, như thế được chưa?” Túy Lạc thẳng thắn, ngăn chặn chất vấn của hắn.

Hai tròng mắt Chỉ Tích chưa bao giờ tròn to được như bây giờ. “...Người...” Hiệp ước liên minh a! Cái này không phải trò đùa bỡn của một thiếu niên mà là hiệp ước của một tên tương lai sẽ trở thành Hồ Vương nói một là một xác lập sao?

Túy Lạc cảm thấy bất mãn với sự hoài nghi của hắn, bĩu môi nói: “Thực lực của ta trong tộc như thế nào?”

Chỉ Tích sững sốt, trả lời thật sự: “Trong thế hệ bằng vai phải lứa, sợ rằng không ai có thể bằng được.”

“Tên kia mạnh mẽ hơn ta, người nói xem địa vị của hắn trong thế hệ bằng vai phải lứa tại lang tộc là như thế nào?”

Bị câu hỏi ngược của hắn làm cho ghen hờn. Chỉ Tích chỉ có thể gật đầu: “Cũng có thể là như thế đi...”

“Là kẻ mạnh nhất, tên đó không làm Vương chẳng phải rất kỳ quái sao?” Ném những lời này lại, Túy Lạc xoay người rời đi.

Trong mắt con người, kẻ mạnh nhất chưa chắc đã là Vương, nhưng trong thế giới động vật muốn trở thành Vương, nhất định phải đánh bại đồng đẳng những người khiêu chiến để đứng trên ngai cao thống lĩnh bộ tộc cho dù ngai cao đó có được đắp bằng hài cốt cùng máu.

Bọn họ vốn là động vật. Bởi vậy sức mạnh đại biểu cho hết thảy.

Trở lại nơi hắn thường xuyên so chiêu cùng bạch lang, ngoài dự kiến là đối phương không đến. Túy Lạc cau mày, người này chưa bao giờ thất hứa, chẳng lẽ gặp phải chuyện gì rồi?

Hắn suy tính sang sơn động bên kia tìm. Nhưng mới đi được vài bước đã thấy cách đây không xa truyền đến thanh âm mơ hồ. Túy Lạc cả kinh, cất bước chạy về hướng đó.

Không xong rồi, không phải bị phát hiện rồi chứ?

Xuyên qua rừng cây là một bãi đất bằng phẳng. Một con lang trắng như tuyết đang giăng co cùng ba kẻ, không khí khẩn trương xem ra hết sức căng thẳng.

Sự hiện diện của Túy Lạc làm cho ba người lấy làm kinh hãi, vẫn còn chưa kịp nói gì thì khuôn mặt tuấn tú của Túy Lạc đã xuất hiện một nụ cười trào phúng đầy ác ý: “Tưởng thế nào a, hóa ra là nhóm ba con xà ngu ngốc?”

Cho tới bây giờ việc gặp phải xà tinh đến đây quây phá không có gì là lạ. Chỉ là ba kẻ cùng đến tựa hồ hơi khó giải quyết. Bình thường Túy Lạc có Chỉ Tích bên cạnh, hai người liên thủ, mượn địa hình lưu vực thác nước, đối phó với ba kẻ này miễn cưỡng vẫn có thể chiến thắng. Hôm nay Chỉ Tích không có ở đây mà hắn thì chưa bao giờ liên thủ cùng con bạch lang này, nếu trận đánh này không thể tránh được chỉ sợ xác suất chiến thắng của hắn rất nhỏ bé.

“Tử hồ ly! Sao ngươi cũng ở đây?” Xà tinh vốn thấy kỳ quái vì sự có mặt của bạch lang, bây giờ hắc hồ cũng tới nhưng thấy sự có mặt của bạch lang lại không hề lấy làm lạ. Rốt cục là chuyện gì đang xảy ra đây?

“Vị này là khách quý của ta. Thế nào, các ngươi muốn ném thử tư vị bị lang cắn sao?” Túy Lạc cố ý nói lời đe dọa tàn nhẫn, muốn kích thích ba con xà rắn không hiểu chuyện biến đi.

“Hừ! Tử hồ ly, đã không có người giúp đỡ, ngươi nghĩ ngươi còn có thể tiếp tục kiêu ngạo sao?” Hiển nhiên xà tinh cũng biết nỗi băn khoăn của Túy Lạc, chẳng những không lùi bước, thậm chí còn mở ra trận địa ba người hợp lực.

“Sách... Tự tìm đường chết!!” Cúi đầu mắng, lại còn cả giận quát con lang còn đang nhe răng trợn mắt: “Đồ dân! Chạy lại đây cho ta! Chẳng lẽ ngươi muốn bị bọn họ đánh bại sao?” Độc dịch của xà tinh không phải đùa giỡn a!

Bạch lang vừa định chạy tới gần hắn đã bị xà tinh chặn đường. Một khắc sau, ba kẻ vây quanh y đối y ra tay.

“Úc hiệp người quá đáng!” Nhìn thấy tình cảnh nguy hiểm của y, Túy Lạc vọt lên cắt đứt thế công của một trong ba người, bạch lang cũng thừa dịp khe hở này mở ra, nhảy ra khỏi vòng vây của bọn chúng. Dưới sự che chở của Túy Lạc rốt cục y cũng tìm ra được cơ hội biến hình thành người.

Xà tinh sau khi thấy rõ khuôn mặt của hắn thì lặng đi một chút. “Cửu Cửu!” Trong đó có một kẻ còn nhận ra thân phận của hắn. Túy Lạc kinh hãi, đang muốn phủ nhận thì ánh mắt đột biến của y bán đứng thân phận chân thật của y.

Đáng hận, nếu để tên này quay về mật báo, nơi này không bao giờ có thể an bình nữa rồi. Túy Lạc còn đang lo lắng làm thế nào giải quyết tốt hậu quả sau đó thì thân ảnh màu trắng đã vọt từng bước lên, một tay bóp chặt yết hầu một kẻ trong đó, trạng thái này là muốn bức y vào chỗ chết.

“Chờ một chút!” Túy Lạc muốn ngăn lại, nhưng xà tinh hai bên kia cũng không có ý định dừng tay, chỉ có thể phân tâm đối phó bọn họ. Túy Lạc một bên đánh một bên còn không quên quát: “Đừng xuống tay tàn nhẫn quá, kẻ đó...”

“Người chiếu cố mình trước đi!” Xà tinh không hề cảm kích ý tốt của hắn, ngược lại càng thêm hung ác.

“Ồ a!” Tiếng kêu thảm thiết làm cho trận chiến càng thêm kịch liệt. Túy Lạc thậm chí không dám quay đầu lại nhìn.

Một con xà tinh trong đó cầm chùy thủ địch chất độc đâm vào hắn, hắn vội vàng lắc mình, tay phải bắt được cánh tay đối phương, tay trái đang muốn bỏ về ma huyết của hắn giống như ngày trước, không ngờ một đạo thân ảnh bạch sắc chạy lại, còn chưa thấy rõ động tác của hắn đã nghe thấy một tiếng kêu thảm thiết, máu tươi tuôn trào.

Túy Lạc giật mình đứng tại chỗ, chỉ thấy cánh tay mình đang cầm xui lơ, sau đó rớt xuống mặt đất.

“Người tên hồn dân này!” Tiếng rống giận của đối phương không thể ngăn cản mọi chuyện phát sinh, chỉ trong nháy mắt, máu phun ra dính đầy người Túy Lạc. Mùi máu rắn kích thích hồ ly, hắn gầm nhẹ một tiếng “Đừng tay!!!” Tiếp được sát chiêu của Cửu Cửu, xà tinh suýt chút nữa trở thành cái xác vội vàng thừa dịp khe hở né ra.

Cửu Cửu lạnh lùng trừng mắt nhìn Túy Lạc, không có hành động gì, sau đó bất ngờ tung một cú đấm dùng nhiều sức hơn so với ngày thường vào bụng hắn, Túy Lạc bất ngờ không kịp phòng bị giống như bao cát bay ra thật xa!

“Mau dừng lại!” Túy Lạc té trên mặt đất không nhận được hướng Cửu Cửu hô, may là xà tinh tốc độ chạy trốn rất nhanh, lúc này không để y đuổi theo được.

Cửu Cửu đứng tại chỗ quay đầu nhìn vào mắt Túy Lạc, cất bước ra đi.

“Chờ một chút!” Cổ nén đau nhức ở bụng, Túy Lạc động thân thể, hô: “Người muốn đi đâu?” Đáng giận, người này ra tay quá nặng rồi, chính mình bây giờ duy trì hình người còn khó khăn, chưa đề cập gì đến việc ngăn cản y giết người.

“Rời đi, đồng nghĩa với hiệp ước liên minh với người mất đi hiệu lực.” Lạnh lùng phun ra những lời này, Cửu Cửu trực tiếp đi về phía sơn động.

“Đừng nói giỡn! Người có thể đi đâu?” Mới ở chỗ này hơn một tháng, phân tranh của Bạch Lang tộc vẫn còn chưa chấm dứt, y trở về lúc này không phải chịu chết vô ích sao? “Ta ngăn cản người, vốn là không hy vọng người giết bọn chúng, bọn chúng lại đây khiêu khích cũng là chuyện bình thường, cần gì ra tay tàn nhẫn?” Ô, bụng đau quá, ngay cả nói chuyện cũng phải gắng sức.

“Bọn họ không chết, ta sẽ chết.” Cửu Cửu rốt cục đứng lại, quay đầu nhìn hắn.

“... Nhưng bọn họ đều là vương tử xà tộc, vạn nhất khiến cho tộc nhân phân tranh...”

“Giết chết toàn bộ, việc đó không có gì phải băn khoăn. Ai cũng không biết là kẻ nào giết bọn chúng.”

Túy Lạc sững sốt.

Cửu Cửu thật nhìn hẩn thật lâu, vút lại một câu nói rồi bỏ đi. “Người rất thiện lương, không thích hợp làm Vương.”

Lời này giống như một nhát kiếm lợi hại đâm vào trong lòng Túy Lạc.

Đau đớn nơi bụng cùng tinh thần bị đả kích làm cho hẩn không thể chịu đựng thêm được nữa, thân thể té trên mặt đất cuộn lại thành đoàn, biến thành một con hồ ly màu đen.

Hẩn không thiện lương. Chỉ là không muốn chứng kiến cảnh máu chảy vô ích, chẳng lẽ như thế là không nên?

7. Chương 7

Hẩn mơ. Trong giấc mơ có một con bạch lang, lông mao xù lên căng thẳng đối phó với địch nhân trước mặt nó. Mấy tên kia cầm các loại vũ khí lao vào đánh nó. Túy Lạc rất muốn mở miệng hô to: “Nguy hiểm” nhưng cố gắng đến mấy thanh âm cũng không thoát ra được.

Ngay lúc hẩn vạn phần lo lắng, bạch lang đã dừng mãnh xông lên, cắn vào yết hầu địch nhân một cách chuẩn xác... Gần như chỉ trong nháy mắt, tất cả uy hiếp đã bị loại bỏ, thế nhưng thân thể bạch lang cũng đã nhiễm đầy máu đỏ tươi!

Bạch lang nọ quay đầu lại, dùng đôi mắt màu vàng kim trừng trừng nhìn hẩn, tựa hồ chỉ một khắc sau thôi, yết hầu Túy Lạc cũng sẽ bị cắn đứt. Túy Lạc từng bước lui về phía sau, thân thể không khống chế được có chút run rẩy.

“Người không thích hợp làm Vương.” Vậy mà y chỉ mở miệng nói một câu.

Túy Lạc chỉ cảm thấy đầu óc phát trường.

Gắng sức mở mắt ra, xung quanh là khung cảnh quen thuộc. Nhưng nơi này là Hồ cung, rốt cuộc là ai đã đưa hẩn tới đây?

Nằm trên giường thử động thân thể, Túy Lạc mới phát hiện mình vẫn duy trì bộ dáng hồ ly. Hấp háy đôi mắt, hẩn phát hiện Chỉ Tích đang đứng một bên, dường như chờ đợi đã lâu.

Nhìn ra hẩn muốn hỏi, Chỉ Tích không đợi hẩn mở miệng đã trả lời: “Chúng ta phát hiện người ngất xỉu tại vùng gần Hồ cung, liền đưa trở về. Rốt cuộc đã có chuyện gì phát sinh vậy?”

Túy Lạc sững sốt: “Khi đó bên cạnh ta không có ai ư?”

Chỉ Tích lắc đầu, vụt nghĩ đến cái gì, chăm chú nhìn hẩn, muốn hỏi rõ ngọn ngành: “Là do con lang kia?” Một khi sự tình phát sinh một lần nữa, sự tồn tại của bạch lang đó đúng là một mối nguy hiểm.

“Đáng ghét...” Không trả lời, Túy Lạc nhảy từ trên giường xuống, đau đớn ở bụng đã giảm bớt nhiều, liền cố không biến trở lại hình người, chạy ra ngoài.

Nếu hẩn không nhanh lên một chút, không biết con lang kia sẽ chạy đi đâu nữa.

Mặc dù cô tịch lạnh lùng nhưng vẫn cố ý đưa mình đến nơi an toàn. Người này... Người này còn dám nói mình rất thiện lương!

Càng nghĩ càng tức giận, cước bộ cũng càng lúc càng nhanh.

Sơn động bên kia tất nhiên là không tìm được rồi, nhưng vùng phụ cận này đều là nơi Túy Lạc quen thuộc, muốn tìm một con lang mặc dù có điểm khó khăn nhưng cũng không đến nỗi như mò kim đáy biển.

Rốt cục đến lúc mặt trời sắp xuống núi, Túy Lạc đi vào một vùng hồ mới bắt gặp một thân ảnh màu trắng.

Lần này Túy Lạc không một cước đá đi như lần trước, chỉ là gọi một tiếng “Cửu Cửu”.

Bạch lang quay đầu nhìn thấy hẩn liền quay đầu rời khỏi.

“Nếu như người bây giờ không tin ta, sau này còn có thể có cơ hội tin tưởng ta không?” Túy Lạc chỉ đơn giản đứng sau lưng hẩn nói ra những lời này.

Bạch lang không đáp.

“Mỗi lần đều là ta đuổi theo ngươi, thành ý như vậy vẫn chưa đủ để ngươi tin ta sao?”

Đối phương rốt cục nhìn về phía hắn.

“Nếu như ngươi rời đi, một tháng cực khổ của chúng ta coi như uổng phí. Ngươi thật sự nguyện ý?” Lại một lần nữa đặt câu hỏi, chỉ nghĩ đến việc giữ lại người này. Mặc dù tương lai không biết thế nào, nhưng bây giờ bước ra ngoài thì chỉ biết có một con đường chết mà thôi.

“Ngươi quá thiện lương, rất nguy hiểm.” Cửu Cửu chỉ nói ra những lời này, không biết rốt cục là lo lắng hay cảnh báo.

Túy Lạc ghen một bụng khí: “Vô luận như thế nào, ta đều sẽ trở thành Hồ Vương, không phải sao?” Vô luận thiện lương như thế nào hắn cũng không định chấp tay dâng vương vị cho người khác. Đã nói đến như thế liệu còn gì để lo lắng nữa đây?

Cửu Cửu vẫn còn muốn nói gì đó, đột nhiên cảnh giác nhìn chằm chằm sau lưng Túy Lạc. Túy Lạc cũng kinh ngạc quay đầu lại, nhìn thấy thân ảnh không biết xuất hiện sau lưng từ khi nào: “Phụ, phụ thân... Còn có, tướng quân...” Sắc mặt hắn trở nên tái nhợt, liếc mắt nhìn Cửu Cửu, đối phương sớm đã bày ra tư thế nghênh chiến.

Hồ Vương cũng không có tức giận, chỉ thản nhiên nhìn hai người, hỏi Cửu Cửu: “Vị này chính là bạch lang vương tử sao?”

Cửu Cửu không đáp.

Túy Lạc muốn mở miệng giải thích chút gì đó nhưng Hồ Vương chỉ bằng một ánh mắt đã ngăn được hắn lại.

“Bốn vương không có ý định hại ngươi, ngươi ở cùng Túy Lạc một thời gian dài như vậy, ta thấy cũng không có ác ý. Chỉ là nội loạn của Bạch Lang tộc đã sắp đến hồi kết thúc, ngươi có phải nên lo lắng tìm một chỗ dựa vững chắc đáng tin cậy hay không?”

“Phụ thân!” Y nói thế khiến Túy Lạc hơi mất mặt, như vậy chẳng phải y đang châm chọc hắn là một thiếu niên không quyền không thế sao.

“Tại sao ta phải tin tưởng mà nhờ cậy ngươi?” Rõ ràng bị vây trong thế hạ phong, Cửu Cửu cũng không tỏ ra thấp kém.

“Rất lâu trước đây ta đã biết về sự tồn tại của ngươi rồi, chỉ là chờ đợi thời cơ mà thôi. Hôm nay chính là lúc đó, ngươi bằng lòng trở lại Bạch Lang tộc không?” Hồ Vương không hề tức giận với ngữ khí của hắn.

Hai người thiếu niên cùng sững sốt.

Nhìn phụ thân bày mưu tính kế, Túy Lạc đột nhiên cảm thấy cái ngày mình có thể xưng vương còn rất xa.

Cửu Cửu không hề nghi vấn thêm điều gì. Ngay đêm hôm đó, Hồ Vương mang theo vương tử Bạch Lang tộc tới lãnh địa Bạch Lang tộc, nhất thời khiến cho một mảnh xôn xao. Bạch Lang tộc lâm vào tình trạng rối loạn nhiều nhưng hồi lâu dưới sự trợ giúp của Hắc Hồ tộc cùng lý trí của các trưởng lão dần dần bình ổn. Lang Vương dưới sự phù trợ bước lên chính vị không chút lưu tình hạ lệnh xử quyết vương tử tướng quân gây nên nội loạn. Tác phong hành xử sắc bén làm cho Bạch Lang tộc trên dưới đều cảm phục.

Mà Túy Lạc thủy chung không quên câu nói tên kia để lại trước lúc ra đi:

“Về phần tín nhiệm này, chờ đến khi ngươi leo được lên vương vị hãy nói đi.”

Túy Lạc cắn chặt răng, đè lửa giận dấy lên do không phục xuống dưới đáy lòng, chỉ có thể dựa vào việc luyện võ mà phát tiết. Lúc hắn đang không ngừng cố gắng này tuyệt đối không thể ngừng gần ba năm sau bản thân lại trở thành kẻ đáng thương nhất Hắc Hồ tộc.

Thời kỳ nhỏ của yêu thú không dài, sau khi tiến vào thời kỳ trưởng thành thì tốc độ già đi phi thường chậm chạp, thế nhưng khi tiến vào thời kỳ già yếu thì đã cách cái chết không còn xa.

Trong thời gian gần ba năm, Túy Lạc đã bước vào thời kì thanh niên. Trước đó mấy ngày, Hồ Vương bị trọng thương trong cuộc chiến với xà tinh, hơn nữa thời kỳ già yếu đã đến, tính mệnh bắt đầu nằm trong nguy hiểm.

Vì vậy Hồ Vương lệnh Túy Lạc vào tẩm cung, theo dõi hần một hồi mới thở dài nói: “Người quả nhiên vẫn còn quá nhỏ rồi...”

Túy Lạc có chút không phục. Nói về tuổi, hần đích thực không phải vương tử lớn tuổi nhất nhưng nói về thực lực hần là mạnh nhất. Phụ thân nói thật sự có chút không công bằng.

Nhưng Hồ Vương cũng không giải thích gì, chỉ lệnh cho hần ra ngoài.

Sau này, Túy Lạc mới hiểu được câu nói “Quá nhỏ rồi ” có ý tứ gì. Chỉ là khi đó mới biết thì đã quá muộn rồi.

8. Chương 8

Sau khi phụ vương tỉnh dưỡng, Túy Lạc liền tiếp nhận sự vụ trong tộc. Chuyện đầu tiên chính là chiến tranh giữa xà tinh và hắc hồ. Bởi vì lãnh địa gần nhau mà trời sinh tương khắc, hai bên tộc nhân phân tranh chưa bao giờ kết thúc. Thêm vào đó, vương tử của họ còn bị giết trên lãnh địa Hắc hồ tộc nên thù mới hận cũ lại càng thêm chồng chất.

Nhìn khuôn mặt đồng tộc mang theo lệ khí, trong tâm Túy Lạc mơ hồ bất an.

Tiếp nhận nhiệm vụ Hồ Vương giao cho, việc hần làm trước nhất là đi Xà tộc đàm phán. Song Xà tộc lãnh huyết cũng không tiếp nhận ý tốt của hần. Hần từng sờ nhìn xà tinh mưu đồ đẩy mình vào chỗ chết bị các hộ vệ nhất nhất đánh lui. Máu chảy khắp nơi đã không còn phân rõ rệt cục là của hồ ly hay của xà. Hần chỉ cảm thấy chóng nhanh chóng biến thành máu lạnh như băng, như vũng bùn nhão không ngừng cắn nuốt niềm tin của hần.

Vất vả mở đường máu trở lại Hắc hồ tộc, Túy Lạc bị các trưởng lão chỉ trích quá mức gây thẹn. Thế nhưng càng gay go chính là người chết trong trận chém giết đó còn có cả người yêu của đại ca Nhạn Linh.

Nhưng biết thì có ích gì? Cái gì cũng không thể vẫn hồi lại nữa. Nhất là Túy Lạc bị các đồng tộc đấu tranh đòi thảo phạt lần nữa đã không còn phân biệt được cái gì cần phải kiên quyết giữ vững, cái gì cần phải thỏa hiệp nữa rồi.

Nhạn Linh là người đầu tiên đứng ra, dưới tình trạng Túy Lạc không cho phép xuất quân thảo phạt Xà tộc. Mọi người lúc này đang thảo luận cũng xúm vào giúp giải thích thái độ của Nhạn Linh. Người chết là người yêu của mình, hơn nữa cho dù Hồ Vương thật sự mềm yếu thì Nhạn Linh cũng có đủ lý do phản đối tổ chế.

Lúc Túy Lạc một mình dẫn đầu viện quân tụ hội cùng Nhạn Linh chỉ có thể trơ mắt đứng nhìn ngay cả dòng suối cũng đều bị máu tươi nhuộm đỏ.

Hần đột nhiên không nhớ nổi lúc nhỏ mình từng trải qua cuộc sống cùng con suối này. Tất cả ký ức về dòng suối này đều mơ hồ, bị cảnh tượng bi thảm trước mắt phủ lên một tầng huyết sắc.

Nhưng trên chiến trường, Túy Lạc vẫn cực mạnh. Dưới chân không biết giẫm lên bao nhiêu cỗ thi thể rồi, con suối nhuộm đỏ cũng có phần công lao của hần.

Sau cùng khi hần quyết chiến cùng Xà Vương, đối phương chứng kiến con y bị hần đâm xuyên qua yết hầu sức mạnh bộc phát khó có thể tin. Túy Lạc lúc này mới cảm thấy mình gặp phải một đối thủ cực mạnh rồi.

Rõ ràng xà tinh lãnh huyết cuối cùng cũng vì thân nhân mình chết mà khổ sở.

Rõ ràng hồ ly coi trọng tộc nhân cuối cùng cũng vì kế vị mà liều mạng cùng xà tộc người chết ta sống.

Rốt cục là tại sao?

Mê mang so chiêu, Túy Lạc từ đầu tới cuối nằm ở thế hạ phong. Cước bộ vẫn vững chắc cũng trở nên mất trật tự. Quan sát Xà Vương trước kia, hần thủy chung không biết mình tại sao lại đứng ở chiến trường này.

Mắt thấy lưỡi đao sắc bén mang theo độc dịch của Xà Vương sẽ đâm vào người mình, một đạo thân ảnh bất ngờ đánh tới, Xà Vương không kịp phòng bị chỉ có thể nhìn lưỡi đao sắc bén mang màu máu đâm xuyên lồng ngực, trực tiếp ngã xuống.

Túy Lạc bị máu tươi bắn tung tóe dính đầy một thân gây ngốc nhìn ca ca bao trùm phía trên mình nhìn xuống, cặp mắt từng tràn ngập sự ái nhìn mình hôm nay mang theo lãnh khốc lạnh như băng: “Nếu ngay cả chính mình còn không bảo vệ được thì sao còn có thể xưng vương?”

Giống như một lời định thân chú làm hắn sửng sốt đứng ngây tại chỗ, ngay cả tay cũng không cầm được kiếm, để rơi trên mặt đất.

Chiến tranh chấm dứt, tất cả tộc nhân đều đặt công lao lên người Nhận Linh. Mọi người đều thấy một kiếm kết liễu Xà Vương lúc ấy, còn có Túy Lạc rõ ràng không chống đỡ được y.

Dư luận trở thành áp lực, nhanh chóng làm một tia kiên cường cuối cùng trên người Túy Lạc sụp đổ. Bằng hữu từng tốt nhất – Chỉ Tích hầu như quyết tuyệt nói một câu làm hắn hoàn toàn mất đi khí lực.

“Không phải kẻ mạnh nhất mới được trở thành Vương sao? Tại sao ngươi lại không phải là kẻ mạnh nhất? Tại sao sức mạnh của ngươi không thể bảo vệ tỷ tỷ?”

A, đúng rồi, người yêu của Nhận Linh chính là tỷ tỷ của Chỉ Tích a.

Cặp mắt từng tràn đầy ngạo khí bất kham hôm nay chỉ còn lại chờ đợi cùng chán chường.

Túy Lạc muốn chạy trốn. Bạn bè thân thiết cũng chỉ cười nhạo cùng phê phán, không chỉ làm hắn từ vương vị cao cao tại thượng ngã xuống bùn lầy mà còn khiến hắn ngày càng lún sâu.

Rốt cục ngày Hồ Vương băng hà, nhìn Nhận Linh bị mọi người vây quanh, Túy Lạc lén lút xoay người, không để bất cứ kẻ nào biết âm thầm rời khỏi Hồ cung, rời khỏi nơi hắn sinh sống từ thuở nhỏ. Nhưng hắn có thể đi đâu?

Hắn nhớ tới bạch lang từng nói một câu: “Ngươi rất thiện lương, không thích hợp làm Vương.” Vì vậy sau khi rời khỏi lãnh địa Hắc hồ tộc, Túy Lạc thẳng hướng lãnh địa Bạch lang tộc.

Hắn chỉ muốn biết Lang Vương kia rốt cục đã trải qua dạng cuộc sống gì? Nếu dám chắc chắn kết luận mình như thế, rốt cục y thống lĩnh tộc nhân như thế nào?

Bạch lang tộc đã kết đồng minh cùng Hắc hồ tộc hiển nhiên không hề biết tin tức vị Vương tử thất thế này, lấy lễ thượng khách chào đón. Túy Lạc giấu kín khổ sở trong lòng, khuôn mặt hạnh diện tươi cười trước sau như một.

Bạch lang đã lâu không gặp đến nghênh đón hắn cũng không có bất cứ tâm tình đặc biệt gì, hồ ly bĩu môi nói: “Chẳng lẽ ngươi không hề nhớ ta sao?” Ngón giữa như đùa giỡn.

Bạch lang liếc mắt nhìn hắn một cái, hỏi ngược lại: “Vì sao phải nhớ ngươi?”

Bị y chẹn họng bằng một câu như vậy, hồ ly đỏ mặt: “Tốt xấu gì ta cũng là ân nhân cứu mạng của ngươi!”

“Không phải vấn đề này sớm đã thảo luận qua rồi sao, chúng ta không ai nợ ai cái gì!”

Bạch lang chỉ đơn giản bày thức ăn hắn thích ra trước mặt hắn, ngay cả khước miệng cũng không hề cong lên.

Hồ ly đè nén tâm tình. Lang Vương trước mắt so với trước đây càng thêm phần uy nghiêm, vẻ bình tĩnh lạnh lùng càng nhìn càng thấy giống như đang trào phúng sự nghèo túng của mình. Như gió cuốn mây tan nuốt tất cả mỹ vị ngon lành vào bụng, hồ ly đứng lên muốn đi.

“Ngươi muốn đi đâu?” Cho đến lúc này bạch lang mới mở miệng nói.

Cái này có xem như tiến bộ không? Túy Lạc tự giễu cười một cái, không hề quay đầu lại đáp: “Trở về.”

Trở về đâu? Hắn cũng không biết, hắn muốn tìm một nơi mới, không phải Hồ cung, không phải thác nước. Tìm được rồi hắn có thể danh chính ngôn thuận nói ra từ này rồi.

Lang Vương không giữ hắn lại.

Hai năm sau, Túy Lạc thất hồn lạc phách cuối cùng gặp gỡ một kẻ. Cái tên thuật sĩ ngu muốn chết, Chu Thanh Tà.

9. Chương 9

Đó là một chiều mưa rất to, nước mưa rơi dày đặc khiến tất cả người đi đường đều phải đứng trú dưới mái hiên. Ấy vậy mà Túy Lạc lại dùng tốc độ chậm chạp như rùa tìm kiếm một gian nhà bỏ hoang, sau đó đứng ở cửa chờ mưa tạnh.

Túy Lạc không sợ dầm mưa, ngược lại mưa to làm hắn nhớ đến khoảng thời gian ở thác nước trước đây.

Du đang trong thế giới con người đã hai năm, hắn chung quy vẫn không tìm được thứ thuộc về mình. Nữ nhân vì dung nhan hắn mà thất hồn lạc phách, nam nhân vì cuồng vọng của hắn mà đồng ý đi theo. Hắn xét cho cùng vẫn cô đơn đứng ở nơi cao, không ai nguyện ý đưa hắn xuống.

Túy Lạc dựa vào cửa miếu cũ nát, nhìn một phần thế giới mơ hồ bên ngoài, thần sắc ngẩn ngơ.

Xa xa có một thanh niên lao đến, nhìn ánh mắt còn chút ngây thơ của y xem ra cũng chỉ vừa mới trưởng thành. Thanh niên mặc quần áo giản dị nhưng trên đầu lại bó một cái khăn thuật sĩ thích dùng.

Thanh niên tiếp tục đi tới đứng bên cạnh Túy Lạc. Cho dù mang vẻ mặt chật vật cộng thêm thân thể sớm đã ướm dầm, đôi mắt y vẫn phát ra thứ quang mang thanh lương. Y vẩy nước mưa trên người, đột nhiên phát hiện mình vẩy nước mưa lên người Túy Lạc đang đứng bên cạnh, vội vàng nói: “Xin lỗi.”

Khuôn mặt chỉ có thể miễn cưỡng xem như thanh tú, khí chất lại tầm thường, vậy mà đứng cạnh một kẻ nhìn đã biết là loại người khí vũ hiên ngang như hắn lại không có chút kinh ngạc hay rụt rè nào. Sớm đã quen với việc bị người khác nhìn chằm chằm, Túy Lạc tự dưng cảm thấy có chút không thoải mái.

Nghĩ như vậy, hắn liền chủ động mở miệng hỏi: “Tiên sinh là thầy tướng số?”

Thanh niên sững sốt, suy nghĩ một chút mới gật đầu: “Công tử muốn coi mạng?”

Nếu như không phải Túy Lạc đã rất quen thuộc, hẳn đích thực đã không chú ý đến tinh quang chột lóe lên trong đáy mắt kẻ đối diện. Mang một khuôn mặt tầm thường như vậy mà lại dám có dũng khí tính kế bốn đại gia sao? Càng nghĩ càng cảm thấy tức giận, Túy Lạc dứt khoát dựa sát vào y, dùng nụ cười mê người nhất, nói: “Người tính cho ta một quẻ, nếu chính xác, ta liền tin người.”

Thế nhưng thanh niên lại không chút hoang mang phản bác: “Nếu chính xác rồi, người không tin cũng phải tin, vậy ta cần gì phải tính?”

Túy Lạc nhăn mi: “Vậy người muốn gì?”

“Thầy tướng số cũng có quy củ. Chúng ta tiết lộ thiên cơ của con người vốn là mạo hiểm đến tính mạng giúp các người đoán mệnh, đã như vậy mạng nhỏ của chúng ta thế nào cũng đáng chút ngân lượng chứ? Chúng ta không thể như hòa thượng lúc nào cũng thích làm việc thiện.” Thanh niên nhìn Túy Lạc chằm chằm mà cười đến xán lạn, có vẻ như y đã nhìn ra người trước mắt chính là một đại kim chủ.

Khóe miệng Túy Lạc hơi co quắp, nhưng nghĩ đi nghĩ lại liền tựa vào cánh cửa, hai tay ôm lấy ngực, dùng thái độ kiêu ngạo nhìn y chòng chọc: “Năm lượng bạc, người có thể tính chứ?”

“Năm lượng bạc, có thể tính quá khứ của người.” Người thế nào tính mệnh thế ấy, vị kim chủ này rõ ràng có thể chỉ ra năm mươi lượng lại keo kiệt xuất ra có năm lượng, vậy y cũng chỉ có thể xuất ra một thành công lực.

Quá khứ? Từ này làm hắn bực mình. Bất quá bên ngoài mưa to như trút nước, coi như tiêu khiển một chút cũng không sao. “Người nói đi.” Năm lượng bạc trên tay này cũng coi như đủ cầm đồ đi.

Thanh niên kia chỉ chăm chú nhìn năm lượng bạc trên tay hắn, mở miệng nói: “Người sinh trong gia đình đại phú đại quý.”

Tư vị bị người ta làm lơ một chút cũng không dễ chịu, huống chi đây lại là Túy Lạc, hắt hủi lạnh một tiếng: “Nói nhảm.”

“Trời sinh tài hoa hơn người, chúng nhân đồ kị.”

“Không được nói những chuyện nhìn đã thấy được.” Năm lượng bạc này so với mình chẳng lẽ còn dễ coi hơn?

“Nhưng về sau nổi cơn sóng gió, người hôm nay không hề được như ý. Là gia biến sao?” Thanh niên rốt cục dời tầm mắt lên người Túy Lạc, đôi mắt thanh lương gắt gao nhìn thẳng vào hắn, thẳng đến tận tâm hắn, không khỏi khiến hắn tức giận. “Nói nhảm!” Nghiến răng phun ra hai chữ, hung ác tựa như muốn cắn nát y.

Thanh niên bị sự hung ác của hắn dọa một trận. Vô thức từng bước lui về phía sau, khuôn mặt thanh tú vội vàng trưng ra nụ cười lấy lòng: “Công tử bớt giận, nói không tốt không trả tiền là được, cần gì thương tâm?”

Cây cỏ ven tường mềm yếu vô năng gặp gió còn không ngã theo!

Hồ ly bị chọc giận cũng không sinh khí nổi, chỉ có thể trừng mắt nhìn thuật sĩ kỳ quái “thấy sắc không động thấy tiền sáng mắt”. Thật lâu sau này, khi Túy Lạc bối mớ tra vấn thanh niên sao lúc ấy có thể tùy tiện tính toán như thế, thanh niên không chút suy nghĩ đã ném ra một câu: “Ai muốn một kẻ có bộ dạng thất hồn lạc phách như ngươi chứ?”

Xem ra thầy tướng số chỉ là ngụy trang, sát ngôn quan sắc (quan sát sắc mặt) mới là bản lĩnh thật sự của y.

“Người tên gì?” Nhìn thấy mưa đang ngớt dần, Túy Lạc tùy tiện hỏi thanh niên.

“Chu Thanh Tà. Chu là đồ phẩm, thanh tà là đơn thuần không tà niệm”. Thanh niên cười lễ phép, “Ta mấy ngày nay mở một quán coi số mệnh ở thành Đông. Nếu công tử cảm thấy rằng tâm nguyện chưa hết có thể lại tới tìm ta. Đã có duyên quen biết, tự nhiên giá cả cũng sẽ tính rẻ chút đỉnh.”

Nói đi nói lại còn không phải vì muốn tiền trong túi hắn sao!

Túy Lạc trừng to hai mắt, muốn thấy nhất thanh nhị sở cái tên Chu Thanh Tà này rốt cuộc là dạng thần tiên gì, nhưng tên này vừa nhìn thấy bên ngoài mưa có vẻ đã ngưng liền nói với hắn: “Công tử, ta cáo từ trước. Trong thành còn có trảng pháp phải làm.” Nói xong mặc kệ trời vẫn còn mưa bụi bay bay vội vàng xông ra ngoài.

Đi tới nửa đường còn không quên quay đầu lại nhắc nhở: “Ta ở ngay tại Lý Thiết Phô cạnh thành Đông!”

Hảo một kẻ thuật sĩ.

Túy Lạc một câu cũng không nói lên lời nhìn theo bóng lưng đơn bạc, cắn răng hung tợn nở một nụ cười.

Chu Thanh Tà sao? Đã như vậy, ta cho ngươi thấy một chút xem rốt cuộc là ta đẹp hay tiền đẹp. (tất nhiên là tiền =))

10. Chương 10

Bản tính hồ ly không chỉ có đa nghi, còn có tò mò. Tỷ như trước mắt xuất hiện một con sông, chung quy nó sẽ năm lần bảy lượt tính toán độ sâu của con sông rồi mới lội qua. Bởi vì lòng hiếu kỳ của nó mà mặc kệ tính cách đa nghi cỡ nào hay lãng phí thời gian cỡ nào cũng muốn thử nghiệm đến hải lòng mới thôi.

Hôm nay con hắc hồ này cũng phát bệnh rồi. Hắn không thể tin cái tên kia lại coi của hơn người như thế. Hắn cũng tò mò nếu như gặp sắc dụ mạnh hơn thế nữa thì sẽ đối phó như thế nào.

Cho nên mới liên tiếp so chiêu sau đó.

Lần câu dẫn đầu tiên là khi thuật sĩ xong việc đóng quán lên đường trở về nhà. Ngôn ngữ hồ ly như có như không đùa giỡn đối với thuật sĩ lại chỉ như đàn gảy tai trâu. Đôi mắt kia khi nhìn chăm chăm tiền tài bảo vật thì tỏa sáng, lúc nhìn chăm chăm hồ ly lại chỉ có mờ mịt không hiểu chút phong tình.

Hồ ly âm thầm bội phục định lực của thuật sĩ.

Lần thứ hai thừa dịp ban đêm ánh trăng mờ ảo, hồ ly chui được vào phòng thuật sĩ định dọa cho thuật sĩ đang tính sổ một phen chết khiếp. Thế nhưng không đợi hấn phát công, đối phương đã một bên che chở cho bạc vụn của mình một bên như đã miêu bị túm đuôi rống giận vị khách không mời.

Được rồi, nếu muốn phá pháo đài này, mình nên chọn thời gian thích hợp. Hồ ly xem xét lại.

Lần thứ ba là ngồi trên một ngọn cây bên ngoài đợi hồi lâu cho thuật sĩ đếm xong hết tiền, giấu kĩ càng muốn đi nằm rồi hồ ly mới mặc một kiện áo đơn thông thả lả lơi xuất hiện trước mắt y. Thuật sĩ chăm chú nhìn hấn hồi lâu, rốt cuộc không tình nguyện vỗ vỗ chỗ bên cạnh y, ý bảo hấn lại đây ngủ. Hồ ly mừng như điên, hấn những tưởng y cuối cùng cũng không nhịn được rồi. Không ngờ tên kia ngăn giường ra thành hai nửa, cho hấn ngủ ở nửa ngoài. “Tạm thời cho ngươi ngủ lại đây một hôm. Trời thì lạnh mà mặc quần áo đơn bạc chạy loạn như vậy, sách, ta thật sự không đành lòng.” Nói xong thuật sĩ ngáp dài một cái, chui vào trong chăn quay lưng về phía hồ ly ngủ ngay lập tức.

Hồ ly đang định xuống tay liền như bị điểm huyết ngồi đơ ra bên giường.

Thất bại đàn đàn lũ lũ kéo đến cho hồ ly một cái tổng kết, hoặc là tên kia thật sự không thèm để ý đến mình, định lạt mềm buộc chặt, hoặc là tên kia thật sự là một con trư ngu đến cực điểm!

Hồ ly không cam lòng! Lúc y muốn đi thử nghiệm một lần nữa thì thuật sĩ cũng không thấy bóng dáng. Tìm kiếm khắp mọi nơi cuối cùng thấy y cách ngoại thành không xa đang mang bao quần áo trên lưng chuẩn bị “chạy trốn”.

“Trốn? Tại sao ta lại phải chạy trốn?” Thuật sĩ chớp chớp mắt mấy cái, “Ta buôn bán đủ tiền rồi tự nhiên muốn lên đường đi tiếp. Nơi này không phải nhà của ta, vì sao phải ở lại?”

Hồ ly nghĩ thầm, ngươi đã phải đi ta đây cũng đi theo ngươi không tốt sao. Nơi này cũng không phải nhà của ta, vì sao phải ở lại?

Vì vậy một người một hồ liền mặc danh kỳ diệu bắt đầu làm đôi bạn lữ trình.

Hồ ly ngay từ đầu chỉ là vân hồi tôn nghiêm bất tri bất giác quan tâm tới tên thuật sĩ cô độc hành tẩu thiên nhai này. Trên khuôn mặt thanh tú có rất nhiều biểu cảm, thi thoảng thì cười rộ đầy thoải mái, có lúc lại tức giận lên khiến lông mày dựng ngược, uể oải là vẻ mặt như mây đen. Một tên có tính cách phong phú như vậy, sao lại nguyện ý cô đơn tiêu sái trên đoạn đường dài như vậy chứ?

Thuật sĩ bị tra hỏi vô số lần cuối cùng chịu thua cho hay vì muốn tìm một người, một người ân nhân.

Mặc dù không biết người kia đang ở nơi đâu, không biết hấn còn sống hay không, thế nhưng chỉ cần biết bản thân mình còn sống thì còn tiếp tục tìm. Bởi vì người đó đã cứu mạng của mình. Bản thân mình hôm nay trừ bỏ mạng sống cái gì cũng không có, đã như vậy thì có lấy đó làm mục tiêu cả đời cũng không có gì không tốt. Ít nhất còn sống là còn có lý do để sống.

Tuý Lạc sưng sốt.

Hấn chưa hề nghĩ tới thời gian dài đằng đặc như vậy rốt cuộc tại sao còn sống sót. Từ nhỏ đã lấy tâm nguyện trở thành Hồ Vương làm mục tiêu phấn đấu, sau khi bị cướp đoạt mục tiêu này rồi, hấn còn lại gì? Không phải cũng chỉ là cái mạng này sao? Cũng không có ai cứu hấn, hấn lại đáng vì ai mà sống?

Hấn hôm nay chỉ là vì muốn tìm kiếm lý do bị đuổi khỏi Vương vị, hấn không tin thiện lương là nguyên nhân duy nhất khiến hấn thất thế. Nhưng nếu hấn cam tâm tình nguyện chịu thiệt, vậy bây giờ nên làm gì đây? Đáp án có phải vĩnh viễn cũng không tìm ra không?

“..... Nếu ta không có mục tiêu vậy thì nên làm gì bây giờ đây?” Hồ ly ngơ ngác hỏi.

Những tưởng rằng thuật sĩ sẽ nói những câu như “Đừng lo lắng, chúng ta cùng nhau tìm ra” hoặc “Rồi sẽ có thôi”, vân vân như trước nay người ta vẫn thường giả dối nhau nhằm khích lệ hoặc an ủi, nhưng tên ngốc

kia rõ ràng là kẻ keo kiệt quái dị chỉ nhần trán nói một câu cực kì vô lương tâm: “Người không có mục tiêu thì liên quan gì đến ta?”

Hồ ly trừng mắt. Một đôi mắt hồ yêu trừng lên so với mắt con người còn mạnh mẽ hơn.

“Người cũng không phải là thần tiên, thật sự không cầu gì sao? Muốn làm gì cứ đi làm là được. Thế chẳng phải là mục tiêu đó sao? Chính mình không mưu cầu gì còn hỏi người khác nên làm cái gì, thật sự là cả Bồ Tát cũng không biết nên ban tặng cho người cái gì.” Thuật sĩ bĩu môi, vẻ mặt khinh thường.

Đừng xem thường hần trì trệ, lên tiếng đều là đạo lý, tuy cay nghiệt nhưng lại khiến người ta cảm động.

Dù sao thầy tướng số là dựa vào mồm mép mưu sinh.

Hồ ly bưng tỉnh đại ngộ. “Dục vọng trước mắt cũng có thể tính là mục tiêu sao?”

“Có dục vọng là được.”

“.... Ta muốn ăn người.”

“Ta da thô thịt dày, người bồi dưỡng lâu như vậy rồi chẳng lẽ không nhận ra ta không hề có thêm chút thịt nào sao?” Thanh âm thuật sĩ không nhanh không chậm lặng lẽ lùi về phía sau vài bước.

Hồ ly cười *** đăng: “Chúng ta đều là kẻ thô thiển, dứt khoát nói thẳng thì hơn.” Vừa nói vừa tiến đến ôm lấy thắt lưng mảnh khảnh của thuật sĩ, kéo y vào lòng: “Lúc đầu cảm thấy người không chút tư sắc không chút tư thái, hôm nay nhìn lại mới thấy cũng có nơi câu dẫn người ta a. Chẳng hạn như, người há mồm....”

“Nói nhảm!” Gương mặt Chu Thanh Tà đỏ bừng lên, liều mạng đẩy mặt hần ra.

Hồ ly nghiêng người về phía trước, thuật sĩ lại nghiêng người về phía sau, hồ ly nghiêng sang trái, thuật sĩ lại nghiêng sang phải. Rốt cục khi hai người người nghiêng ta né chán chê, thuật sĩ then quá hóa giận hét lớn: “Lửa tới! Lập tức nghe lệnh!” Chú ngữ nhanh chóng có hiệu lực, trong nháy mắt bộc phát năng lượng không nhỏ, làm cái đuôi vì *** dục mà lòi ra của hồ ly bị cháy một mảng!

Hồ ly biến về nguyên hình ôm cái đuôi kêu thảm thiết, một bên ôm cái đuôi cháy tiết một đoạn lông liếm liếm một bên rừng rưng nước mắt nhìn Chu Thanh Tà thở phào đứng bên cạnh.

“Trừ ta ra, muốn gì thì muốn! Nếu không cả lông mao trên người người ta cũng đốt trụi!” Không biết hành động vừa rồi đã để lại tư vị gì, Chu Thanh Tà rõ ràng đang tức giận thế nhưng trên mặt lại mang theo một tia ửng hồng.

Hồ ly bị uy hiếp mãi đến khi lông trên đuôi dài lại quả nhiên cũng không hề dám đụng chạm gì đến đối phương.

Chỉ là có cảm giác không biết hai vị này sao có thể tiếp tục lừa gạt nữa đây?

Đi theo Chu Thanh Tà đến không ít nơi, cái nhìn của hồ ly đối với thế giới con người càng ngày càng mở rộng, đối với người bên cạnh y lại cũng càng ngày càng sâu. Khi hần nhìn thấy Chu Thanh Tà bị mình lộng cho đỏ bừng cả mặt, tâm tình sẽ đặc biệt tốt.

Mặc dù không có mục tiêu nhưng có thể theo người này phiêu lãng khắp nơi cũng là một cuộc sống không tồi. Lúc Túy Lạc có cái suy nghĩ này, Chu Thanh Tà lại nói ra một câu làm hần do dự.

“Người hình như không buông được quá khứ trước đây?” Đang oán giận hồ ly dùng tiền như nước, Chu Thanh Tà đột nhiên ném ra câu này. Cho dù người này cũng kiếm tiền giúp mình nhưng bản tính keo kiệt vẫn khiến thuật sĩ rất đau lòng.

“Nói nhảm!” Túy Lạc một bên thưởng thức vãi vốc xa hoa mình mới lấy từ tiệm may, một bên làm như không quan tâm trả lời.

“Vinh hoa phú quý, so ra thì kém hơn tận hưởng lạc thú trước mắt. Người nói những lời này rõ ràng còn tưởng niệm cuộc sống trước đây.” Chu Thanh Tà ít nhiều biết được cuộc sống trước đây của Túy Lạc trong tộc, ngẩng đầu nhìn hần, trong ánh mắt không có chút ý tứ đùa cợt, “Người nếu ly khai ta rồi còn có thể cố chấp giữ lấy ân hận trước kia không?”

“Không hề!” Hắc rất thích cuộc sống bây giờ.

“Không nên cho rằng theo ta ở cùng một chỗ sẽ không cần suy nghĩ về mục tiêu của mình, giả sử người một thân một mình, thật sự người có thể buông tha quá khứ?” Y nói ra lời này là căn cứ vào sự ỷ lại của hồ ly với mình.

Khi sống cuộc sống cô đơn chỉ có một mình, đáy lòng liệu mạng kiếm chế thứ gì đó chỉ chờ bùng phát. Muốn giấu cũng không giấu được.

11. Chương 11

Cảm giác tâm sự bị người ta thô bạo lột trần không dễ chịu chút nào. Hồ ly cau mày, nuốt lời phản bác đã xông đến miệng trở về.

Còn có thể ra sao? Xưa không bằng nay, còn có thể ra sao!

“Không đối mặt sẽ không biết kết quả thế nào.” Nói xong những lời này Chu Thanh Tà dời đề tài, sau đó không hề nhắc lại một lần nào.

Nhưng việc này tựa như một cây kim sinh trưởng trong lòng, vô luận cố gắng làm ngơ thế nào, chỉ cần chạm khẽ một cái đã khiến hắc đau đớn vô cùng.

Rốt cục trong một đêm trời mưa, Túy Lạc thừa dịp Chu Thanh Tà ngủ say lặng lẽ rời đi, về lại quê hương xa cách đã lâu.

Chỉ trong hai năm ngắn ngủi lãnh địa Hắc hồ tộc cũng không có thay đổi gì quá lớn. Đương nhiên cũng không có khả năng xảy ra biến đổi gì, đại ca có năng lực lãnh đạo vượt xa mình tuyệt đối không để Hắc hồ tộc chịu bất cứ ủy khuất nào hết.

Túy Lạc trốn trong rừng cây phía xa nhìn dòng người đi đi về về. Thần thái không có bất cứ thay đổi gì, cuộc sống không có bất cứ thay đổi gì, cho dù mình không bao giờ trở về nữa cũng không tạo nên bất cứ tổn thất gì.

Mình thân là hồ ly đối với Vương nên biểu hiện thái độ giống như mọi người.

Vậy nên khi thấy đại ca cùng Chỉ Tích từ cung điện đi ra, đột nhiên phát hiện chính mình một điểm hận ý cũng không có. Nếu là lỗi của mình thì nhận có phải tốt hơn không, canh cánh trong lòng làm gì?

Túy Lạc nhảy từ trên cây xuống, đầu không ngoảnh lại li khai lãnh địa Hắc hồ tộc.

Nhưng hắc cũng không đi tìm Chu Thanh Tà ngay. Nếu tên kia vốn là thuốc phiện tồn tại trong lòng hắc thì không thể tìm đến y vào lúc hắc đang không nhận thức nổi bản thân này được. Cuối cùng hắc và nhân loại bất đồng ở chỗ nào đây.

Trong thời gian một năm, Túy Lạc tiếp tục tìm kiếm mục tiêu của chính mình, ngoại trừ mục tiêu ở cùng một chỗ với Chu Thanh Tà.

Nhưng trời đất rộng lớn lại không tìm được chốn dung thân cho mình. Sau cùng tại một ngọn núi sâu hắc gặp lại Chu Thanh Tà còn đang lang du, nhưng lần này cái tên thanh tú keo kiệt này lại có thêm một người bên cạnh.

Túy Lạc chỉ cảm thấy tâm mình như bị thứ gì đó khuấy đảo. Không trực tiếp hiện thân trước mặt hai vị thuật sĩ, hắc dùng một hủ thi ghê người nhất đi kích thích cái tên đã tìm được đồng bạn mới kia.

Hai thuật sĩ quả nhiên phản ứng rất mạnh, Túy Lạc cười rất đắc ý. Xem ra người không quên ta.

Song ngay đêm đó, tuyệt sắc thiếu niên phát hiện ra hắc đang theo dõi. Vậy mà khi khuôn mặt xinh đẹp đầy xuất hiện trước mắt mình lại mang vẻ lãnh khốc hoàn toàn bất đồng với vẻ hồn nhiên ban sáng. Túy Lạc cả kinh, Chu Thanh Tà lưu hắc lại bên cạnh có an toàn hay không?

Khi thiếu niên lộ ra chân diện mục kỳ lân, Túy Lạc cơ hồ hận không thể gõ đầu tên thuật sĩ đàn độn kia mấy cái cho tỉnh ra.

Người tốt xấu gì cũng có nửa dòng máu yêu, chẳng lẽ không sợ bị con kỳ lân này nuốt trọn?!

Sau một phen kịch chiến, Túy Lạc thân là hồ ly chỉ có thể tạm thời rời đi.

Nếu không thể đi theo bên cạnh người, như vậy đi trước người một bước tới mục tiêu sau đó mới quyết định xem nên làm thế nào? Túy Lạc đáng thương hoàn toàn không hay biết sự thiện lương của hắn đã cuốn hắn vào trong phiền toái.

Qua sơn đạo này là đến Phù Phương thành. Chiều theo bản tính của Chu Thanh Tà nhất định y sẽ muốn vợ vét ít tiền bạc rồi mới tiếp tục lên đường. Nghĩ vậy, Túy Lạc đẩy nhanh hành trình đi tới Phù Phương thành trước.

Hắn quả thật không ngờ đến Phù Phương thành liền cảm thấy yêu khí ngút trời.

Hỏi thăm xung quanh mới biết được chút ít tình huống nơi này. Nghe nói có một yêu vương có ý đồ chiếm cứ cả tòa Phù Phương thành này làm hang ổ của mình. Tâm Túy Lạc khê động, lập tức muốn thấy qua kẻ không biết liêm sỉ vi phạm quy củ người và yêu định ra từ xa xưa.

Lấy pháp lực của hắn muốn len lén xông vào doanh trại địch cũng không phải chuyện khó khăn gì, nhưng gay go chính là lúc len vào hắn lại không phát hiện đối phương gài bẫy rập. Một đạo lôi trận đã vây quanh hắn cùng với đó là viện quân ngay lập tức vây lấy hắn. Túy Lạc vốn định cá chết lưới rách thì tựa hồ nghe thấy đối phương hô mấy chữ “Khốn tiên trận” liền hạ thấp phòng ngự, cố ý để các tiểu yêu trói mình lại, sau đó đưa hắn tới cửa gian phòng bày “Khốn tiên trận” vừa nghe thấy.

Cửa phòng mở ra, trên mặt đất quả nhiên vẽ một trận đồ phức tạp, ngồi ở trung tâm trận đồ là một thanh niên. Túy Lạc chỉ hơi mất một cái liền nhận ra đối phương không phải là yêu mà là thần tiên, một tiểu thần tiên không có pháp lực — chỉ vì trên yêu nhân luôn luôn có một tia tà khí khó nói rõ.

Nếu kẻ bị vây là một thần tiên chắc không có quan hệ gì với Chu Thanh Tà đúng không? Hồ ly thoáng thở phào nhẹ nhõm, thừa dịp các tiểu yêu lơ lửng xuất ra toàn bộ khí lực đánh văng lũ tiểu yêu, sau đó chạy thoát ra ngoài.

Không ngờ vừa mới ra tới cửa đã đụng phải cái đồ đàn chủ động đi tìm cái chết Chu Thanh Tà. Cái tên so với mình còn thiện lương hơn này quả nhiên đề nghị cứu thần tiên đáng thương kia. Đến cái tên kỳ lân tính cách song trọng kia còn không phản đối mà mình phản đối thì còn ra cái gì. Huống chi hắn cũng muốn biết dạng yêu vương nào có thể ở chỗ này làm xằng làm bậy.

Cuối cùng trà trộn được vào phủ đệ yêu vương cứu thần tiên ra mới phát hiện người này từng có một đoạn qua lại với kỳ lân. Còn chưa kịp khiếp sợ thì bầu không khí trong phòng đã có đột biến làm hắn không nhận được quay đầu lại.

Ngay lúc này, những mẫu kí ức nhỏ nhoi từ ba năm trước đột ngột xông vào trong đầu.

Kể từng nhe răng trợn mắt trừng mình, từng không biết suy xét tốt xấu, từng lạnh lùng vô tình – bạch lang Cửu Cữu giờ đây đang đứng trước mặt mình, toàn thân tản ra khí phách vương giả lãnh ngạo.

Túy Lạc sững sốt hồi lâu, mãi đến khi y lao vào Chu Thanh Tà mới không chút nghĩ ngợi đã xông đến, đẩy nhị lưu thuật sĩ ra mà thay hắn đỡ chiêu thức sắc bén của đối phương.

Tại sao y lại ở chỗ này? Tại sao y lại thành yêu vương? Tại sao y lại muốn bày Khốn tiên trận Tại sao y nhìn thấy mình mà ngay cả chân mày cũng không thêm nhíu lại một chút!

Nghi vấn trong lòng không làm tốc độ ra chiêu của Túy Lạc chậm lại. Bạch lang không có ý định nhượng bộ làm Túy Lạc tự nhiên lại càng muốn dốc toàn lực ứng phó. Đã lâu không so chiêu, lại trong hoàn cảnh như vậy, bởi vì lý do như vậy. Túy Lạc cũng không suy nghĩ nhiều, cảm giác khuyên tấn toàn lực ra đấu với bạch lang trước mắt này thật sự thống khoái trần trề, thế cho nên hắn suýt nữa đã quên lý do giằng co rốt cuộc là gì.

Đã lâu không dốc hết toàn lực ra, Túy Lạc bắt đầu thở không ra hơi. So với bạch lang tài giỏi có thừa, hắn không khỏi có chút ảo não, chỉ là vẫn như cũ không muốn buông ngạo khí của mình xuống trước mặt người này, cười hỏi: “Lang Vương Cửu Cữu rốt cuộc đã trở thành vạ yêu chi vương khi nào vậy?”

Đối phương không trả lời.

Túy Lạc càng thêm cảm tức, mặc kệ thương thể trên người mình càng ngày càng nhiều, ra chiêu càng lúc càng không muốn sống. Ngón tay hóa thành lưỡi dao sắc bén không khách khí hướng bụng đối phương đâm tới thể nhưng chủ thủ của bạch lang lại nhanh hơn, xoẹt một đường qua cánh tay hắn!

.... Người này không tránh khỏi quá mức không khách khí rồi đi? Túy Lạc cười hung ác, không để ý cánh tay chảy máu đang muốn ra nghênh chiến tiếp thì nghe thấy nhị lưu thuật sĩ quát: “Chúng ta là tới cứu người chứ không phải đi tìm cái chết!” Nói xong liền ném ra năm đạo hỏa phù, một đạo sức mạnh lớn chưa từng có bộc phát.

Túy Lạc sửng sờ, mặc dù không cam tâm vẫn ôm thần tiên hấp hối cùng kỳ lân trốn khỏi phủ đệ.

Trước khi đi còn không quên quay đầu lại nhìn Cửu Cửu đang bị tường lửa ngăn cách.

Đôi mắt sắc bén quả nhiên đang nhìn nhìn chằm chằm vào mình. Túy Lạc cảm thấy mình giờ phút này đang ở nguyên hình thì nhất định toàn bộ lông mao sẽ dựng thẳng hết lên mất.

May là vẫn ở hình người.

12. Chương 12

Túy Lạc vừa tỉnh lại, chờ đến khi nhớ ra bản thân không chỉ cứu mạng hắn, mà còn làm cho hắn trở thành lang vương trong tộc, liền nhin không được mà oán thầm trong bụng cái tên lấy oán báo ân kia.

Tên nhị lưu thuật sĩ đang ở cách vách bởi vì tinh bì lực tấn vẫn ngủ say xưa không biết trời đất là gì, cũng may bên cạnh vẫn còn con kỳ lân thủ hộ. Chính mình thật ra cũng chẳng giúp được gì.

.....Hừ, có gì đặc biệt hơn người đầu chứ.

Hồ ly ngồi trên cửa sổ, một chân gác lên trên, một chân khác buông thông xuống, đu đưa đưa đưa, miệng đang ngậm một xâu mít quả, mắt chằm chằm nhìn về phía chợ đêm ngoài kia.

Cửu cửu ơi cửu cửu, tha cho con vịt chết đầu phải bản tính của ngươi, thể mà đã qua một ngày rồi, ngươi còn muốn ta chờ đến chừng nào mới chịu hiện thân đây?

Bóng đêm đã bao phủ toàn thành, ánh trăng thản nhiên le lói xuyên qua sương mù tầng tầng lớp lớp, mái hiên xa xa khi ẩn khi hiện. Bỗng, một thân ảnh bạch sắc đã bị tầm mắt của Túy Lạc bắt kịp.

Tốt lắm, ta cũng đang ngứa đây, Túy Lạc hừ lạnh một tiếng, đem mít quả trong tay vứt sang một bên, cọ cọ người mấy cái rồi nhảy sang hướng đối diện.

“Ngươi quả nhiên không đi.” Đối phương vẫn băng lãnh trước sau như một.

“Ta như thế nào bỏ đi cho được.” Liềm liềm mặt đường còn dính trên tay, y tươi cười đáp, “ Khó có được cơ hội giao thủ với Lang Vương, còn chưa đánh cho tận hứng, ta đương nhiên không có ý định rời đi rồi.”

“Những người khác đâu?” Hỏi thì hỏi như vậy, nhưng tầm mắt của hắn chưa hề rời khỏi người Túy Lạc.

“Nơi này hiện tại chỉ có ta và ngươi, nếu ta thua thì ngươi cứ tùy nghi đi tìm họ, còn nếu ngươi thua, thì hà tất phải nhiều lời, đúng không?” Cho dù bất mãn trong lòng y đối với gia hỏa này đã chất cao như núi, nhưng y vẫn giữ cho mình khuôn mặt tươi cười tiêu chuẩn.

Cửu Cửu không đáp lại, tầm mắt hắn dừng lại trên miếng băng quần ở cánh tay y, đây chính là dấu vết hôm qua hắn đã lưu lại.

Túy Lạc không chút xấu hổ, ngược lại còn cười nói: “Bất quá chỉ mới ba năm không cùng ngươi giao thủ, không nghĩ tới người giờ đã trở nên cường đại lên nhiều.”

Thủy mâu của Cửu Cửu thâm trầm đến nỗi khiến người ta không tài nào nhìn rõ được. Yên lặng bao trùm không gian, một lúc lâu sau, không ngờ hắn lại chủ động lên tiếng: “Bây giờ ngươi đã thành Tộc Trưởng rồi đúng không?”

Thần sắc của hắc hồ quả nhiên trở nên cứng ngắc trong nháy mắt: “Không có, hiện giờ tộc trưởng là đại ca của ta, thế nào? Không phải là tộc trưởng thì không có quyền giao thủ với người sao?” Từ ngày theo hắc rời đi, Hắc Hồ Tộc đã trở mặt với y rồi, không lẽ chuyện này đến bây giờ hắc mới biết ư?

“....Không, người là ai cũng được, nếu đã muốn cùng ta giao thủ, vậy cứ như người mong muốn.” Đối phương cũng không nhiều lời vô ích, trực tiếp triển khai chiêu thế, nghênh đón Túy Lạc.

Hỗn đản.... Cái gì gọi là người là ai cũng được!

“Cửu Cửu, ta rất thích tính cách dứt khoát của người!” Áp chế gân xanh đang không ngừng nổi lên trên trán mình, Túy Lạc nhẹ nhàng nói ra lời này, tay phải lần thứ hai biến thành lưỡi đao sắc bén, nhắm Cửu Cửu mà đánh tới!

Không giống chiêu thức ăn miếng trả miếng hôm qua, lần này Cửu Cửu hạ thủ lưu tình rất nhiều. Vô luận Túy Lạc có ra chiêu ngoan tuyệt hay khiêu khích đến mức nào, hắc cũng chỉ thủ chứ không công, thậm chí còn lộ ra không ít sơ hở, Qua mấy chiêu, Túy Lạc rốt cục nhận không được, quát hỏi: “Người làm vậy là có ý gì?” Nói xong liền dùng lực thu tay lại, thối lui cách hắc ba bước, nhưng y không ngờ động tác này quá mạnh, khiến cho miếng băng trên tay nhẹ nhỏ xuống từng giọt máu đỏ tươi.

Cửu Cửu thu hồi chủy thủ, mắt nhìn hành động của y, đôi yêu đồng kim sắc chợt lóe lên thần sắc khác thường: “Thương thế của người chưa lành, tội tình gì phải làm vậy?”

Túy Lạc cười lạnh: “Người lo lắng cho ta? Người đang giả mèu khóc chuột đấy hả?” Ngày ấy khi y đi tìm hắc, chính hắc đã hỏi y “Vì sao ta phải nhớ người?” Thế mà bây giờ hắc lại bày ra bộ dạng quan tâm chăm sóc.

Năm ấy, ở trong mắt hắc, y chính là thiếu chủ Hồ tộc, còn hiện tại, y chỉ là một kẻ thất thế đáng thương mà thôi.

Bởi vậy y mới càng thêm căm tức.

Cửu Cửu nhíu mày, vẻ mặt như hiểu ra điều gì đó.

Đột nhiên phát hiện bản thân bất cẩn để lộ sự yếu đuối, Túy Lạc đỏ ửng mặt, giận chó đánh mèo, trừng mắt nhìn đối phương từ đầu đến chân.

Đối phương lại cong khóe môi, vẻ mặt kia, vừa diễm lệ lại thêm vài phần khí phách. Chưa bao giờ thấy qua vẻ mặt này của hắc, khiến cho Túy Lạc nhất thời bị nụ cười tuyệt sắc này câu mất hồn: Không xong, hóa ra y là một con hồ ly hám sắc.

“Tốt lắm, chúng ta cùng đến.” Dứt lời hắc đã lách mình đến trước mặt Túy Lạc, nhanh chóng nhằm hạ phúc của y mà đánh xuống, Túy Lạc bị dọa mất hồn vội dùng tay ngăn hắc lại, mượn phản lực để nhảy về phía sau, nhưng đối phương không hề có ý cho y nghỉ lấy hơi, lại liên tiếp ra đòn.

Hai người triển đấu ước chừng nửa nén nhang, so với hôm qua còn kịch liệt hơn gấp bội, nhưng lần này không có sự trợ giúp của lợi khí nên cả hai đều chảy rất ít máu, nhưng vết thương trên tay Túy Lạc lại nứt toét ra, băng vải trắng toát đã bị nhuộm thành một màu đỏ chói mắt.

Trừ ra huyết châu, còn có cả từng giọt mồ hôi tí tách rơi.

Túy Lạc hung tợn trừng mắt cái tên đang đứng thờ dốc đằng kia. Lúc trước hắc so với y chỉ kém không bằng, vậy mà hiện giờ không ngờ lại bị hắc bỏ xa thế này.

Ngày ấy y cũng cao hơn hắc, nhưng giờ hắc đã cao hơn y cả một cái đầu.

Đáng giận, y chính là không cam tâm.

“Người tới đây chiếm núi xưng vương, rốt cục là vì cái gì?” Y phì phò hỏi.

Cửu Cửu không đáp, chỉ tiếp tục công kích không ngừng. Túy Lạc không kịp phòng thủ, bị hắc hung hăng đánh vào bụng một kích. Đau đớn làm cho y không chịu được phải khụy một gối xuống, thở dốc không ngừng, đối phương đã đến trước mặt y từ lúc nào. Túy Lạc vừa ngẩng đầu lên, cằm đã bị người nào đó siết chặt, đôi yêu đồng kim sắc thẳng thừng theo dõi y, nhưng lại không có ý công kích.

Tư thế như vậy thật sự rất kích thích người khác: “Không muốn trả lời thì thôi, đầu cầm phải mạnh tay như thế.” Túy Lạc miễn cưỡng gượng cười, Y tuyệt đối không bao giờ chịu yếu thế dù chỉ nửa phần trước mặt hắn.

“Người cùng tên kia rốt cuộc có quan hệ thế nào?” Thanh âm lạnh lùng mang theo một tia hờn giận vang lên. Tuy trang phục trên người tên thuật sĩ kia vô cùng yêu nghiệt, nhưng bên cạnh lại có kỳ lân thủ hộ. Rốt cục con hổ ly ngạo mạn này cùng tên kia có dính líu gì đến nhau?

Túy Lạc lại cười, cười đến vô cùng đắc ý: “Mị lực của ta ngay cả thần tiên cũng không tài nào kháng cự được, đáp án như vậy người đã hài lòng chưa.”

Mới vừa nói xong, y liền mất khả năng phát ngôn.

Không phải bị thần chú cấm khẩu, mà là bị người khác khóa miệng.

Đầu lưỡi ăm ắp xâm nhập vào miệng y, kiều ngạo dây dưa cùng đầu lưỡi của y, đến khi gợi lên thiên hỏa mới chịu buông ra.

Người đang quỳ một gối chợt sững sờ, hoàn toàn mất đi năng lực phản ứng thường ngày.

Y bỗng nhớ đến tình cảnh lần đầu tiên khi đánh lên bạch lang, vô luận là đôi môi đặt sai vị trí, hay cái bộ mặt đầy vẻ khiêu khích của tên kia, tất cả cứ lặp đi lặp lại trong ký ức khiến đầu y như muốn nổ tung.

Mở to mắt nhìn, tên kia lại trưng bộ mặt hoàn mỹ đầy băng lãnh cùng ánh mắt hài lòng khó hiểu.

Hắc hồ có chút kích động. Y cho rằng bản thân đã bị tên bạch lang luôn giả vờ vô tội này khiêu khích, cho nên hết thảy, không thể trách y được.

Túy Lạc quyết định dựa theo bản năng của mình. Nhưng y vừa mới ngẩng đầu lên, định làm cho nộ hôn kia càng thêm sâu sắc, thì lại bị đối phương đẩy ra.

“Người!” Chịu đả kích khiến cho hắc hồ đỏ mặt. Đang muốn gào thét mắng chửi cái tên không hiểu chút phong tình kia, bỗng y bị đối phương dễ dàng bắt lại, vác lên vai!

“Chúng ta về thôi.” Cửu Cửu thản nhiên nói ra những lời này khiến cho con hắc hồ nào đó mặt đỏ bừng bừng.

“Buông...” Lời cự tuyệt còn chưa kịp nói ra, hắc hồ đã bị trúng định thân chú.

.....Y đã bị trói chặt.

Chu Thanh Tà!

Chu Thanh Tà a a a! Trừ ánh mắt có thể trừng ra, toàn thân hắc hồ không có chỗ nào động đậy được, giờ phút này trong lòng y chỉ biết không ngừng rống to cái tên của người duy nhất cứu được y.

Chỉ là kẻ nào đó hiện giờ vẫn đang chìm trong mộng đẹp, không chỉ vậy còn vương nước miếng khắp nơi.

Bị trói như một khúc bánh chưng, Cửu Cửu công khai đập cửa chính, trước mặt bao nhiêu người danh chính ngôn thuận đem hắc hồ vào phòng mình. Còn Túy Lạc nếu giờ phút này y có thể động đậy thì việc đầu tiên phải làm chính là cào mấy đường cho cái gương mặt giống khối băng của tên kia thành thịt vụn, rồi đem dây lưng đang trói mình ra hung hăng giẫm đạp.

13. Chương 13

“Vì sao không đi đoạt lại thứ vốn thuộc về người?” Qua hồi lâu, Cửu Cửu mới mở miệng hỏi nhưng Túy Lạc không muốn nghe.

Trầm mặc chính là đáp án của hắn.

Kỳ thật hắn có lý do của mình, lý do rất nhiều là đằng khác. Chẳng qua là so với việc giải thích rõ ràng tốt hơn hết là cái gì cũng không nói, ngoài việc có thể bảo tồn một tia tự tôn của bản thân thì còn có tác dụng khiêu khích tên kia.

Bất quá, hồ ly người sao lại quên mất mình đang bị định thân chứ đây? Cho dù muốn cũng không có cách nào phát ra thanh âm.

Bạch lang hiển nhiên biết điểm này, nên không còn ý định tìm bất cứ đáp án gì từ hần nữa.

Cửu Cửu không nói gì, chỉ ôm hòm thuốc rời khỏi phòng.

Căn phòng trống rỗng giờ chỉ còn lại con hồ ly nằm thoải mái trên ghế. Túy Lạc đã lâu không được hưởng thụ đãi ngộ như vậy, rất muốn biến về hình dạng hồ ly hảo hảo hưởng thụ cảm giác nghỉ ngơi một phen, tiếc là định thân chứ chẳng những phong ấn động tác của hần mà ngay cả khí lực biến trở về bộ dáng hồ ly cũng không còn.

Tâm tình vốn thanh thoi, đột nhiên nghĩ đến tên Cửu Cửu hần dần cư nhiên không tháo bỏ định thân chứ cho hần mà đã ném hần ở lại, còn bản thân thì chạy mất, khiến Tùy Lạc ngay lập tức trở nên khẩn trương hần lên.

Gay go rồi, nếu như tên này quên mất mình, thế thì mình chẳng phải sẽ là con hồ ly đầu tiên vì định thân chứ mà chết đói hay sao?

Đáng ghét! Ít nhất cũng nên để hần thượng con quỷ keo kiệt phát sợ kia trước rồi hãy chết đói chứ?

Ngay khi lòng tràn ngập oán hận, cửa phòng lại bị đẩy ra, Cửu Cửu đã thay một thân đơn y đi tới, một tay chống gần đầu Túy Lạc, cúi đầu nhìn hần. Con người màu vàng kim lưu động theo dõi tâm tình Túy Lạc.

Túy Lạc ở bên ngoài đã nghe qua vô số lời đồn đại về người này.

Lang Vương lãnh khốc vô tình. Phách khí độc đoạn. Lôi lệ phong hành. Vô lang năng địch.

.....Ách, tóm lại là Lang Vương này không phải là một kẻ không ai biết đến mà là một người mà ai nghe tên đều cảm thấy run sợ.

Túy Lạc cảm tức muốn nói gì đó nhưng ngay cả khí lực mở miệng nói chuyện cũng không có, nên chỉ có thể dùng nhân thân chất chứa lửa giận chất vấn đối phương: "Người rốt cuộc muốn làm gì?"

Nhưng khuôn mặt tên này gần mình quá, gần đến nỗi chỉ cần chớp mắt cũng có thể chạm đến mi mắt y. Miệng bị ngăn chặn vẫn có thể hô hấp, đôi con ngươi lại đối mặt gần gũi đến thế, thật sự..... thật sự là.....

Làm kẻ khác nín thở không xong.

Đây là lần thứ hai đôi con ngươi màu vàng kim gần mình đến thế. Lần đầu tiên chính là lúc mình định áp đảo bạch lang nhỏ tuổi nhưng kết quả là tự đẩy mình vào hoàn cảnh chật vật. Hôm nay là tên kia chủ động thân cận, trận này ai sẽ thắng đây?

Tự tôn không biết từ đâu dấy lên làm Túy Lạc quay đầu ra chỗ khác, không tùy tiện rơi vào trong bẫy rập của đối phương. Hừ, cho dù tay chân không thể di chuyển nhưng muốn phản kháng thì không phải không có khả năng nha.

Nhận thấy sự thay đổi của người dưới thân, Cửu Cửu rốt cuộc hơi nâng người dậy.

"Con hồ ly cao ngạo này....." Không cười cũng không cau mày, chỉ là trong thanh âm vương chút bất đắc dĩ. Hồ ly cho rằng đó là mình bị lỗi giác, cho nên không thêm nghĩ đến hàm ý bên trong.

"Thế nhưng ta lại thích người cao ngạo như vậy." Lời Cửu Cửu làm Túy Lạc cứng ngắc trong chốc lát, cuối cùng hần lý giải từ "thích" thành "thưởng thức". Hần tất nhiên sẽ không, cũng không muốn mình tự đa tình. Nghĩ như vậy, trong lòng không khỏi càng thêm khó chịu. Nội tâm vốn cứng cỏi cố chấp dần dần lại có thêm một tia xúc động.

Đến khi hần phát hiện ra thì mọi nơi trên cơ thể đều đã khôi phục tri giác. Cửu Cửu không biết đã giải thân chứ trên người hần từ khi nào. Túy Lạc mạnh mẽ cử động thân thể, muốn bước khỏi nhuyển thấp lại bị Túy Lạc bên cạnh đè lại ngay lập tức.

"Buông ta ra!" cắn chặt răng rít lên ba chữ, Túy Lạc giận dữ, cho dù coi mình như món đồ chơi cũng nên chơi đùa tùy lúc thôi chứ, huống chi hần còn là ân nhân cứu mạng của y đó nha, nếu không biết báo đáp cũng không cần hờ chút bất nạt hần thể này chứ?

“Người cùng những người đi cùng có quan hệ gì?” Y lại nhắc đến vấn đề này một lần nữa.

“Vậy ta với người là quan hệ gì?” Túy Lạc phát hỏa hỏi ngược lại nhưng không nghĩ đến những lời này chứng thực một điều, vốn là....

“Quan hệ giữa ta với người là gì?” Thanh âm coi như hòa hoãn khi nãy lập tức trở nên lạnh như băng. Cửu Cửu một tay chen lên ngực hần, tay kia ấn lên trán hần, cả người hần bị hãm trên nhuyễn tháp, sau đó.... y ngồi thẳng trên eo hần.

Nếu có thể học theo khuê nữ la lên chói lói thì Túy Lạc đã làm rồi. Tiếc là ngoại trừ bị dọa đến mức không kịp phản ứng ra thì tiềm thức còn lưu giữ tự tôn của đại gia hắc hồ đã ngăn hần mở mồm.

“Người nói ta với người là loại quan hệ gì?” Y hỏi ngược lại một lần nữa, khóe miệng cong thành một nụ cười châm chọc. “Người không phải là ân nhân cứu mạng của ta sao? Người không phải là kẻ từng cùng ta trải qua cuộc sống sớm chiều kề cận sao? Chẳng lẽ mối quan hệ đậm sâu đến ngần ấy cũng không bằng tên nhị lưu thuật sĩ mới xuất hiện kia?”

“....Người muốn làm gì?” Mặt hồ ly đỏ lên. Hần không phải kẻ ngu, tất nhiên cảm nhận được thứ gì đó ngo ngoe di chuyển nơi hạ thân.

“Quan hệ này người nghĩ xóa bỏ được sao?” Cửu Cửu không để tâm đến câu hỏi của hần mà tiếp tục hỏi ngược lại, Túy Lạc chưa bao giờ thấy y nói nhiều như vậy, cũng không biết trả lời như thế nào. “Ta nhìn ba năm. Kết quả người biến mất tăm không thấy bóng dáng. Người không phải là một con hồ ly cao ngạo sao? Thứ gì vốn nên thuộc về người, vì sao phải dễ dàng chấp tay nhượng cho người ta như thế? Chẳng lẽ người không biết đến tìm ta giúp người đoạt lại hay sao? Người.. con hồ ly thiện lương chết tiệt này...”

Túy Lạc trợn mắt nhìn.

“Người nói phải quay về, người quay về đâu? Nơi nào mới là nơi người quay về?” Y dừng lại như đợi câu trả lời của hồ ly.

Đáng hận. “...Không có. Không có nơi nào.” Cuối cùng chỉ có thể nói thật.

Kết quả là con bạch lang đáng ghét kia lại cười, lần đầu tiên trông thấy y cười, lại còn cười đắc ý đến vậy.

Bàn tay đặt trên ngực hần bắt đầu không an phận, chậm rãi loạn động đủ để hồ ly nhảy cao ba thước.

“Ừm.... Ngoài cửa còn có thủ vệ.” Bàn tay giữ trán hần không biết chuyển đến miệng hần từ lúc nào, ngăn hần không thốt ra được bất cứ lời kháng cự hoặc rống giận, “Người muốn cho mọi người biết chuyện phát sinh bên trong sao?”

Hồ ly kiêu ngạo tự nhiên không thể để người khác biết mình rơi vào thế yếu được. Những người ấy nhìn thấy bộ dáng bị khiêng vào trong nhà như vậy thì chỉ cần dùng đầu óc nghĩ một chút đại khái đã có thể đoán ra chuyện đang phát sinh rồi.

Đáng tiếc hồ ly cao ngạo sao không nghĩ tới bạch lang so với hần còn ngạo mạn hơn, sao có thể để người khác nghe được động tĩnh bên trong chứ?

Hồ ly bắt đầu phỏng đoán mục đích cởi áo của đối phương.

Cuộc sống phóng đảng sau khi rời khỏi hồ tộc mang đến cho hồ ly không ít người hoan hảo, đối tượng đương nhiên có cả nam tử. Nhưng từ đó đến nay đều do hần chủ động, làm gì có lúc nào bị người ta áp đảo bắt buộc phải tiếp nhận đủ loại vuốt ve như bây giờ chứ?

Chắc, nói bắt buộc tựa hồ hơi ủy khuất cho Cửu Cửu. Rõ ràng giờ phút này hồ ly đang rất thoải mái, cổ họng phát ra từng tiếng rên rỉ cố nén.

Đôi môi ôn nhuận dán lên môi mình, đầu lưỡi chui vào trong miệng quần quít dây dưa nhau không ngớt. Đúng là một sự bắt buộc không tồi, hết lần này tới lần khác dây dưa khiến đầu óc hồ ly tê liệt chủ động dâng mình lên, đôi tay gắt gao ôm lấy cổ y không cho y rời khỏi mình.

Nụ hôn nồng nhiệt còn đang tiếp tục thì hạ thân bỗng cảm thấy lạnh lẽo.

Hồ ly biết dục vọng bản thân từ trước đến nay đã luôn luôn dễ dàng bán đứng hần, giờ đây chỉ có thể khóc không ra nước mắt để y dễ dàng nắm lấy nhược điểm của mình. “Thật sự là một tiểu hồ ly kiêu ngạo.....” Thanh âm lạnh như băng nhưng dễ nhận thấy mang theo ý cười, so với mị dục còn hữu hiệu hơn.

Túy Lạc không nhịn được muốn cong người đứng lên, định đẩy người đang ngồi ở thất lưng mà giữ lấy hai chân hần xuống, sau đó thuận nước đẩy thuyền phản công....

Kết quả hành động này càng làm đối phương thuận lợi tìm được một tư thế thích hợp. Vì vậy một bàn tay trượt xuống phía sau Túy Lạc, dò xét khoảng không gian giữa hai bắp đùi của hần, một bàn tay thì vuốt ve phân thân đối phương không ngừng.

“... Đừng..... ưm....” Túy Lạc không khống chế được mà ngửa đầu ra sau.

Thậm chí hần còn cảm thấy chính mình sắp không thể khống chế nổi thân thể, hai mắt đóng chặt muốn kìm nén hơi nước dâng lên do dục vọng, hàm răng cắn chặt cũng không áp chế được tiếng rên rỉ. Chết tiệt.... còn tiếp tục như vậy, vạn nhất bị biến về bộ dáng hồ ly thì đúng là so với bị người này cưỡng bức còn mất mặt hơn....

Tựa hồ phát hiện ra lo lắng của hần, Cửu Cửu đột nhiên kéo đầu hần đặt lên hõm vai của mình, sau đó cúi đầu dùng môi mình tinh tế hôn một đường từ vành tai đến môi hần.

Cánh môi mang theo một điểm lạnh lạnh làm cho đại não Túy Lạc trống rỗng.

Đến khi phản ứng lại được thì trọc dịch màu trắng đã rơi xuống người đối phương.

Hồ ly suýt nữa ngay cả thở cũng ngưng trệ nghĩ thầm, nếu như có một thanh chủy thủ trong tay, nhất định trước hết phải đâm mình một dao, sau đó.....

Đâm chết con *** lang chết tiệt này!

14. Chương 14

Cửu Cửu cũng không có ý định bỏ qua cho hần dễ dàng như thế.

Ngón tay dính dịch thể thuận thể trượt xuống hậu đình vừa mới chịu qua kích thích. Túy Lạc dồn sức nhấc đầu khỏi hõm vai Cửu Cửu mà ngẩng lên, hai tròng mắt nhiễm đầy *** hung hăng trừng trừng nhìn y.

Cho dù ở thế hạ phong vẫn không chịu từ bỏ hy vọng mà để mặc người bài bố, hành vi của hồ ly đã không thể dùng môi từ cao ngạo để hình dung. Nhưng hần không biết, cũng không muốn biết. “Ghê tởm.... không cho người chạm vào chỗ đó....” Cắn chặt răng nuốt tiếng rên rỉ xuống họng, hành vi chống cự yếu ớt của hần cũng chỉ như câu dẫn mời gọi bạch lang mà thôi.

Con lang luôn luôn xuống tay rất kịp thời này tự nhiên sẽ không dễ dàng buông tha cho con môi của mình. Nhất là sau khi mảnh vải duy nhất có thể cản trở y đã bị xé bỏ oanh oanh liệt liệt, thể tấn công càng thêm mãnh liệt.

Đầu lưỡi dây dưa ngoại trừ dục vọng chất chứa còn mang theo rất nhiều tâm sự ẩn giấu suốt ba năm qua. Nếu như ngôn ngữ không dễ dàng dùng để bày tỏ với người thì biểu đạt bằng độ ẩm thân thể có được không?

Hai thân thể nóng hầm hập dây dưa cùng một chỗ, Túy Lạc đắm chìm trong dục vọng, cổ miến cưỡng mở mắt ra nhìn, nào ngờ lọt vào mắt hần là ánh mắt thất thần của Cửu Cửu.

Rõ ràng đang giở trò xằng bậy trên người mình mà y vẫn còn thời gian nghĩ đến truyện khác ư?

Túy Lạc thô lỗ đẩy y ra, ngay khi đối phương còn chưa kịp phản ứng, hần đã mạnh mẽ kéo đầu đối phương lại gần, chủ động hôn lên môi y.

Nụ hôn kịch liệt tràn ngập dục vọng như muốn hút cạn cả linh hồn đối phương.

Hồ ly xoay người lại, áp Cửu Cửu đang ngồi trên người mình lên nhuyển tháp, nghênh đón những nụ hôn sâu dồn dập không ngừng nghỉ, mãi cho đến khi cả hai không còn đường khi mới chịu buông ra thở phì phò, trừng mắt nhìn y, hần nói: “Nếu thật sự muốn làm thì đừng có thất thần.”

“Người đầu tiên dạy người hôn chính là ta, hôm nay ta cũng có nghĩa vụ dạy người: ở trên giường không được thất thần.” Hắn nở nụ cười cao ngạo, mặc dù bộ dáng chật vật hỗn độn đã khiến uy phong của hắn giảm đi không ít.

Cửu Cửu nhìn khuôn mặt tươi cười của hắn chăm chú, nhíu mi: “Nghe theo ư? Sự phụ của ta?” Nếu là sự phụ của mình thì nên có nghĩa vụ tiếp tục dạy mình đúng không?

Túy Lạc cười, ngả gối lột bỏ áo ngoài của y, ngón tay lướt nhẹ xuống bụng, thẳng một đường trượt xuống hạ thân, sau đó cúi xuống như có như không đụng chạm thân thể y, đôi mắt hồ ly tràn ngập dụ hoặc nhìn theo y, đầu lưỡi hồng xinh xắn khẽ vươn ra liếm lên hầu kết của y, mãi cho đến khi cảm thấy hạ thân đối phương căng lên mới cười lớn ngồi thẳng dậy: “Đây mới thực sự gọi là kỹ năng giường chiếu, động tác vừa rồi của người mới chỉ là hôn môi vuốt ve đơn thuần thôi.”

Nói xong định rời đi nhưng lại quên bởi vì mình cựa quậy mà hạ thân hai người đụng chạm lẫn nhau. Cửu Cửu chỉ hơi dùng lực đã kéo được con hồ ly làm bậy xong tính đánh bài chuẩn trở về.

Hồ ly không giãy ra được, bực mình rống to: “Đáng ghét! Ta không muốn bị con bạch lang nhà người thượng! Ta là hồ ly công! Ta không muốn bị con lang công người thượng!” Trong hơi thở hỗn hển đứt quãng, Túy Lạc thổ lộ nguyên nhân không muốn mình bị áp đảo.

“Nếu là thuật sĩ kia thì sao?” Duy trì thân thể giam hồ ly trong ***g ngực, ánh mắt Cửu Cửu trở nên lạnh như băng.

“Chu Thanh Tà làm gì có cửa thượng bốn đại gia ta!” Hừ, dùng đuôi suy nghĩ cũng biết là không thể!

“...Cho nên ta là người đầu tiên của người?” Băng sương trong mắt khi này nhanh chóng hóa thành nước, Cửu Cửu cười khê nói.

Nụ cười như vậy thực sự khiến người ta tức giận. “....Ta chết cũng không để người thực hiện được.” Túy Lạc nói xong cười lạnh, thoát cái đã biến về hình dáng hồ ly!

Có bản lĩnh thì đến mà xâm phạm hồ ly ta đây này. Con người đen láy lờ lờ phát ra quang mang đặc ý.

Nhìn con hồ ly đen trong lòng, Cửu Cửu cũng không chán nản, ngược lại còn vuốt ve bộ lông đen mượt của hắn, trước khi Túy Lạc kịp phản ứng đã biến thành hình dạng bạch lang. Trên nhuyển tháp giờ chỉ còn một hồ một lang, hồ ly bởi vì hành động bất ngờ này của đối phương mà gần người không biết phản ứng như thế nào.

Không, chắc y sẽ không dùng hình dáng này giao hoan đấy chứ?

Bạch lang khê liếm lông hắn, lông trắng kề bên lông đen đối lập rõ ràng đến chói mắt.

Nếu không phải y biến về nguyên hình thì Túy Lạc cũng không ngờ bạch lang năm đó so với mình nhỏ hơn rất nhiều hôm nay lại có thể trở nên cao lớn uy phong nhiều như thế. Ba năm nay chỉ có mình hắn dừng lại thôi sao?

Mắt đột nhiên thấy khó chịu, hồ ly cúi đầu không chịu tiếp nhận sự liếm láp thân mật của y, đột nhiên nhảy từ trên nhuyển tháp xuống.

Bọn họ vốn không có khả năng ở cùng nhau. Giường là để hoan ái, nếu như không phải để thỏa mãn thân thể thì chính là để thực hiện giao ước gì đó, nhưng bọn họ ngoài hiệp ước đồng minh đã sớm vứt bỏ ra thì còn có gì đây?

Thân thể vốn phải dễ dàng rơi xuống đất lại treo ở giữa không trung, hồ ly sửng sốt, lập tức cảm giận quay đầu lại. Con bạch lang đáng chết này dám giẫm lên đuôi hắn!

Định giãy dụa nhảy xuống lại bị đối phương há mồm tha lên dễ dàng, ưu thế tầm vóc hiện ra ngay tức khắc.

Hồ ly vừa then vừa giận, xòe vuốt định cào y nhưng bạch lang lại chỉ thản nhiên nhìn hắn, không có ý định chống cự.

Chết tiệt, nếu cào lên y vài cái, bộ lông tuyết trắng này chỉ sợ sẽ nhiễm thêm màu đỏ càng thêm chói mắt thôi665? ...Trắng sống đôi cùng đen chính là đẹp nhất rồi....

Hậm hực thu lại móng vuốt của mình, hồ ly quyết định dùng biện pháp khác trừng phạt con lang cuồng vọng này.

Vì vậy hấn há mồm, ngoạm cái đuôi xù trắng muốt như nhung kia một cái! Hừ, tuy không đến nỗi chảy máu nhưng cũng khiến người đau lâu đấy.... “Chi!” Không phải tiếng chuột kêu....

Mà là thanh âm hồ ly kinh ngạc đến nỗi suýt nữa rơi cằm. Bạch lang mặc kệ phản ứng của hấn, chỉ nhẹ nhàng liếm dọc theo cái đuôi lên đến đầu hấn.

Loại hành vi thân mật này vốn chỉ dùng để cư xử với mẫu lang lại dùng với một con hắc hồ, một con hắc hồ công a.

Cảm giác bị liếm láp khắp người quả thực khiến cho hồ ly có chút xao nhãng, hấn vô thức cúi đầu mặc cho con lang kia chải chuốt khắp ngọ nghách cơ thể một lần.

Chỉ có lỗ tai thỉnh thoảng run rẩy khe khẽ, mơ hồ có thể thấy nhiệt khí bốc lên.

Bạch lang hiển nhiên không cảm thấy hành vi thân mật như vậy là đã đủ, đột nhiên ngoạm lấy sống lưng hấn, nhấc bổng lên rồi nhảy từ trên nhuyển tháp xuống, sau đó nhảy lên giường, hồ ly bị y xếp đặt trên giường chỉ có thể ngơ ngác nhìn y làm càn trên cơ thể mình, sau đó....

“Ta nhận thua! Ta nhận thua! Không được dùng nguyên hình lang xâm phạm ta! Thật là đáng sợ!” Túy Lạc kêu thảm rồi biến về hình người, sắc mặt trắng bệch, bạch lang bị đẩy sang một bên nhìn hấn như đang chờ đợi hấn hạ quyết tâm lần cuối.

“Người muốn chém muốn giết gì thì tùy, nhưng không được dùng hình dạng bạch lang xâm phạm ta!” Đáng giận, coi như bị nam nhân thượng đi, tóm lại cũng tốt hơn là lấy hình dáng hồ ly bị một con bạch lang thượng!

Cửu Cửu quần áo hỗn độn đã trở lại hình người dựa bên giường, khóe miệng nở nụ cười như có như không, dường như đã đoán được lựa chọn của hấn.

Hỗn đản.... nhất định đã sớm mưu tính rồi. Túy Lạc cảm nhận sâu sắc cảm giác bị lừa chỉ có thể trơ mắt nhìn chính mình bị giam vào trong ngực.

Cửu Cửu cũng không lãng phí thời gian mà trực tiếp ấn ngã hồ ly lên giường, sau đó áp đảo.

Rồi sau đó...

Nuốt chửng!

Đi săn như thế chẳng phải rất sướng khoái sao?

15. Chương 15

Không tính nổi đây là lần thứ bao nhiêu đối phương tiến vào cơ thể mình. Ban đầu Túy Lạc đối với loại khoái cảm này vừa quen thuộc vừa xa lạ, sung sướng như muốn đoạt hồn phách ra khỏi cơ thể, hấn đã từng cảm thụ cảm giác trong thân thể người khác, nhưng hôm nay người hầu hạ lại chính là mình, ham muốn không thể nào khống chế được, vừa kích thích thật nhiều lại vừa bất an, giống như đứng ở vách núi mà tất cả những gì có thể bầu vuu được chỉ có người trước mắt này.

“Ừm... dừng lại...” Thanh âm gần như cầu xin không biết đã vang lên bao nhiêu lần, nhưng đối phương chẳng những không có ý định buông tha mà ngược lại sau khi hấn nói ra những lời này lại càng làm y triển khai một vòng tiến công mới, khiến hấn gần như muốn cắn đứt đầu lưỡi của mình.

Cho dù không muốn nhớ lại nhưng ba bữa ăn được đưa đến trước cửa làm cho Túy Lạc không thể không tính toán thời gian hấn bị nhốt trong phòng.

Một ngày một đêm.

Trừ thời gian ăn uống, tắm rửa, ngủ ra, con lang này như tới thời kì động dục, không lúc nào không ở đây giày vò hấn. Kháng cự của hồ ly ban đầu từ từ biến thành ngênh hợ. Túy Lạc cho rằng ngoại trừ đây là

thiên tính của hồ ly ra, thì không có lý do nào khác có thể giải thích được nguyên nhân vì sao hắn lại có thể thống khoái tiếp nhận việc bản thân được “sử dụng” như giống cái thế này.

“Ừm.... ư a....” Cảm giác bị đối phương tiến vào đã biến thành khoái cảm, Túy Lạc vô thức dùng đầu móng tay bén nhọn xẹt qua cái lưng bóng loáng của Cửu Cửu. Tầm lưng trắng nõn liền xuất hiện đầy hồng ngân, nhưng không hề chảy máu.

Từ trong tiềm thức, hồ ly cũng không muốn tổn thương bạch lang một chút nào.

Thật vất vả trận hoan ái này mới dừng lại, Túy Lạc mệt cùng cực biến về hình dạng hồ ly rồi ngủ ngay lập tức. Bởi vì đã sớm ước định tốt với y sẽ không lấy hình thái thú ra để hoan ái, cho nên hắn mới có thể lớn mật dùng nguyên hình ngủ mê man trước mặt y như thế.

Lúc chìm vào giấc ngủ, hắn vẫn không quên một chuyện.

Chu Thanh Tà người là đồ hồn dẫn thấy sắc quên nghĩa, rốt cuộc bao giờ mới tới cứu ta hả?

Hắc hồ cuộn thành một cục cảm nhận được cạnh mình có một thứ gì đó tỏa ra hơi ấm liền vô thức dựa lại gần, hoàn toàn không hề hay biết đó chính là bạch lang từng dùng đuôi giam cầm bắt mình ngủ trước đây.

Đúng là cậu được ước thấy, không biết đã ngủ bao lâu, chỉ biết khi nghe thấy ngoài phòng vang lên một âm thanh hỗn loạn thì bỗng nhiên có một con tiểu yêu bối rối xông từ ngoài vào báo cáo có một thuật sĩ kì quái xông vào. Hồ ly lập tức bò dậy, vẫn chưa kịp biến lại hình người, thân thể nhất thời cứng ngắc.

Tên Cửu Cửu hồn dẫn!

Hắn chỉ có thể phẫn nộ trừng mắt nhìn cái tên “tặng” cho hắn một phép định thân thuật đang chậm rãi xuống giường, khoác mỗi một cái áo rồi ra khỏi cửa.

Cửu Cửu cũng lưỡng lự trước là tên thuật sĩ sẽ đến nhưng không ngờ hắn lại đến một mình.

Trông thấy thần sắc biến hóa của nam tử thanh tú loài người trước mắt khi nhìn thấy thân hình chỉ khoác đơn sơ một cái áo, ánh mắt Cửu Cửu lạnh đi vài phần..... Đang lo lắng cho con hồ ly kia sao? Quả nhiên quan hệ hai người không bình thường.

Thuật sĩ này không những phá vỡ lời trăn và khốn tiên trăn của y mà hôm nay còn định mang hồ ly đi sao?

“Người có quan hệ gì với hắn?” Không thể lấy được đáp án từ miệng Túy Lạc thì y muốn nhận được từ miệng tên này.

“Ta chỉ là một phạm nhân thôi, tới cứu hảo hữu chẳng lẽ sai ư?” Chu Thanh Tà nhìn bộ dáng Lang Vương là biết hồ ly ở bên trong lâm vào khốn cảnh “mỹ diệu” thế nào, không khỏi tức giận con hồ ly này không biết tiết tháo này.

Nào ngờ vẻ mặt tức giận rơi vào trong mắt Cửu Cửu lại vô cùng chướng mắt. Khi y đang nhăn mặt, lo lắng suy nghĩ xem nên dùng thủ đoạn gì để tên Chu Thanh Tà này hoàn toàn cắt đứt quan hệ với hồ ly thì đột nhiên vang lên một tiếng nổ kinh thiên động địa – nghe như có vài vật dụng trong nhà bị đổ sập. Cửu Cửu còn chưa kịp xem thử thì cửa phòng đã bị đá văng ra, hồ ly vẻ mặt chật vật xuất hiện ở cửa, thở hồng hộc nhưng không quên nở một nụ cười đắc ý :”Hừ... Cửu Cửu, người đừng tưởng rằng một câu định thân chú nho nhỏ mà có thể giam giữ ta cả đời.”

Hồ ly luôn luôn coi trọng hình tượng giờ phút này quần áo xộc xệch, để lộ một mảng lớn da thịt giăng đầy hồng ngân lớn nhỏ. Chỉ cần là người sáng suốt một chút là có thể nhận ra ngay đã xảy ra chuyện gì.

Cửu Cửu cau mày muốn kéo hắn quay lại phòng nhưng bàn tay vươn ra lại bị hắn bỏ qua, Túy Lạc ngoe nguẩy gục vào lòng Chu Thanh Tà: “Ta mệt quá a, người mau dẫn ta về đi....” Thanh âm uest oải còn mang theo chút nũng nịu.

Cánh tay bị bỏ qua như bị móng vuốt hung hăng cào cho một cái, đau đớn bén nhọn xông thẳng đến đáy lòng.

Ánh mắt Cửu Cửu càng trở nên lạnh lẽo.

Cảm giác bị Lang vương nhìn chăm chăm như vậy không hề dễ chịu chút nào, Chu Thanh Tà vội vàng đẩy hồ ly ra để hấn đứng cho tốt, nhưng đối với thân thể xụi lơ như cọng bún của Túy Lạc, hấn chỉ có thể khoác tay Túy Lạc lên vai.

“Người rốt cục là ai?” Tại sao Túy Lạc lại tin nhiệm người này như thế? Kẻ mới chỉ quen biết với Túy Lạc có một năm như tên này rốt cục đã làm gì để hấn tin cậy thế này?

Thậm chí, còn hơn hấn mình?

Thuật sĩ thanh tú đỏ mặt, nói: “Ta nói rồi! Ta là phạm nhân! Một phạm nhân mang trong mình dòng máu yêu quái! Không đủ sao?! Không đủ để ta nói tiếp cho người! Phá trận của người chỉ là trùng hợp, cứu ái nhân của người vốn chỉ là hiểu lầm! Cho dù người giết ta cũng không có tích sự gì đâu!... Con hồ ly *** đang chết tiệt này đứng thẳng lên cho ta!” Tuy lời muốn nói cho rõ ràng quan hệ giữa hai bên nhưng hành động thân mật của hai người lại làm người ta không khỏi hoài nghi.

Túy Lạc nhìn thuật sĩ, đỏ mặt phản bác: “Cũng không phải là ta nguyện ý bị....!” Bị cái gì? Hấn không có ý định nói hết, thuật sĩ cũng không có ý định nghe hết.

Cửu Cửu trừng mắt nhìn hai kẻ đang mặt đỏ từng bừng, đột nhiên thân mình khẽ động, Chu Thanh Tà còn chưa nhận thức được chuyện gì đang diễn ra đã bị quăng vào góc tường, hồ ly trên vai cũng bị Cửu Cửu ôm gọn trong tay!

Hơi ấm trong tay là thuộc về mình, tuyệt đối không bao giờ trao tặng kẻ khác. Thế nhưng y cũng cảm nhận được thân thể trong tay vào giây phút nhìn thấy tên thuật sĩ bị quăng vào tường mà phun ra một búng máu đã cứng đờ một cái.

Điều này càng làm y tức giận hơn.

“Chu Thanh Tà!” Hồ ly muốn chạy tới nhưng lại bị bạch lang ngăn cản.

“Hỗn đản! Người buông ta ra!” Túy Lạc phát cáu rống giận khiến Cửu Cửu giật mình sững sốt. hắc hồ xưa nay cao ngạo lại vì một thuật sĩ mà nổi giận với mình: “Hấn là người! hấn không phải yêu quái bất tử như chúng ta! Vương bát đản! người muốn mạng của hấn sao?” Hốc mắt phỉếm hồng, Túy Lạc mở miệng mắng to.

Chu Thanh Tà là một người quan trọng đối với hấn.

Cho dù không phải tình nhân cũng là một người quan trọng không thể thay thế.

Cửu Cửu vô thức cắn môi, không nói gì nữa, chỉ chăm chú nhìn hồ ly chạy đến chỗ Chu Thanh Tà.

Lần đầu tiên y cảm nhận được thất bại khó mà chống đỡ được.

Một lát sau, nhị lưu thần cùng kỳ lân cũng chạy đến bên Chu Thanh Tà. Cho dù có phải chiến đấu với bảy tiểu yêu đông đúc cũng phải cứu bằng được tên kia ra.

Túy Lạc ngây người thật lâu, đột nhiên mạnh mẽ quay đầu nhìn Cửu Cửu đang đứng một bên, thần sắc phần nộ dị thường. hấn là một người rất quan trọng với ta, chẳng lẽ người không biết sao? Phần nộ trong mắt mang theo khó hiểu. dường như hoan hảo vừa rồi chỉ bởi vì nhu cầu, không hề mang theo bất cứ cảm tình gì.

Cửu Cửu cau mày, trái tim tựa như bị đao cắt thành từng mảnh, chính bởi vì biết nên mới không thể dễ dàng buông tha, đây là thiên tính của loài lang. Nhưng trong mắt hồ ly ngoại trừ phần nộ còn có thống khổ, điều này làm y cảm thấy mờ mịt.

Túy Lạc cười lạnh: “Chu Thanh Tà vốn là người duy nhất có thể cứu ta.... hấn mà chết thì ta cũng không sống nổi.”

Từng câu từng chữ tựa như lời hẹn thề của một đôi uyên ương làm Cửu Cửu không muốn nói thêm một lời, chỉ muốn kéo tên kia về phòng mình, dùng ngôn ngữ cơ thể giam cầm hấn, làm cho hấn kể từ nay về sau trong mắt chỉ có mỗi một mình y.

Nhưng hắn đã bị gạt ra khỏi những thứ Túy Lạc trân quý nhất, đôi mắt cao ngạo mà giả hoạt kia có lẽ từ nay về sau sẽ không bao giờ nhìn mình nữa.

Y không ngu xuẩn đến nỗi dùng bạo lực với tên kia, chờ đợi đã ba năm, cho dù chờ đợi cũng không mang lại kết quả gì thì y cũng không muốn buông tay khỏi tia hy vọng cuối cùng này.

Con người màu vàng kim hiện lên một tia cô đơn, y mở miệng ra lệnh cho bọn tiểu yêu ngừng tấn công.

Túy Lạc, nếu như ngươi muốn, vậy thì, ta trả lại cho ngươi.

Sau một phen hỗn loạn, thiếu niên do kỳ lân hóa thân muốn Túy Lạc chữa trị cho nguyên linh của Chu Thanh Tà, Túy Lạc cũng hoàn toàn không lo lắng bản thân bị tổn thương đã gật đầu đồng ý ngay lập tức, khiến Cửu Cửu tức giận đến cắn răng.

Y nên quay đầu đi thôi, không cần phải ở lại đây nhìn hắn hi sinh vì kẻ khác.

Cái ngày ở thác nước, con hồ ly nói với mình câu “lưu lại, ta giúp ngươi” có lẽ đã mãi ra đi không thể trở về nữa rồi.

Hoặc có lẽ ngay từ đầu mình không nên buông hắn ra, dù nhớ nhung dần vật đến thế nào nhưng không cách nào mở miệng nói ra.

.....Đáng chết.

Khi mọi người ở đây tưởng rằng mọi chuyện không thể nào cứu vãn được nữa thì cái tên thuật sĩ vẫn rơi vào hôn mê chậm rãi mở mắt, đôi mắt có màu đỏ đậm mà nhân loại không thể nào có được. Chu Thanh Tà xoa xoa vết thương, đáng vẻ như hoàn toàn chẳng có chuyện gì xảy ra, nhưng vẻ mặt lại quái dị.

Cửu Cửu cả kinh, hình như y đã gặp qua tình huống này rồi.

Chu Thanh Tà tự mình đứng lên, dọa người xung quanh giật nảy mình, thiếu niên do kỳ lân hóa thân tức giận trách móc: “Ngươi thật sự muốn chịu chết sao?”

“Đơn độc đến đây, không phải muốn chết thì là gì?” Rõ ràng là thanh âm trách móc nghiêm khắc nhưng lại mang theo một chút run rẩy.

Chu Thanh Tà sững sờ, thoát cái gương mặt biến sắc, ôm lấy thiếu niên bắt đầu kêu khóc: “Ô..ô... Thừa Ảnh, ta đành phải làm..... kẻ yêu vương muốn là ta, ta không muốn liên lụy đến hồ ly, tuy nói là nó ngu tự chui đầu vào lưới nhưng tốt xấu gì cũng là cố nhân của ta, ta không thể nào bỏ mặc, chỉ có thể đơn thương độc mã đến đây thôi... ô...”

Tất cả mọi người dơ ra tại chỗ, từ Lang vương cho tới lũ yêu.

Chỉ có thiếu niên kia là sắc mặt hòa hoãn đi nhiều, làm như tiếp nhận lời xin lỗi không được tự nhiên của hắn.

Cố nhân, cũng không phải là người quan trọng nhất, người quan trọng nhất trong lòng tên kia có lẽ là thiếu niên này đi?

Đôi môi của bạch lang vốn mím chặt rất cục cựa cũng buông lỏng, rồi dần thành hình vòng cung đã lâu không xuất hiện.

16. Chương 16

Những người khác đều cảnh giác nhìn Cửu Cửu, Y cũng không tức giận, chỉ tiếp tục nói: “Nếu ngươi là bán yêu thì ta quyết không gây khó dễ cho các ngươi nữa. thế nhưng...các ngươi phải giúp ta một chuyện.”

Túy Lạc sững sờ nhìn y, hắn không ngờ Lang Vương cao ngạo lại chủ động mở miệng xin giúp đỡ – y thậm chí còn chưa bao giờ đề cập chuyện tương tự với hắn bao giờ.

Ra lệnh cho bọn tiểu yêu xung quanh rút hết, Cửu Cửu thản nhiên nói cho bọn hắn biết nguyên nhân y chiếm cứ Phương Thành.

Nhận Vân cóc cách Phương Thành một trăm dặm về hướng nam, mấy năm gần đây không biết vì sao, có lẽ là do bị ảnh hưởng của thay đổi mạch đất nên âm khí và dương khí không phối hợp, có lúc âm khí cực thịnh, có lúc dương khí cực thịnh. yêu quái trong phạm vi trăm dặm cũng khó có thể chịu đựng được, đều chạy hết sang bên này. bọn họ vốn không muốn gây phiền toái cho con người nhưng yêu quái không thể sinh sống ở đây, con người thì bị dương khí quá nặng vây quanh cũng không dễ chịu gì.

Muốn giải quyết vấn đề này chỉ có cách bày bố âm dương trận, niệm phong địa mạch Nhận Vân cóc, để tuyệt hậu họa.

Âm dương trận cũng không khó bài trí, khó là cần đến ba người thi thuật: yêu quái, thần tiên cùng bán yêu. từ trước tới nay thần tiên và yêu quái không đội trời chung, có thể tìm được thần tiên cùng phối hợp đã không dễ dàng gì, đừng nói là tìm được bán yêu – kẻ đổi một nửa máu mình thành máu yêu quái mà sống.

Hôm nay tự dưng có hai thần tiên cùng với một tên bán yêu dâng lên tận cửa mà không làm thì đợi đến lúc nào đây.

Nghe xong yêu cầu của Cửu Cửu, kỳ lân và Chu Thanh Tà tranh cãi ầm ĩ, một người thì không muốn hấn dấn vào nguy hiểm, một người thì muốn chấm dứt tiền kiếp của mình. Nửa ngày sau thì cả hai cho ra kết quả tiến thoái lưỡng nan, còn nhị lưu thần tiên bị quăng sang một bên thì tức giận quyết định đi đến Nhận Vân cóc dò xét thực hư trước.

Cửu Cửu thủy chung vẫn đứng ngoài vòng náo nhiệt, thản nhiên nhìn mấy kẻ vận mệnh dây dưa đang hỗ trợ nhau di chuyển, cũng không có ý định gia nhập.

Mỗi người đều có số mệnh riêng, bản thân mình là Lang Vương tự nhiên phải gánh lấy trách nhiệm nặng nề với cả dòng tộc. Nếu vì tình cảm mà buông thả trách nhiệm thì đó chính là phản bội sự mong đợi của người đưa y lên thượng vị. Bởi vậy cho dù biết trong khi thi thuật âm dương trận phải mạo hiểm tính mạng, song y cũng phải thử.

“Cho dù chết cũng là vương...” Túy Lạc lẩm bẩm, chỉ là khoe miệng hấn nhéch lên mang theo ý cười tự giễu.

Đôi lông mày của Cửu Cửu hơi nhăn lên rồi hạ xuống, Chu Thanh Tà cười phản bác :”Nếu không phải là vương thì đã không cần làm gương cho binh sĩ tiên phong đi đầu rồi a?”

Hồ ly cũng cười tiếp lời: “Đối với kẻ nhất gan thế thì... thực sự...” Rõ ràng hấn cố tình nói cho đối phương nghe.

Nhìn bọn họ hỗ trợ nhau, Cửu Cửu bỗng nhớ tới cuộc sống tại vùng phụ cận thác nước, khi đó hồ ly cũng thường xuyên nở nụ cười giảo hoạt như vậy, cho dù thân thể chồng chất vết thương vẫn cứ cười, không chịu thoái nhượng nửa phần.

Đáng tiếc hôm nay người có thể làm cho hấn buông lớp phòng ngự của trái tim xuống chỉ còn lại có Chu Thanh Tà....?

“Đi theo ta” Y rũ mắt xuống, sau khi cắt đứt cuộc nói chuyện của bọn họ thì xoay người đi ra.

“Ta á?” Túy Lạc nhìn thẳng về phía y. Tên kia là yêu quái, mà âm dương trận chỉ cần một con yêu. sự có mặt của hấn với Lang Vương mà nói hình như hơi thừa thãi thì phải?

“Ở bên ta.” Lang Vương không hề lôi kéo hấn, cũng không gửi tới hấn bất kỳ ý tứ hay ánh mắt ra lệnh nào, chỉ một câu như vậy khiến cho người ta cảm thấy vô cùng khó hiểu.

Hồ ly hơi run sợ, Lang Vương không hề quay đầu lại nhìn hấn, từ này đến giờ không nhìn một lần nào cả. Rốt cục cái tên vui vẻ ăn mình đến cả đầu khớp xương muốn đoạt được gì từ mình chứ? Nếu là tình cảm thì tại sao ba năm trước lại thẳng thừng cự tuyệt hấn? Mà nếu đơn thuần chỉ muốn phát tiết thì vì sao con người vàng kim kia lại xuất hiện thân sắc mình không thể hiểu nổi?

...Đáng chết, con lang ngu ngốc ngoan cố!

Khẽ cắn môi, hồ ly lặng lẽ đi theo.

Đi tới vách núi ở vùng ngoài ô Phương Thành, âm dương trận đã sớm bài trí xong, đám người Chu Thanh Tà chỉ cần đứng ở vị trí riêng đã phân cách thi triển pháp thuật là xong, thế nhưng thế sự khó lường. Chu Thanh Tà chỉ mới ngồi vào chỗ, không đợi đến khi trận pháp triển khai xong đã té xuống.

Túy Lạc trở mắt nhìn Chu Thanh Tà hai mắt chảy máu ngã xuống, đang muốn tiến đến nâng hân dậy thì Thừa Ảnh đã đi trước hân, phần nộ ngẩng đầu nhìn Cửu Cửu. đối phương hiển nhiên cũng không dự đoán được tình huống sẽ như vậy, chỉ có thể đoán mò sức mạnh của trận pháp quá mạnh mẽ, Chu Thanh Tà vừa mới khôi phục nên không thể nào chịu đựng được.

Thừa Ảnh ôm lấy Chu Thanh Tà, rời khỏi vách núi không thèm quay đầu lại lấy một lần. Bộ dạng cường thế làm Túy Lạc sững sốt hồi lâu. Chu Thanh Tà đối với sự sùng nịnh của Thừa Ảnh ai cũng đều nhận ra, nhưng Chu Thanh Tà à, người thật sự sẽ không bị cái con kỳ lân đội lốt tiểu hài tử ngoan ngoan nghe lời này nuốt sạch vào bụng đó chứ?

Túy Lạc muốn theo Thừa Ảnh trở về, song chưa kịp đuổi theo đã bị người phía sau ôm lấy.

“Buông ta ra!” Oán hận còn chưa thể tiêu trừ, Túy Lạc tức giận giãy ra khỏi tay tên kia, nào ngờ lại bị y lôi lại, sau đó quăng một cái, treo gọn trên vai y.

“Cửu Cửu! Nếu người không muốn ta giết người thì bỏ ta xuống mau!” Hồ ly nghiêng rằng nghiêng lợi, khuôn mặt không biết do đâu bị treo ngược hay do thẹn thùng mà sung huyết đỏ bừng.

“Không bỏ.” Cửu Cửu lạnh lùng cắt lời hân.

Túy Lạc lông mày dựng ngược, đột nhiên xuất cước đá vào bụng y, thừa dịp đối phương không đề phòng mượn lực nhảy từ trên vai y xuống. “Có lần đầu tiên không có nghĩa sẽ có lần thứ hai.” hân đắc ý tươi cười.

Cửu Cửu nhìn nụ cười tươi của hân, khẽ nhíu mày: “Người muốn đi tìm hân?”

“Nói nhảm, hân bị trọng thương, chẳng lẽ ta bỏ rơi không quan tâm sao?” Nếu đã biết tầm quan trọng của hân đối với mình, mấy vấn đề này chẳng phải đang hỏi thừa ư?

“Hân sẽ không chết.” Cửu Cửu lạnh nhạt nói.

“Mặc dù không chết nhưng hân cũng sẽ đau, ta nói này Lang Vương đáng kính, hân dù thế nào đi chăng nữa thì cũng là người, chẳng lẽ người không thể xuống tay nhẹ hơn một chút sao?” Túy Lạc hung tợn chỉ trích. một màn vừa nãy suýt nữa làm cho hân đứng tim.

“Hân là người, người là yêu, huống chi hân không hề yêu người.” Rõ ràng trái tim hân đều đặt hết cả trên người con kỳ lân kia rồi.

“Ai cần hân yêu ta? Tên kia mới không có khả năng yêu ta.” Túy Lạc cười lạnh: “Mà ai nói vì tình yêu mới có thể chết vì người khác chứ?”

Nhìn nụ cười của hân, Cửu Cửu không hề mở miệng, nếu như Túy Lạc muốn nói, hân sẽ nói.

“Bởi vì hân là người duy nhất sau khi ta chết sẽ nhớ đến ta.” Hân vẫn cười, chỉ là nụ cười có chút thê lương: “Người biết rõ ý nghĩa của Chu Thanh Tà sao? Hân như là cọng cỏ cứu mạng mà ta bắt được khi rơi vào nước. Cho dù không dậy nổi, hân cũng cứu ta. Huống chi cây cỏ này còn cam tâm tình nguyện để ta khắc trên người hân một dấu vết. Như vậy dù sau này chết đi, cũng sẽ có một thứ gì đó có dấu ấn của tya tồn tại.” Vào thời điểm hân xoay người rời đi, không có một tộc nhân nào tìm kiếm hân, vô luận là thân nhân, hay là bằng hữu.

Thậm chí cả con lang chết tiệt này cũng không hề lên tiếng nín giữ!

“...Hân chỉ giỏi lo chuyện bao đồng.”

“Giỏi lo chuyện bao đồng cũng không sao cả, dù sao trên đời này cũng không có ai coi trọng ta nhiều hơn.” Túy Lạc ném lại những lời này, sau đó lách qua Cửu Cửu, nhanh chóng rời khỏi vách núi.

Trở lại khách ***, vừa lúc nhìn thấy Thừa Ảnh giúp Chu Thanh Tà thay quần áo. Túy Lạc sững sốt, vừa định lên tiếng thì đối phương đã trừng mắt lườm hân, dùng ánh mắt như uy hiếp “nếu người dám tùy tiện lên tiếng ta sẽ đá người ra ngoài ngay.”

Túy Lạc suy nghĩ một chút, nhìn qua gương mặt của Chu Thanh Tà, thấy hắn đã ngủ ngon liền an tâm rời khỏi phòng.

Nếu hắn không nhìn ra vấn đề trong đó, thật sự đã uống phí nhiều năm sống trên đời rồi. Dục vọng chiếm hữu của đứa nhỏ này thật sự rất mạnh mẽ, thuật sĩ hạng hai có thể chịu đựng được sao? Chắc, sau này muốn tìm Chu Thanh Tà uống rượu chỉ sợ không dễ rồi.

Không biết phải thương xót cho Chu Thanh Tà hay thương xót cho bản thân mình, Túy Lạc nhắm mắt lại lắng nghe động tĩnh trong phòng, hơn nửa ngày sau mới rời khỏi cửa, trở lại phòng của mình.

Vừa mới đẩy cửa ra, Túy Lạc ngay lập tức muốn đóng cửa lại ngay, nhưng đối phương đi trước một bước cố định cánh cửa – hồ ly không thể tưởng tượng nổi Lang Vương lại làm ra cái hành vi nóng giận như tiểu hài tử thế này.

Vì vậy mắt lang nhìn mắt hồ ly, trừng nhau hơn nửa ngày trời.

“Nếu người muốn ngủ ở đây, ta nhường.” Túy Lạc buông tay, lời lẽ rất hào phóng nhưng thân thể lại nhanh chóng lùi về phía sau.

“Người có thể ngủ ở đâu?” Đối phương không ngăn hắn rời đi, nhưng mấy lời này đủ để Túy Lạc không có cách nào đi được.

“...Ta muốn nghỉ ngơi.” Cố nén xúc động muốn bung móng vuốt ra cào mặt y, Túy Lạc cười mỉa. Thủ phạm khiến thân thể mình bủn rủn chưa xót đang đứng ngay trước mắt, còn không cho mình nghỉ ngơi, nếu không sợ đánh thức người ngủ cách vách, hắn đã sớm đánh một trận rồi.

“Ta không có ý định cản trở người nghỉ ngơi.” Đối phương cong môi. đây là sự đáng sợ của nụ cười một kẻ bất thường, một nụ cười lại ẩn chứa hàm xúc đủ để người ta sợ hãi cả ngày.

Túy Lạc đã khá quen thuộc, mặc dù không hề sợ hãi nhưng bụng lại đầy ngờ vực. Chỉ là mấy ngày nay cả ngày cả đêm bị giày vò, mệt mỏi tích tụ lại, khiến mí mắt Túy Lạc chỉ muốn sụp xuống. Đẩy tay Cửu Cữu ra, Túy Lạc cam chịu đi vào phòng của mình.

Vừa ném được cái thân lên trên giường, Túy Lạc đã mệt đến độ không muốn duy trì hình người, mà biến về hình dáng hồ ly rồi cuộn tròn lại, thuận tiện dùng móng vuốt vôn về cái chăn thành hình dạng thoải mái nhất.

Nếu đã hiệp định không dùng nguyên hình giao hoan, thì chắc y sẽ không làm gì phá hoại hiệp định đó. Về điểm này, hồ ly khẳng định mà an tâm chìm vào giấc ngủ.

Cửu Cữu nhìn chằm chằm con hồ ly màu đen nằm trên giường, đi qua ngồi bên mép giường, y bắt đầu nhẹ nhàng vuốt ve lông mao của nó.

Hồ ly hiển nhiên vô cùng hưởng thụ, không nhịn được lấy đầu cọ cọ tay y.

Nhưng một lát sau không còn cảm thấy bàn tay ấm áp đó nữa mà thay vào đó là một luồng hơi thở ấm áp ở bên cạnh lỗ tai. Hồ ly rung rung lỗ tai, nhiệt khí vẫn không tản đi, khiến hắn mở mắt ra muốn thấy rõ ràng. Nhưng vừa mở mắt, ba hồn sáu vía của hắn đã suýt bị hù cho bay mất.

Bạch lang to lớn đang nằm bên cạnh mình, nhẹ nhàng liếm láp lông mình. Cái đuôi không nhàn rỗi đảo qua đảo lại sau lưng.

Hồ ly bật dậy: may là biến về hình dáng hồ ly rồi, nếu không Cửu Cữu sẽ được chứng kiến bộ dạng đồ bưng của hắn.

Bạch lang không nhúc nhích, chỉ chong mắt dõi theo hắn, trong đôi mắt vàng kim chứa đựng hình dáng hồ ly hiện lên tia tình tự không nhìn thấu.

Hồ ly quay đầu lại, vừa lúc nhìn thấy cái đuôi màu đen của mình khoát lên cái đuôi màu trắng của Cửu Cữu, hai màu đen trắng đối lập thật rõ ràng. Nhưng chính mình lại cảm thấy ấm áp không muốn rời xa. Vì vậy Túy Lạc cắn răng biến về hình người, phần nộ gào lên: “Rốt cục người muốn thế nào?” Túy Lạc mạo hiểm để y cười nhạo khuôn mặt đồ tưng bưng của mình, mà thẳng thừng trừng mắt nhìn y.

Đối phương cũng biến lại hình người, giường không được rộng lắm vì chứa đựng hai người thanh niên, nên trông có vẻ hơi chật chội: “Ta muốn làm gì người còn không hiểu sao?” Cửu Cửu không nói thêm nữa, mà dựa sát vào hân thuận tiện tìm đến đôi môi xinh xắn.

Vị trí vốn nên để cho mẫu lang, thế mà nay vì con hồ ly cao ngạo ngạo này vẫn để trống ba năm. Nguyên nhân vì sao chẳng lẽ hân còn không biết ư?

Y ghét bộ dáng người này lúc gọi tên Chu Thanh Tà, cực kì ghét.

“Người chết rồi có lẽ chỉ có Chu Thanh Tà nhớ kĩ người, bởi vì ta sẽ chọn chết cùng người. Thế người chọn ai?” Hôn nhẹ Túy Lạc một cái, Lang Vương thần nhiên cho hân hai lựa chọn. Điều vẫn nghẹn trong lòng bấy lâu rốt cục cũng nói được ra rồi, nhưng y không có ý định thẳng thắn nói nhiều hơn nữa.

Còn chưa tới lúc, Túy Lạc, rốt cục ta thích người lúc nào, chuyện này còn chưa tới lúc nói ra. Người có sự cao ngạo của người, ta có sự kiên trì của ta, thế nhưng khi nào người mới có thể chủ động mở miệng hỏi đây?

Túy Lạc kinh ngạc mặc cho y hôn môi mình, cũng mặc kệ y lột bỏ quần áo trên người mình ra, trong đầu không ngừng lặp lại câu hỏi kia.

.... Đây, có thể xem như thế non hẹn biển không?Tại sao?

Đầu lưỡi ẩm áp rê từ cần cổ hân xuống ngực, Túy Lạc chịu đựng cố gắng đẩy y ra. Chết tiệt, thân thể này tại sao lại có nhiều nơi mẫn cảm thế chứ! Đã để y muốn làm gì thì làm một ngày một đêm rồi, không thể để y lại kiêu ngạo hơn được!

“Buông ta ra.... ưm!” Hạ thân cảm nhận được ngón tay lạnh như băng của tên kia, kháng cự lập tức trở nên mềm yếu vô lực. đáng chết... y biết rõ nhược điểm của mình ở đâu sao?

“Lựa chọn của người?” Đối phương hỏi trong một thoáng rồi đi.

“Không có lựa chọn gì hết!” Mặc dù mạnh miệng nhưng có vài thứ hân vẫn chưa hiểu rõ, huống chi là chết cũng nhau.... Loại chuyện này nếu không đi tới tận cùng, ai mà biết được?

“Ta đây giúp người lựa chọn.” Cửu Cửu lạnh nhạt nói, ngón tay thon dài xâm nhập đến một điểm mẫn cảm bên trong hân, cảm giác lạnh như băng nhưng lại làm Túy Lạc có loại xúc động muốn hét lên thật to, điều này khiến Túy Lạc tức giận đến nỗi muốn cắn đứt yết hầu của Cửu Cửu.

“Người... đủ rồi!” Hồ ly trần trụi cả giận nói. muốn nhân tiện dứt khoát luôn.

“Không đủ...” Đầu lưỡi ẩm áp trượt vào trong miệng hân, như không muốn nghe thêm lời cự tuyệt nào nữa, dây dưa triền miên khơi gợi, cùng cơn thổ dốc khó chịu của hồ ly, bỗng hạ thân truyền đến một cơn đau đốn, thân thể hân run rẩy một chút, cắn răng chịu đựng phân thân của đối phương tiến vào trong cơ thể. Đau đốn này hân đã vô cùng quen thuộc, nhưng hân vẫn phải choáng váng một hồi mới chậm rãi cảm nhận được một tia khoái cảm, bất tri bất giác, hân còn điều chỉnh vị trí tư thế thân thể của mình để truy cầu cảm giác giao hoan hòa hợp tốt đẹp mà vất vả lắm hân mới tìm được kia.

Đây không phải cảm tính, đây là thú tính. Hồ ly tự nói với mình như vậy.

Chứng kiến sự quật cường hiện lên trong mắt hân, Cửu Cửu rũ mắt xuống, khe khẽ cắn cắn lỗ tai hân giống như khi liếm láp bộ lông hân lúc ở nguyên hình lang. Vị đạo nhẹ nhàng mang theo quyến luyến, hai tròng mắt Túy Lạc ướt át hân lên, hai tay luồn vào trong tóc y, không dám nhìn vào đôi mắt vàng kim kia, chỉ dám cực lực kiềm nén tiếng rên rỉ mà đáp trả y.

Tốc độ càng lúc càng nhanh, khoái cảm cũng ùn ùn kéo đến khiến Túy Lạc không thể thở nổi.

Nhưng cách vách có người vẫn đang ngủ say.

Túy Lạc nhẫn nại đến cả tiếng nói cũng khàn khàn, hốc mắt đỏ lên, hân há mồm cắn lên bả vai đối phương.

Hân không dám nói bất cứ câu gì, chỉ sợ vì một câu nói mà làm cho đối phương sinh ra ý niệm vứt bỏ hoặc rời đi trong đầu. Hân không phải người có thể tùy tiện nói ra lời ngon tiếng ngọt, mà tên kia càng không có khả năng nói ra bất kì lời nói ái muội nào.

Trừ một câu nói vừa rồi.

Nhưng rốt cục y muốn cái gì đây? Mà hắn nên đẩy ra? Hay là tiếp nhận?Chắc, lúc này đừng để hắn nghĩ đến điều gì phức tạp chứ.

Cao trào trôi qua, Túy Lạc dường như đã dùng hết một tia khí lực cuối cùng, hắn ngã vào lòng đối phương, cũng biến về nguyên hình hồ ly, trực tiếp để phần bụng yếu đuối nhất phơi bày trước mặt y. Cứ thế hắn ngủ thiếp đi, cái bụng đen như nhung nằm phịch xuống, tựa như mới vừa rồi tận hưởng hoan du cực hạn là hắn chứ không phải con lang ăn hắn sạch sẽ kia.

Nhìn chằm chằm vào hồ ly, khoe miệng Cửu Cữu khê nhếch.

Chỉ vì nguyên nhân này thôi cũng đủ để y có kiên nhẫn chờ đến ngày hắn chịu mở miệng hỏi...

Trái chần mèn ra cẩn thận rồi đặt con hồ ly nhỏ xinh lên trên, Cửu Cữu cũng chẳng muốn duy trì hình người, trực tiếp trở về nguyên hình ghé vào nằm bên người hắn, dùng chính cái đuôi của mình kéo con hồ ly đang ngủ không biết trời trăng gì vào trong phạm vi kiểm soát của mình.

Trên giường xuất hiện hai thân hình một đen một trắng giao quần lấy nhau, bất quá hiển nhiên là màu trắng chiếm thế thượng phong rồi.

Hồ ly ngủ say cuộn mình thật chặt, dường như cảm nhận được điều gì đó mà dúi đầu vào sâu hơn, dùng màu đen bên ngoài che dấu lỗ tai đang đỏ lên của mình.

Bọn họ rốt cục xem như tình nhân hay vẫn là địch nhân như trước nhỉ? Nằm bên nhau trên giường cả đêm vốn là hành động của tình nhân, nhưng sáng sớm mai sau khi tỉnh lại thì vẫn “thủy hỏa bất dung” như trước.

Quan hệ hỗn loạn này đến khi nào mới có thể được lý giải rõ ràng? Cái này a, còn phải phụ thuộc vào tâm tình Hồ đại tiên đã.

Ôi....

17. Chương 17

Sau khi tỉnh lại, bạch lang đã không còn bên cạnh, hắc hồ chớp chớp mắt mấy cái, định ngồi nhồm dậy, bỗng cảm giác đau nhức men theo thắt lưng đột ngột truyền đến làm hắn suýt nữa thì lọt thẳng từ trên giường xuống đất, may mắn vẫn còn cái đuôi quần lấy đầu giường, Túy Lạc xiêu xiêu vẹo vẹo bò trở lại giường.

Tứ chi mở rộng, hắc hồ không chút hình tượng nằm xụi lơ trên đó, suy nghĩ cả nửa ngày trời cũng không sao nhớ được tối hôm qua tốt cùng đã xảy ra chuyện gì. Tựa hồ hắn cùng tên bạch lang kia đã phát sinh quan hệ, lại tựa hồ..... còn có chuyện gì đó vô cùng quan trọng?

Lúc hắn vắt kiệt óc để suy nghĩ, Cửu Cữu đã nhẹ nhàng khoan khoái xuất hiện trước mặt. Hắc hồ nhe răng trợn mắt nhìn y.

Cửu Cữu ngồi xuống giường, vươn tay vuốt ve bộ lông bù xù sau gáy ngủ của Túy Lạc.

Thân thể hắc hồ khê run rẩy, quay đầu lại, cho bạch lang một phát.

Cửu Cữu cười, không hề có ý tránh đi. Tay kia nhéo lên đôi tai đang dần nóng lên của hắn, y hỏi: “Đã lựa chọn rồi sao?”

Lựa chọn cái gì chứ?

Hắc hồ cắn tay y, ngây người một hồi, mới nhớ được chuyện mà hắn suýt nữa đã quên khuấy đi mất.

....Đáng chết, hắn không nên tỉnh lại vào thời điểm này!

Đuôi đảo quanh, Túy Lạc có ý đồ giấu đầu vào đó để tránh né trả lời.

Cửu Cữu nhíu mày, một tay đặt lên sau ót hắn, niệm chú: “Biến thân!”, hắc hồ còn chưa kịp lấy lại tinh thần đã tự động bị biến lại thành người.

Ngơ ngác ngồi trên giường, mặc y tùy ý vuốt mái tóc của mình sang một bên, bỗng y cười nhạt: “Người học cái thói trốn tránh từ khi nào thế hả?”

Túy Lạc vô thức sờ sờ lên cái ót của mình, ngày thường hẳn vốn là một người hăng hái, nhưng giờ phút này, không ngờ lại trở nên như thế này.

Rốt cục có nên cho y đáp án hay không?

Chu Thanh Tà cùng y, cuối cùng nên chọn ai?

“.....Chưa nghĩ ra.” Hắc hồ lấp bắp trả lời.

Sau khi ân ái, lại còn bắt hẳn phải đưa ra lựa chọn, như vậy có khác gì dụ dỗ đâu chứ? Tuy hẳn là hồ ly, bản chất mê luyện nhục dục, nhưng cũng không thể cầm thú đến mức tùy tiện vứt bỏ tình cũ nha.

Có điều.... Chu Thanh Tà có thể xem như tình cũ sao?

Chớp mắt mấy cái, hẳn ngẩng đầu nhìn gương mặt đoan chính đầy lạnh lùng, bỗng nhiên cảm thấy lựa chọn cũng không quá khó khăn. Thời điểm thất thần, cái đuôi xù lông thoáng cái đã xuất hiện, bất tri bất giác vươn đến bên người Cửu Cửu.

....

Hắc hồ phát hiện không ổn, liền cứng ngắc thu đuôi mình lại, ngoan ngoãn cuộn giấu sau người.

Bạch lang có lẽ không biết, nhưng hắc hồ biết. Đây chính là bản năng của hồ ly, khi đối diện với người mà hồ ly yêu, bất giác hồ ly sẽ dùng đuôi câu dẫn.

Hắc hồ trừng to hai mắt.... Hẳn còn lâu mới yêu cái tên chuyên thích bá vương ngành thượng cung này nha!

“Ta quả thật vẫn chưa xác định được.” Khẽ lẩm bầm xoay người nằm trở lại giường, Túy Lạc đưa lưng về phía Cửu Cửu.

Người phía sau cũng không ép buộc hẳn, mà chỉ đứng dậy đi ra khỏi phòng.

Cửa phòng vừa đóng, hai tai hắc hồ liền vụt một cái xuất hiện trên đầu, không những thế còn nóng lên hừng hực.

Cho dù mình thích y thì sao? Kết quả cũng chỉ thế thôi, bạch lang không phải đồng loại của mình, khi y được tộc nhân vây quanh xum xoe bên vương vị, căn bản không có khả năng yêu một tên dị tộc như mình.

Cho dù cùng nhau chết đi thì đã thế nào? Nếu còn sống đã không thể có được nhau, vậy linh hồn hư ảo há có thể ở bên nhau sao?

Huống chi, thân là một kẻ thất thế bị hồ tộc xua đuổi, hẳn có điểm nào đáng để tên này yêu thích chứ? Bởi vì ân cứu mạng nên mới muốn lấy thân báo đáp sao? Nực cười, hai người bọn hắn sớm đã không ai nợ ai rồi.

Thậm chí lời ước hẹn liên minh cũng chẳng còn dùng được. Chắc.

Thất lưng đau nhức lần thứ hai nhắc nhở Túy Lạc cách đây không lâu hẳn vừa mới chấm dứt một đêm phong lưu khoái hoạt với tên kia. Hắc hồ cắn tức lấy đuôi cuộn mình lại thành một cục, không muốn tiếp tục tự hỏi đi hỏi lại cái vấn đề chết tiệt kia nữa.

Không biết đã mê man bao lâu, cửa phòng lại vang lên tiếng gõ.

Túy Lạc mông lung mở mắt ra, khẽ động dậy cơ thể, từ khi nào mà gia hỏa Cửu Cửu này biết khách khi thế chứ, nghĩ vậy, hắc hồ không lạnh không nhạt nói: “Tự vào đi.”

Nhưng người đẩy cửa vào cũng không phải là kẻ mà hắn nghĩ.

Tiểu cô nương vẻ mặt không chút tình nguyện bưng khay, mâm linh kính bước vào, bên trên bày đầy những món ăn vô cùng phong phú: “Công tử, từ từ dùng.”

Thanh âm của nàng so với hắc hồ còn lạnh đậm hơn mấy phần.

Túy Lạc rốt cục cũng nhìn rõ đối phương, mà tầm mắt của đối phương cũng đang hướng về hắn.

Chứng kiến Túy Lạc ăn mặc không chỉnh tề, tiểu cô nương nhất thời bỗng trở nên hung ác: “Người, tử hồ lý nhà người rốt cục làm cách nào đến được đây?” Gần mạnh cái mâm lên bàn, thanh âm bén nhọn của tiểu cô nương lập tức đem cái đầu hỗn độn của hắc hồ đánh thức hoàn toàn.

Hắc hồ không cũng không phải ngu ngốc, nghĩ nghĩ, bỗng nhiên đoán được điều gì đó, khoe môi hắc khê câu lên: “Ta làm sao đến được đây? Vấn đề này sao không đi hỏi Yêu vương khả ái của người ấy?”

“Ngài không phải là yêu vương, ngài là lang vương của chúng ta! Chờ sau khi xử lý chuyện của Nhạn Văn Cốc xong, ngài sẽ... sẽ trở về trong tộc, sau đó sẽ thành thân với Lang hậu” Kích động quá mức làm nàng vừa thở vừa nói, có vẻ như rất khó khăn: “Chứ không phải cùng hồ ly chết tiết *** đáng nhà người làm ra cái chuyện đáng xấu hổ này!”

Chuyện xấu hổ? Hừ, làm cho cả bạch lang tộc đều biết, tên bạch lang khốn kiếp kia không biết chữ thẹn viết như thế nào sao?

Túy Lạc nén giận, khê cười: “Ta mới không cần quan tâm cái gì mà Lang Hậu, y là vương, chọn ai là do y làm chủ, đúng không? Khi nào đến phiên nhà đầu nhà người khoa tay múa chân chứ?” Hắn cười đến hiểm ác.

“Hồ ly chết tiết, người đừng đắc ý!”

“Cho dù có đuổi ta đi, người cũng không thể trở thành Lang Hậu của y được đâu!” Lời nói của hắc hồ càng lúc càng ác nghiệt.

Và đáp lại lời hắn chính là một tiếng “rầm” đến mức suýt long cả cửa.

Hắc hồ không sao ngủ lại được, nhìn chằm chằm đồng hồ ăn trên bàn, nộ hỏa trong lòng càng lúc càng bùng phát.

Sờ sờ lên đuôi của mình, bỗng nhiên hắn nghĩ ra được một sáng kiến. Vì thế liền lục khắp phòng kiếm cây kéo, đau lòng sờ sờ lên đám lông đuôi bóng mượt của bản thân, hắn mắt nhắm nghiền mà “xoẹt xoẹt”

Rải đám lông hồ ly ra khắp giường, hắc hồ đau xót hít hít mũi, sau đó liền nhanh chóng chuồn khỏi phòng.

Chờ đến khi Cữu Cữu vào phòng, nhìn thấy trên giường đầy lông hồ ly, nhất thời sững sốt. Đồ ăn trên bàn không hề có dấu hiệu bị động qua, mà bốn phía cũng không giống có vết tích ấu đả.

Cữu Cữu nhắm mắt, vung tay áo, đồ ăn trên bàn đập hết lên bức tường gần đó.

Đám tiểu yêu bị khấn cấp gọi đến vừa nhìn thấy bộ dáng của Lang Vương, nhất thời cảm thấy nơm nớp lo sợ.

Trời ạ, mới vừa rồi là ai đã mang cơm đến thế này? Sao lại chọc giận đến Lang Vương đại nhân chứ!

Ánh mắt sắc bén, cùng khí thế đáng sợ thế này, ai dám gánh vác trách nhiệm đây hả trời?!

Mà hồ ly đang trốn trên xà nhà, lúc này đang ôm cái đuôi bị cụt mất một mẩu của mình, trong lòng cười đến hả hê đắc ý.

18. Chương 18

Tiểu cô nương mang cơm đến phòng cho Túy Lạc nhanh chóng bị đám tiểu yêu đem đến, nàng thân mình đơn bạc lập cập quỳ gối trước mặt Cữu Cữu, toàn thân lạnh run.

Cho dù nàng có thêm bao nhiêu phần bất mãn với con hồ ly chết tiết đó đi chăng nữa thì bản thân cũng không sao dám quên, đối phương đang là tân hoan của Lang Vương. Trong bạch lang tộc, hậu quả của việc mạo phạm vương quyền, thân là bạch lang tộc nhân tự nhiên nàng cũng quá tận tường.

“Khi nào thì đi vào?” Thanh âm băng lãnh thấu xương vang lên trên đầu, tiểu cô nương cúi gầm mặt, túm chặt góc áo, chặt vật lắm mới nói được một câu: “Dạ, mới vừa rồi ạ.”

“Hắn đang làm gì?”

“Dạ, đang ngủ.” Khóe mắt nàng bắt đầu nhòa lệ.

“Lúc đi ra có nhìn thấy người nào khác không?”

Tiểu cô nương giật mình ngẩng đầu lên, chạm phải nhãn thần lợi hại của Cửu Cửu, lại vội vàng cúi đầu xuống: “Dạ, không có.” Dĩ nhiên là không rồi.

“Người đã nói gì với hắn?”

“Không...” Cẩn môi dưới, nàng vẫn chọn nuốt lại lời nói dối của mình, gật đầu: “Nô tỳ nói....”

Lang vương không lên tiếng, y đang chờ câu trả lời của nàng.

“Nô tỳ nói...” Nước mắt bất ngờ không kịp kiềm nén lăn tã tuôn rơi, tiểu cô nương nhìn chằm chằm góc áo sắp bị mình xé rách trong lòng bàn tay, nàng rầm rứt nói ra những bất mãn: “...Hắn không nên ở lại nơi này, Lang vương ngài là người trọng yếu đối với tộc nhân, năng lực của ngài là để chấn hưng bạch lang tộc, mà hắn, bất quá chỉ là một tên yêu quái thấp hèn ngay cả nguyên hình cũng không duy trì được, chỉ là một....con hắc hồ tu tiện!”

Hắc hồ cách nàng không tính là xa, trong những tiếng nấc nghẹn ngào đứt quãng của nàng, hắn vẫn nghe ra được tiếng nghiến răng nén giận. Hừ lạnh một tiếng, lưỡi biếng dựa vào nóc nhà, nằm dài xuống, hắn lại còn nhấc chân vất chéo lên.

Nhìn người đang quỳ trên mặt đất, vẻ mặt cau có của Cửu Cửu bỗng thả lỏng phần nào. Đáy mắt hiện lên một tia khác thường, nhưng rất nhanh đã bị băng lãnh thường nhật che dấu: “Còn gì nữa không?”

“Dạ, không còn...” Tất cả dũng khí đều được dùng hết sạch khi cố nói những lời tâm huyết, thân thể tiểu cô nương giờ đã bắt đầu phát run.

“Vậy tại sao hiện giờ trong phòng chỉ còn lại lông của hắn, vậy hắn đâu?” Thanh âm tràn ngập cảm giác áp bách suýt nữa làm cho bọn tiểu yêu đứng xung quanh nhũn như con chi chi. Mà ngay cả tiểu cô nương đang quỳ trên mặt đất đã sớm gục xuống.

“Nô tỳ, nô tỳ không làm gì hết! Lang vương! Nô tỳ tuyệt đối không hề thương tổn hắn!” Nước mắt lưng tròng, nàng rớt cục cũng dám đối diện với gương mặt băng lãnh của y. Đây chính là Lang Vương mà nàng hết lòng ái mộ, nhưng hôm nay, vì sao lại rơi vào hoàn cảnh này cơ chứ?

Thủy mâu của Cửu Cửu chằm chằm nhìn vào đôi mắt đăm lẹ của tiểu cô nương, một lúc lâu sau, y mới mở miệng: “Thanh Quỷ, cho dù hắn không thể trở về, cả đời này ngươi cũng đừng nghĩ đến chuyện trở thành Lang Hậu.” Ngữ khí không chút giận dữ nhưng lại càng kinh người hơn gấp bội vang lên.

Thanh Quỷ ngay cả nước mắt cũng quên cách rơi, rớt cục lúng ta lúng túng hỏi y: “Hắn... không phải chỉ là một con hắc hồ thôi sao?”

“Người còn có thể cùng yêu kết hợp, đồng dạng là yêu quái, há cần phải khách khí ư?” Lang Vương quét mắt nhìn tất cả yêu quái đứng xung quanh, ánh mắt nghiêm khắc của y khiến cho mấy kẻ đầu đầy nghi vấn đều phải câm miệng lại.

Nằm trên nóc nhà, chân hắn đã bắt đầu tê cứng, nửa ngày, hắn lại đổi chân khác, tiếp tục nằm.

Sắc mặt của Thanh Quỷ bỗng chốc đã trắng bệch.

Hai nam nhân yêu nhau đã khiến thế nhân khó chấp nhận được, huống hồ gì bây giờ lại là bất đồng chủng tộc.

Hồ ly đột nhiên cũng có suy nghĩ này trong đầu, có phải vì hắn và y cùng là thân nam nhi nên y mới không chút kiêng nể gì mà bá vương ngạnh thượng cung hay không?

Chắc, chuyện này có thể. Bởi vì không cần phải lo lắng về những phiền toái sau khi giao phối.

Chân đang vất cao được thả xuống, hắn không nhịn được khẽ nhú mồm một cái.

“Thanh Quý, người hẳn nên biết tộc quy của Bạch Lang tộc.” Cửu Cửu lần thứ hai lên tiếng, Thanh Quý như bị ai đó bóp nghẹn cổ, thẳng lưng, nâng trôn trối nhìn đôi hài vải của Cửu Cửu.

“Nô tỳ... biết.” Thanh âm của nàng thấp hơn so với lúc này rất nhiều.

Quy củ gì a? Gối đầu lên tay, hai tai của hắc hồ dựng thẳng lên nghe ngóng.

“Hôm nay người cứ tạm thời vào sái phòng suy ngẫm lại, ngày sau sẽ đem toàn bộ pháp lực phế bỏ...”

“Cái...” Hắc hồ đang nằm lằm bằm trên nóc nhà suýt nữa hét toáng lên. Hắc hồ động thân, gắt gao trừng mắt nhìn thân ảnh màu trắng bên dưới. Nói giỡn sao? Chỉ một chuyện nhỏ thế này mà đòi phế đi đạo hạnh trăm năm của người khác, tên này đúng là đồ bạch nhãn lang lãnh khốc vô tình!

“Vũ nhục, thậm chí hương tổn hắc, chỉ đoạt đi đạo hạnh của người đã là nhân từ lắm rồi.” Thanh âm của Lang Vương quả thực vô cùng lãnh khốc.

Cái gì mà thương tổn chứ, bất quá chỉ là một nhúm lông thôi mà! Túy Lạc trợn trừng mắt, bốn nha đầu, mau phủ nhận đi!

Nhưng Thanh Quý chỉ cúi đầu, trầm mặc không lên tiếng.

Hắc hồ căn bản không hề biết, chỉ cần Lang Vương lên tiếng quyết định, bất luận kẻ nào cũng không được phép nghi ngờ. Đây mới chính là quyền uy tối thượng của Lang Vương.

Co thể thấy được, để ngồi lên vị trí này, Cửu Cửu cần phải có năng lực cường đại đến nhường nào.

Tên lang chết tiệt! Đại gia ta đang ở trên này này!

Chỉ có điều đối phương không chỉ không quay đầu lại mà ngay cả mắt cũng chẳng buồn dời đi một chút.

Túy Lạc chỉ có thể trơ mắt nhìn Thanh Quý bị người ta mang đi, vẻ mặt đầy tuyệt vọng.

Chết tiệt...

Chết tiệt!

Chờ đến khi lần thứ hai Cửu Cửu quay về phòng, đã thấy con hồ ly cụt đuôi nào đó đang xếp bằng ngồi trên giường, vẻ mặt vô cùng tức giận.

Gương mặt như tảng băng rớt cục cũng chậm chậm hé nụ cười.

Nhất thời làm cho cái đuôi của con hồ ly nào đó giận đến sắp phát nổ.

Rớt cục thì trò chơi này ai thắng ai?Hắc hồ dù chết cũng không nguyện ý truy vấn kết luận.

19. Chương 19

Đương nhiên pháp lực của Thanh Quý không bị tước bỏ nhưng tiểu cô nương này cũng không thấy xuất hiện trước mắt Túy Lạc nữa. Thiếu mất mấy lời khiêu khích của nàng, Túy Lạc lại thấy nhàm chán. Hắc hồ biết bản thân lại ứng với lời Cửu Cửu từng nói qua: “người quá ôn nhu”, cho nên giờ chỉ biết cắn răng yên lặng nuốt chua xót vì những lời này vào lòng.

Cửu Cửu thân là yêu Vương, sự vụ lớn nhỏ cần giải quyết không ít, ngay ngày hôm đó y đã rời khỏi Đoạn phủ, trước khi đi y còn giao cho hắc hồ một thanh chùy thủ nhưng không hề nói một câu.

Nhiệt độ lạnh lẽo làm hắc hồ cảm nhận càng sâu sắc chùy thủ màu bạc trong tay, Túy Lạc nhăn mặt hồi lâu, cuối cùng hắc hồ quyết định về chỗ Chu Thanh Tà xem xét tình huống trước, còn về phía Lang Vương cứ tạm gác lại sau đi.

Nhưng nào ngờ vừa đẩy cửa phòng ra một cái, nhìn thấy năm lang yêu vây ngoài cửa làm tâm tình bị đè nén của hắc hồ đột nhiên tốt đẹp hẳn lên.

Mấy tên này dùng ánh mắt hiểm ác nhìn hần, thần sắc giống như khi đang đi săn, từng ném qua sự lợi hại của Cửu Cửu, hồ ly phát hiện giờ phút này hần không thấy tí cảm giác khẩn trương nào cả, thậm chí còn nóng lòng muốn so tài.

Một lang yêu nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Giết người, Lang Vương sẽ không còn mắc bệnh nữa.”

Túy Lạc nhăn mặt.

Giờ hần lại biến thành bệnh tật rồi sao?

Mặc dù Lang Vương đã sớm tuyên cáo cho mọi người tầm quan trọng của Túy Lạc, nhưng vẫn có kẻ nguyện ý dùng tính mạng của mình để đổi lấy uy nghiêm của Lang Vương, đây là bất đồng giữa hồ tộc và lang tộc.

Túy Lạc cười lạnh, rũ rũ tay áo, thẳng lưng chờ công kích.

Tuy hần là một con hắc hồ hạ tiện, nhưng không hạ tiện đến mức để kẻ khác thóa mạ thẳng vào mặt mà còn có thể bất động thanh sắc bỏ qua. Huống chi hần càng không phải là một con hồ ly đại lượng.

Xác thực mà nói, lòng dạ hần rất hẹp hòi!

Lang yêu bổ nhào lên cùng một lúc, móng vuốt phản chiếu ánh sáng sắc bén, Túy Lạc do dự một chút, nhưng cũng không xuất chiêu thủ Cửu Cửu đưa cho ra, mà tự mình tay không nghênh đón!

Cửu Cửu, người đã sớm dự liệu trước ư?

Đáng tiếc người đã quên, không có sự trợ giúp của người, ta vẫn là yêu tinh hắc hồ có năng lực cực mạnh trong tộc.

Khả năng phối hợp của lang tộc trước nay vẫn nổi tiếng kinh người, Túy Lạc dù có cố gắng phòng thủ đến thế nào cũng không tránh khỏi bị vẽ cho mấy vết máu, nhưng hần không hề rơi vào thế hạ phong. Bàn tay hóa thành lưỡi dao sắc bén lưu lại trên người đối phương dấu vết còn thê thảm hơn.

Lang yêu thấy không chiếm được thể thượng phong, liền cùng nhau hóa thân thành bạch lang, cùng xông vào cắn xé Túy Lạc!

“Hừ...” Túy Lạc cười lạnh, hần vẫn đang chờ thời khắc này, cúi đầu niệm vài chú ngữ, từ trên trời giáng xuống vài đạo sấm sét làm mấy con bạch lang sát khí sớm đã nhuộm đỏ mắt sợ hãi bỏ chạy tứ tán!

Khi hóa thành người, có lẽ họ chỉ kinh ngạc tránh đi, nhưng một khi biến về nguyên hình thì nỗi sợ hãi với sấm sét trời sinh sẽ gia tăng gấp bội.

Đây là bản tính của yêu nha.

Bạch lang còn chưa kịp thoát ra khỏi trạng thái sợ hãi thì Túy Lạc đã vọt đến trước mặt một con bạch lang, trong chớp mắt túm chặt yết hầu đối phương, bạch lang bị chế trụ chỉ có thể há mồm hô hấp, không thể cắn đến cánh tay Túy Lạc.

“So với Lang Vương, các người còn kém xa...” Khinh miệt tặng mấy lời này cho lũ bạch lang kia, Túy Lạc quăng con lang đang cầm trong tay lên người một con khác, con đó không kịp né tránh nên cũng bị đánh văng, kêu thảm thiết. Ba con còn lại còn chưa kịp bố trí trận địa thì Túy Lạc đã đứng giữa bọn họ, miệng niệm lời chú, tức thì ba đạo tiếng sấm xuất hiện, lấy Túy Lạc làm trung tâm, bổ vào bọn chúng!

Bạch lang sớm đã sợ đến mức xụi lơ trên mặt đất lúng ta lúng túng nhìn Túy Lạc đến gần, hần ngồi xổm xuống ngạo mạn nói: “Cảm giác thế nào? Rất cực kẻ nào mới là bệnh tật đây?”

Trên mỗi con lang đều có ấn ký cháy đen do bị sét đánh. Nếu không phải là loài có lòng tự tôn cao ngất, thì chỉ sợ giờ này bộ lông mao trắng muốt đó có lẽ đã bốc mùi khai rồi.

Thanh niên tuổi trẻ cười to, xách đầu bạch lang giơ lên như xách con mèo nhỏ, nói: “Nhớ kỹ đây, là y bắt ta lưu lại, không phải ta mặt dày đòi lưu lại, các người muốn mời ta lưu lại cũng phải xem có khả năng này hay không đã.”

Bạch lang nức nở một tiếng, dồn khí lực muốn cắn lên cánh tay hồ ly, nhưng tầm mắt vừa mới đụng phải đôi mắt hồ ly, thân thể đã cứng ngắc lại.

Ý cười trong cặp mắt xinh đẹp kia đã sớm biến mất không còn tung tích, chỉ còn sót lại uy nghiêm lãnh khốc khiến người khác không dám phản kháng.

Bạch lang rùng mình một cái.

Ánh mắt này Lang Vương cũng có, oai nghiêm Vương giả của con hồ ly này không hề thua kém Vương của mình chút nào.

Rốt cuộc hẳn là con dã hồ từ đâu tới?!

Túy Lạc bĩu môi, thu liễm khí tức vừa rồi mới lơ đãng toát ra. Đặt con bạch lang cứng ngắc cạnh một con bạch lang khác, hần thản nhiên nói một câu: “Nó vẫn còn quá nhỏ, sao ngươi lại nhẫn tâm để nó ra ngoài tìm cái chết như thế.” Sau đó, hồ ly nhanh chóng rời đi.

Không biết rốt cuộc có bao nhiêu tiểu yêu trốn ở một bên nhìn lén trận chiến, phỏng chừng chứng kiến các lang yêu ngày thường không ai bị được đều bị chế phục ngoan ngoãn, ấn tượng đối với hồ ly lập tức chuyển từ *** yêu sang Lang Vương. Vì vậy kể từ khi Túy Lạc rời khỏi Đoạn phủ đến khi hần trở lại khách *** Chu Thanh Tà đang ở. không hề có yêu quái nào dám đến khiêu khích cả.

Thay bộ đồ dính máu trên người ra, Túy Lạc nhanh chóng chạy đến phòng bên, gõ gõ cửa. Mãi mà không thấy bên trong có động tĩnh gì, hần không nhịn được đẩy cửa ra xem, không ngờ tới lại không cẩn thận.... nhìn thấy một quang cảnh “mập mờ nóng bỏng”.

“Ngươi...” Thanh niên ôm thiếu niên nằm trên giường cùng hồ ly đang trợn mắt há mồm đồng thời lên tiếng. chỉ là một kẻ muốn nói: “ngươi hiểu lầm rồi” một kẻ lại muốn nói :”ngươi làm sao vậy.”

Nhưng kết quả lại có một thanh âm khác cắt đứt hai người bọn họ: “cút ngay.” Ánh mắt kỳ lân bị đánh thức như hàn băng lạnh thấu xương – kể cả bên trong vẫn đang mang cảm giác buồn ngủ mông lung.

Mặc dù muốn hỏi Chu Thanh Tà tình huống bây giờ như thế nào, nhưng nhìn điệu bộ này, Túy Lạc vẫn rất biết an phận mà rời khỏi phòng, cũng hảo tâm nhắc nhở: “Bên ngoài tuyết rơi, cẩn thận một chút đừng để lạnh.” Vừa nói, khoe miệng vừa cong lên.

Nhị lưu thuật sĩ này rốt cuộc vẫn bị tiểu quỷ nguy trang đơn thuần kia ăn sạch không thừa mảnh giáp a.

Hồ ly lắc lư cái đuôi mang theo hưng phấn ngập tràn trở về, mãi cho đến khi trở lại gian phòng của mình, hần mới giật mình sửng sốt.

Chờ một chút, Chu Thanh Tà không phải là người tình cũ của mình sao? Chẳng lẽ mình không nên ăn dấm chua một chút?

...Đầu óc vô thức nhớ tới vấn đề của Cửu Cửu, cái đuôi còn đang lắc lư đột ngột cuộn lại.

Chu Thanh Tà rõ ràng muốn đi Nhận Vân cốc dò xét thực hư, khi biết tin này, Túy Lạc đã không chút nghĩ ngợi liền đi theo, không may lo lắng Cửu Cửu phát hiện ra mình sẽ có hậu quả thế nào.

Trên con đường thiên lý xa xôi, Túy Lạc lại một lần nữa cảm nhận được kỳ lân là một tiểu quỷ có dự vọng độc chiếm cực kỳ mãnh liệt. Hần tặng kỳ lân một nụ cười có hàm nghĩa khác, đối phương lại quăng trả hần một nụ cười hiểm ác. buổi tối tại thôn trấn gần Nhận Vân cốc, rốt cục hồ ly được cho chứng kiến hành động siêu cấp mập mờ của hai người. Vì vậy hồ ly chỉ có thể dùng cái đuôi che khuất đầu mình, không cho lời nói thân mật khiến da thịt tê dại chui vào lỗ tai.

Ôi... hảo khổ cực.

“Chu Thanh Tà người là tên hồn dẫn....”

“Ngươi có biết cái gì gọi là thích không?”

“Hồn dẫn, người thích ta không được sao?” Những câu bức bách của kỳ lân gần như dồn Chu Thanh Tà đang xấu hổ đỏ cả mặt vào tuyệt lộ.

Ngay cả lỗ tai Túy Lạc cũng nóng hết cả lên. hần nghĩ tới đôi mắt màu vàng kim kia. Cặp mắt không phải lúc nào cũng sắc bén, ngẫu nhiên cũng toát ra ôn nhu làm hần không dám nhìn thẳng – nếu như đó không phải là lỗi giác của hần.

Ép hỏi vẫn không có kết quả.

Ép hỏi của bạch lang cũng không có kết quả.

Tức giận của kỳ lân trong mắt hồ ly... ừm.. giống bạch lang ư?

Hồ ly đáng chết, từ lúc nào người đã trở nên đa sầu đa cảm đến nhường này! Túy Lạc xấu hổ tức giận chôn đầu ở trong mớ lông đuôi mềm mại, muốn trốn tránh vấn đề càng ngày càng rõ ràng kia.

Một lát sau, hồ ly rút cái đầu suýt bị mớ lông của mình làm cho chết ngạt ra.....

Rốt cuộc tại Nhạn Vân cốc tìm được bạch hồ mà hần tìm kiếm đã lâu, khiến Chu Thanh Tà không hề có hình tượng mà khóc rống lên trước mặt mọi người. Túy Lạc nhớ hần từng nói qua: Mục tiêu sống sót của hần chính là tìm kiếm ân nhân của hần. nay hần đã tìm được rồi, hần còn muốn làm gì nữa đây?

Túy Lạc vốn muốn chính miệng mình hỏi Chu Thanh Tà, nhưng khi hần nhìn thấy nhị lưu thuật sĩ bị Thừa Ảnh ôm trong ***g ngực, nhất thời hiểu rõ.

Hồ ly chớp mắt mấy cái, đột nhiên có loại cảm giác bị vứt bỏ. Chu Thanh Tà tìm được mục tiêu mới rồi, kẻ có thể làm bạn với mình trong kiếp sống này càng ngày càng ít. mà bạch hồ cũng bị Chu Thanh Tà kiếp trước ruồng bỏ mặc dù so với mình xinh đẹp hơn, so với mình pháp lực cao cường hơn, nhưng vẫn không tránh khỏi vận mệnh cô độc như trước.

Trong tâm có vài thứ từ từ nảy nẩy, nhưng hần không muốn đối mặt.

20. Chương 20

Tìm được chỗ để xuống, nhiệm vụ sau đó là phải lên vào mộ phần Nhạn Vương trong Nhạn Vân cốc, tìm phương pháp có thể áp chế cỗ năng lực cường đại này. Mặc dù không tìm được bất cứ manh mối gì, nhưng sau khi Túy Lạc và Chu Thanh Tà không chịu nổi oán khí thoát ra từ mộ phần mà ngã xuống, một khối ngọc bội bỗng bay ra từ trong quan tài Nhạn Vương.

Tóm lại không thể trở về mà không có bất cứ thứ gì được, thế chẳng phải sẽ để Cửu Cửu cười nhạo mình đến chết sao?

Thiên tân vạn khổ, rốt cục cũng thoát được khỏi Nhạn Vân cốc, còn chưa kịp thở, Túy Lạc đã thấy một thân ảnh bạch sắc ở xa xa.

Hần không chút nghĩ ngợi vội vàng xoay người chạy trốn, song cái đuôi được coi là tử mệnh bị túm lại, hần nghe răng trợn mắt trừng nhìn Chu Thanh Tà đang được kỳ lân ôm về, đối phương nở nụ cười gian trá: “Người ngoan ngoãn theo lang Vương về đi.”

Hắc hồ rùng mình một cái, còn chưa kịp thóa mạ tên hảo hữu vô lương tâm này thì đã thấy thân thể không nhúc nhích được.

“Lúc này người trốn không thoát rồi, không đúng sao?” Cửu Cửu thản nhiên nói, vẻ mặt lạnh lùng hàm chứa một tia ý cười khó nhận thấy.

....Hần nhất định phải tìm ra cách giải chú định thân thuật mới được! Trong mắt Túy Lạc tràn ngập lửa giận bùng bùng.

Nhưng phần nộ thì có ý nghĩa gì chứ?

Thân thể vô thức truy cầu khoái cảm đối phương mang đến, lại còn cái đuôi gắt gao quấn quýt lấy đối phương, hồ ly cho dù có biện bạch thế nào cũng không thuyết phục được bản thân mình “thật ra rất chán ghét con bạch lang này.”

Cửu Cửu khê cần cần cổ hần, Túy Lạc không tìm lòng được mà hơi ngẩng đầu lên, hoàn toàn không ý thức được mình đã bày ra bộ dáng hoàn toàn tín nhiệm bạch lang.

Nhưng chỉ cần không nói ra miệng thì cho dù thân thể có bày ra bộ dáng “mời người xơi” thế nào đi chăng nữa thì cuối cùng vẫn có một đạo phòng tuyến không thể đột phá như cũ.

Cửu Cửu đương nhiên biết điểm này, y cũng không mở miệng hỏi.

Hồ ly trong vài lần cao trào đều cần lấy bờ vai Cửu Cửu mà phát ra thanh âm “ô ô” không rõ nghĩa. Cửu Cửu không nghe rõ, nhưng cũng không có ý định phỏng đoán. Nếu như còn không đắm chìm đến tình trạng không thể mở miệng, thì để cho hần tiếp tục đắm chìm đến khi hoàn toàn bị bao phủ thì hơn?

“Ta không phải áp trại phu nhân...” Sau khi hoan ái, hồ ly xụi lơ trên giường nghiêng rằng nghiêng lợi nói.

“Người đương nhiên không phải, người chỉ là Túy Lạc.” Cửu Cửu giam hần vào trong lòng mình, đáp.

“Rốt cục là người.... coi trọng ta từ khi nào?” Hồ ly một đến độ ngay cả mí mắt cũng chẳng muốn nâng lên đang không chút khách khí coi thân thể đối phương như nhuyển dệm mà nằm. Bên ngoài hoa tuyết tung bay, trong phòng tuy có lò sưởi nhưng vẫn mang theo hàn ý. Bạch lang đằng sau nếu có thể biến về nguyên hình thì thật là thích.

Bạch lang chỉ nghiêng nghiêng đầu không nói.

“...Nếu như người không nói, cả đời này ta sẽ không trả lời vấn đề của người.” Hồ ly uy hiếp.

“...Ngay từ lần đầu tiên gặp mặt.” Lúc bạch lang nói ra câu này, thanh âm có chút không được tự nhiên.

Mí mắt đang mệt mỏi ngay lập tức bị mở banh ra, hồ ly hứng thú dạt dào nhìn chăm chăm khuôn mặt nhát thời trở nên không được tự nhiên trên đầu. Nhưng Cửu Cửu lại đặt tay lên tròng mắt hần, hồ ly nhất thời cười ra tiếng, hoàn toàn quên mất vừa rồi chính mình bởi vì quá mức say mê mà bưng bưng phần nộ.

Nguyên lai con lang này cũng biết xấu hổ tức giận nha.

Hồ ly tươi cười muốn cầm lấy tay Cửu Cửu để tiếp tục cười nhạo một phen, nhưng không ngờ đối phương lại dùng một tay che mắt mình lại, còn một tay thì hướng hạ thân mình dò xét.

“Chờ... chờ một chút! Người muốn làm ta đến chết hả?” Túy Lạc vội vàng ngăn lại.

“Đến lượt người rồi đó?” Cửu Cửu ác liệt ghé vào lỗ tai thân mật thấp giọng nói.

“...Ta không phải vừa mới nói sao?” Hồ ly mạnh mẽ quật khởi bản tính ngạo mạn của mình, kể cả bị ăn sạch sẽ thì hần cũng vẫn không muốn bị vây trong thế hạ phong.

Cửu Cửu cười khê. Túy Lạc không thấy bất cứ thứ gì, tự nhiên cũng không thấy được khuôn mặt tươi cười khó có được của y. Thế nhưng bị vây trong một không gian u tối, cảm nhận được tiếng cười khe khẽ gần trong gang tấc của tên kia, lỗ tai hần cũng hơi nóng lên.

“Người không nên dạy ta hôn môi, bốn hồ ly.” Đây là lần đầu tiên Cửu Cửu gọi cái tên “hồ ly”. Từ trước đến nay, y đều kêu thẳng tên hần, hôm nay đổi cách gọi như vậy, so với gọi thẳng tên thật còn có thêm vài phần thân mật.

Nhớ lại lần đầu tiên vụng trộm thân mật với Cửu Cửu, hơn nữa đối phương xưng hô thân mật như vậy, lỗ tai hồ ly đã nóng đến độ có thể trực tiếp nấu đồ ăn.

“...Chỉ... chỉ là vì hôn môi?” Câu hỏi không phát ra rõ ràng như đang tiết lộ tâm ý của hần.

“Ta những tưởng rằng người sẽ đi giành lại thứ thuộc về người, cho nên ba năm trước mới không giữ người lại, nhưng chẳng ngờ người là con hồ ly quá lương thiện... lại tan biến trước mắt ta ba năm...”

Hồ ly cái gì cũng không thấy, chỉ gắt gao nắm chặt cái chân dưới thân.

Chuyện tình ghi hận ba năm trước cuối cùng cũng là do bản thân mình hiểu lầm, thậm chí là sai lầm do sự mềm yếu của mình tạo ra. Đây là lão thiên đùa cợt hần sao?

“Ta nhất định không thể trở thành Hồ Vương.” Túy Lạc đột nhiên nói.

Giam mình trong một không gian u tối ngược lại có thể nói được ý nghĩ chân thật nhất trong nội tâm ra một cách dễ dàng hơn.

“Ta không làm được chuyện người có thể làm, nếu ta muốn đoạt lại Vương vị, thì ta sẽ phải giết đại ca. Nếu ta không thể có dũng khí giết chết đại ca, thì ta đành phải bỏ chạy thôi?”

Đã sớm biết, thiện lương chỉ là mình lấy cớ, bản chất nhu nhược mới là sự thật. Bởi vì biết rõ bản chất của mình cho nên mới không nhớ nhung tư tưởng tới Vương vị đã không còn thuộc về mình.

“Cho nên, Cửu Cửu à, người đã đoán sai rồi.” Hắc cười khê nói.

Bàn tay đang che mắt hắc mở ra, Túy Lạc rốt cục cũng được khôi phục ánh sáng nhìn thẳng vào Cửu Cửu đang nhìn mình chằm chằm ở phía trên. Đối phương nhăn mày, nhưng lại không nói một câu.

Thật sự là như thế sao?

Thần thái cao ngạo này, cặp mắt giảo hoạt nhưng quật cường kia, thật sự chỉ để che dấu nhu nhược của bản thân thôi sao?

Sau khi hai người đối mặt một trận, Túy Lạc xoay người ra phía khác.

Cặp mắt vàng kim thật lợi hại, tựa hồ cái gì cũng không giấu giếm được y. Hắc không định biện bạch thêm gì nữa, vì vậy đã biến về bộ dáng hồ ly, cuộn mình trong cái đuôi bông xù, không thêm dựa vào đối phương nữa.

Từ trước tới nay không có nhiệt độ cơ thể người khác sưởi ấm, hắc vẫn có thể vượt qua rất tốt mà.

Tại sao hôm nay lại dễ dàng trở nên yếu ớt như thế?

21. Chương 21

Lúc Túy Lạc mặc quần áo, tự nhiên thấy một khối gì đó lạnh lạnh trượt từ ngực xuống đùi, hắc nhặt lên mới biết, đó là khối ngọc bội nhặt được từ trong phần mộ của Nhạn Vương. Chưa kịp suy nghĩ xem nên xử lý thế nào, thì ngọc bội đã bị đoạt mất.

“Chấp niệm rất mạnh, người nào cho người vậy?” Cửu Cửu vuốt ve ngọc thạch ôn nhuận, nghiêng mặt nhìn hắc, hỏi.

“Tín vật đính ước.” Túy Lạc cười khê.

Nhưng Cửu Cửu lại chẳng thèm ăn dấm chua: “Thứ này ở đâu ra vậy?”

“Chẳng lẽ không thể là ai đó tặng ta sao?” Mị lực của hắc chẳng lẽ không có giá trị bằng một khối ngọc thạch?

“Trừ ta ra thì người cũng chỉ biết nhận mỗi vật phẩm của Chu Thanh Tà, mà kẻ đó lại không có bất cứ tình cảm gì với người cả.” Hồ ly mặc dù biết đó là sự thật, nhưng cũng khó tránh khỏi xấu hổ cùng tức giận.

“Nếu như người có chấp niệm mạnh như người này, sợ rằng trăm năm sau cũng là một mối phiền toái lớn.” Chẳng muốn tiếp tục quanh co cùng hắc, Cửu Cửu thẳng thắn cho hắc biết lai lịch của ngọc bội.

Máu chốt địa mạch của Nhạn Vân cốc chính là mộ phần của Nhạn Vương, mà sau khi đạo tặc phá hoại mộ phần thì địa mạch cũng bị phá hoại ngay lập tức. Sở dĩ Phù Phương thành cách Nhạn Vân cốc không xa, nhưng lại là nơi yên bình nhất trong vòng mười dặm là vì dưới thành có phần mộ tiểu hoàng đế tiền triều. Cảm tình giữa Nhạn Vương cùng tiểu hoàng đế cũng chỉ có văn tự trên quan tài sơ lược thoáng qua.

“Sau khi chết vẫn nhớ mãi không quên tiểu hoàng đế kia, chỉ là chẳng biết phần tưởng niệm này tiểu hoàng đế có thể hiểu được bao nhiêu?” Túy Lạc nhớ tới gian mật thất chẳng hề xa hoa, cùng với ngôi mộ Nhạn Vương cô quạnh.

Cửu Cửu nghe xong nhăn mặt hỏi ngược lại: “Nếu lo lắng ya trở thành tại họa như Nhạn Vương, sao không táng hai ta cùng một chỗ? Không cần bia mộ, không cần quan tài, chỉ cần để hài cốt chôn cùng một nơi.

Vài năm sau mặc dù không ai nhớ kỹ đến người, nhưng khi hài cốt hòa hợp thành một thể thì cần gì lưu lại dấu vết trên đời nữa?”

“Nói nhảm.” Túy Lạc phản bác cứng ngắc, rũ mái tóc dài xuống che khuất lỗ tai đang nóng lên bừng bừng của mình, hẩn nhặt ngọc bội lên định rời đi.

“Muốn đi đâu?” Cửu Cữu có cảm giác chỉ khi đối mặt với Túy Lạc, y mới sợ đông sợ tây thế này.

“Đi tìm tiểu hoàng đế.” Đôi môi xinh cong lên đầy thách thức, Túy Lạc hất mái tóc ra đằng sau, hoàn toàn bất đồng với bộ dáng xấu hổ tức giận khi yêu cầu Cửu Cữu trên giường khi nãy, giọng nói lưu loát dứt khoát mang theo chút hăng hái.

Cửu Cữu dõi theo hẩn, nhớ lại lần đầu tiên gặp mặt khi hẩn, lúc đó hẩn cúi người nhìn y, nở nụ cười cao ngạo.

“Đây là phần mộ của một vị đế vương, cơ quan bên trong muốn phá bỏ cũng không dễ dàng.” Y cũng không trực tiếp ngăn cản Túy Lạc.

Nhưng Túy Lạc lại cầm miếng ngọc bội lên, trầm giọng nói: “Mặc dù ta không thể nào hỗ trợ chuyện phong ấn, nhưng chắc cũng có thể giúp cho Nhận Vương gập gờ tiểu hoàng đế của hẩn một lần chứ? Huống chi... tương tự đơn phương mấy trăm năm như vậy, Nhận Vương có phần thật đáng thương.”

Tiểu hoàng đế này có lẽ đã luân hồi không biết bao nhiêu lần rồi, nhưng hẩn vẫn hy vọng Nhận Vương vốn tuyệt vọng với nhân thể này khi được nhìn thấy người mình yêu có lẽ sẽ thêm yêu cuộc sống hơn.

“Đã như vậy thì ta cũng xuống với người.” Cửu Cữu vừa nói vừa đứng dậy đi qua cầm lấy miếng ngọc bội.

“...Đợi đã, đây là chuyện của ta mà!” Hồ ly trừng to mắt kháng nghị.

“Nếu người chết, ta sẽ chết cùng người.” Y không thèm quan tâm đến Túy Lạc mà trực tiếp đi ra cửa.

Hồ ly cứng ngắc trừng mắt nhìn thân ảnh đi xa dần, không khỏi bức bối. Chính bởi vì thế hẩn mới không muốn đi cùng với y.

Y là lang Vương, không nên vì một con hắc hồ mà bỏ rơi Vương vị của mình.

Nếu như thiện lương có thể là lý do đẩy một người từ trên cao xuống thì cảm tình có phải cũng sẽ trở thành hòn đá cản đường hay không?

Nếu đã là Vương thì không được có bất cứ do dự gì, cũng không được có bất cứ nhược điểm gì để cho người khác dễ dàng lật đổ. Cửu Cữu chết tiệt, chẳng lẽ người không thể hiểu điều này sao?

Lúc Túy Lạc tức giận bước ra cửa phòng, cũng là lúc bên ngoài đã phủ đầy một tầng tuyết dày. Tuyết phủ trắng xóa vạn vật, sạch sẽ đến độ không có kẻ nào dám vấy bẩn.

Vừa mới đi ra ngoài sân, hẩn đã thấy cách đó không xa có vài thân ảnh xuất hiện làm hẩn dừng bước.

Trên nền đất phủ đầy tuyết trắng, vài quả bóng lông tròn màu trắng quét qua quét lại, trong đó có một quả nhìn quen quen.

Hồ ly vô tâm vô phé bật cười, mấy quả bóng lông trắng đều xấu hổ quay đầu lại lườm hẩn – kẻ dám hình dung bạch lang như quả bóng lông cũng chỉ có con hồ ly này mới dám mà thôi.

Túy Lạc đến bây giờ mới biết Cửu Cữu vì trừng phạt mấy tên dám mạo phạm hẩn mà bắt bọn họ biến về nguyên hình, dùng thân phận bạch lang cao quý quét sạch mọi góc ngách trong viện. Trừng phạt như vậy đã tương đối khai ân, hồ ly biết là vì không muốn hẩn tự trách mà Cửu Cữu mới làm như vậy.

Chỉ là lúc này, hồ ly đang cười đến độ cái đuôi cũng muốn lộ ra ngoài, thật sự rất xấu xa, chẳng xứng với hai chữ “thiện lương” tẹo nào.

Một phần của tiểu hoàng đế được giấu hết sức bí mật, thế nhưng đối với hồ ly là loài có linh tính cao thì không quá khó khăn. Không bao lâu sau, Túy Lạc đã tìm được thông đạo đến Vương phần, vừa mới định đi xuống, hẩn đã bị Cửu Cữu kéo ra.

“Người...” Chưa dứt câu, Cửu Cữu đã lách qua người hấn mà đi xuống thông đạo trước.

“...” Túy Lạc nhìn theo bóng lưng của y, khoe miệng hơi hơi co quắp.

Cửu Cữu còn chưa kịp vào trong, thì đã thấy một thân ảnh màu đen lướt qua đầu nhảy xuống trước mặt. Hắc hồ quay đầu lại nhìn y một cái, vừa giống như cười nhạo, vừa giống như khiêu khích, vẫy vẫy đuôi mấy cái rồi lại tiếp tục chạy vào bên trong.

Con hồ ly cao ngạo này sao có thể cam tâm tình nguyện bị bảo vệ được chứ? Cửu Cữu buồn cười, cũng đẩy nhanh cước bộ hơn.

Cơ quan trong Vương phần quả nhiên không phải trò đùa, kể cả hắc hồ tinh nhanh, cũng vài lần suýt thì mất mạng.

“Nếu như cả đời bị vây hãm ở đây thì nên ăn cái gì để sống đây nhỉ?” Hồ ly vừa mới tránh được thạch trận từ trên trời giáng xuống mà đùa vui, nhưng lời nói ra lại tựa di ngôn, bạch lang chỉ yên lặng lôi kéo hấn, vượt qua từng cơ quan phức tạp, lúc đến được mộ thất chủ, mới lạnh lùng nói một câu: “Muốn chết cũng phải do ta muốn người chết.”

Hồ ly lần đầu tiên bị hù dọa đến toát đầy mồ hôi lạnh.

Mà cặp mắt màu vàng kim kia sau khi tự tiểu phi tiêu nhìn hấn một cái thì vọt lên phía trước.

Cuối cùng Túy Lạc cũng đặt được ngọc bội trước linh bài của hoàng đế. Hấn không có lá gan mở quan tài của tiểu hoàng đế như mở cửa Nhạn Vương à nha.

Không bao lâu sau, ngọc bội tựa như có linh khí tỏa ra quang mang màu lam, ám quang lưu động chiếu sáng linh bài.

Cảm giác gặp lại sau mấy trăm năm sẽ như thế nào đây nhỉ? Túy Lạc nhìn chằm chằm quang mang lưu động trong ngọc bội, thở dài một tiếng rồi xoay người rời khỏi mộ thất chủ.

Đa tạ!

Tựa hồ có người vừa mới nói ở phía sau.

Hấn quay đầu lại nhưng không thấy bất cứ thứ gì.

Lông mao Túy Lạc dựng đứng hết cả lên, cứng ngắc nói với không khí: “Chuyện nhỏ thôi, không cần cảm tạ, chỉ cần người đừng ghi hận ta là tốt rồi.”

Cảm giác quỷ dị biến mất trong nháy mắt, quang mang của ngọc bội cũng đồng thời biến mất theo.

Đi ra khỏi Vương phần, Túy Lạc mới sững sốt hồi lâu, ngẩng đầu nhìn Cửu Cữu: “Tiểu hoàng đế hấn là đã chuyển thể rồi, vậy chúng ta để Nhạn vương đối mặt với một cổ thi thể có phải là rất tàn nhẫn hay không?”

Nhưng Cửu Cữu lại nâng tay lên ấn đầu hấn xuống, thản nhiên trả lời: “Cổ chấp chất chứa đã lâu nên không có cách nào chuyển thể. Nếu như người này thật sự thông minh, thì nên đi tìm chuyển thể của tiểu hoàng đế thì hơn.”

Hồ ly nháy mắt mấy cái, hấn hình như xem thường sự cố chấp của người này rồi.

Tâm tình mơ hồ có chút xúc động, hấn xấu hổ lảng sang chuyện khác: “Người bây giờ nói nhiều hơn hồi xưa đấy nhỉ?”

Bỗng bạch lang trừng mắt lườm hấn, khiến hồ ly lông mao toàn thân dựng hết cả lên.

“Không nói ra để người lại chạy mất lần nữa sao?” Y lạnh lùng nói ra sự thật. Hồ ly sững sốt hồi lâu rồi cười khan nhìn ra hướng khác.

Trối buộc ngôn ngữ thực sự mạnh hơn so với hành động, hồ ly giả hoạt một khi không bị ngôn ngữ bá đạo của y khắc chế thì làm sao có chuyện an phận như bây giờ được? Huống chi chút cảm tình này không nói ra, thì hồ ly vẫn sẽ một mực muốn trốn tránh không chịu nghiêm túc được.

Bất quá hồ ly chỉ vì một câu nói đơn giản mà dễ dàng đỏ mặt, cảm giác này cũng không tệ nha.

Cửu Cửu đương nhiên sẽ không thẳng thắn tiết lộ điều đó.

22. Chương 22

Không ngờ ngọc bội mang đến hiệu quả như thế, khí tức vùng phụ cận Nhạn Vân cốc tuy vẫn còn hỗn loạn nhưng phạm vi bảo vệ của Phù Phương thành đã lớn hơn. Nói cách khác Nhạn vương mặc dù không thể ngăn cản thay đổi của địa mạch, nhưng lại có thể tọa trấn Phù Phương thành, hóa thù thành bạn, ngược lại trở thành thần bảo vệ của bọn họ.

Sau khi biết được tình hình từ chỗ Cửu Cửu, Túy Lạc ngây người mất một lúc lâu, tiếp đó mới cau mày nói: “Phải giải quyết vấn đề này sớm, để cho hắn được chuyển thể thôi. một cô hồn phiêu bạt tại thế gian coi giữ quan tài của người mình từng yêu nhất, như vậy thật sự sẽ hạnh phúc sao?”

Cửu Cửu nghe xong đột nhiên nắm lấy cảm hắn mà vô tư hôn lên, sau khi giao triền một phen mới buông tay ra, lạnh nhạt nói: “Đối với hắn, người quá lương thiện.”

Túy Lạc sửng sốt, muốn hỏi một chút, nhưng nhìn thấy bộ dáng phát tay áo rời đi của tên kia, hắn đột nhiên ý thức được chẳng lẽ đây chính là thứ trong truyền thuyết mà ai cũng biết có tên là...”ghen tuông”?

Lấy tay lau lau mùi vị còn đọng ở trên môi, hồ ly nở nụ cười vừa xảo trá lại vừa đắc ý.

Khi đã sắp xếp ổn thỏa, đoàn người trở lại nơi thi triển phong ấn ban đầu. Túy Lạc không phải không lo lắng, chẳng qua là khi trách nhiệm bày ra trước mắt thì tâm tư tình cảm cũng không thể trở thành lý do trốn tránh được.

Những người ở đây đều cùng nhận thức được điểm này, nên mới không để ý đến an nguy của bản thân mà gánh chịu trách nhiệm cứu thế.

Túy Lạc canh giữ ở ngoài, chăm chú nhìn ba người trong âm dương trận, trong đó có hai người có ý nghĩa rất lớn đối với hắn. Cửu Cửu một thân bạch y cùng với Chu Thanh Tà một thân hắc bào, hai người không chỉ có vẻ bề ngoài hoàn toàn bất đồng, mà ngay cả nội tâm bên trong cũng khác nhau một trời một vực.

Rốt cục hai kẻ đó hấp dẫn mình ở điểm gì?

Cửu Cửu cường thế, Chu Thanh Tà hào hiệp; Cửu Cửu lạnh lùng, Chu Thanh Tà nhiệt tình; Cửu Cửu thân là Lang Vương mà Chu Thanh Tà chỉ là người bình thường. rốt cục là cái gì khiến cho mình lại thích hai cái tên không có bất cứ điểm gì chung thế này chứ?

Đến khi hắn lấy lại được thần trí thì mới phát hiện hai mắt Chu Thanh Tà đã biến thành màu đỏ nhạt, Túy Lạc muốn tiến lên lại bị Lý Ngân ngăn lại: “Chưa kết thúc thì chưa thể ngừng lại! Nếu không công sức bỏ ra trước đó đều uổng phí, chúng ta lấy cái gì để hối hận?” Quan tâm sẽ bị loạn, Chu Thanh Tà hiển nhiên cũng không hy vọng thấy kết quả như vậy.

Cuối cùng Túy Lạc chỉ có thể trở mắt nhìn nhân loại nhỏ bé yếu ớt kia thừa nhận thống khổ lớn lao.

Vách núi bắt đầu chấn động, mặt đất nứt ra một khe hở thật lớn dọc theo nơi Chu Thanh Tà đang ngồi, rồi kéo dài đến tận cuối vách núi.

Túy Lạc nín thở. nhìn thiên địa kịch biến trước mắt nhưng lại lực bất tòng tâm, cảm giác phiền muộn tuyệt vọng thật quá quen thuộc.

Cho đến khi ánh trăng bao phủ mặt đất một lần nữa, tất cả rốt cục cũng chấm dứt.

Song tình huống của Chu Thanh Tà lại khiến những người khác lo lắng không nguôi, nhị lưu thần tiên không nghe ai ngăn cản lập tức hoá huyết cho hắn.

Rốt cuộc Chu Thanh Tà cũng trở lại hình người, mà kể từ đầu tới cuối đỡ lấy hắn không phải là Túy Lạc mà là kỳ lân ở hình dáng thiếu niên, thế nhưng Túy Lạc lại cảm thấy hơi mừng.

Nhiệm vụ kết thúc. kỳ lân dìu Chu Thanh Tà về, hắc hồ vẫn bị lãng quên mặc kệ bọn họ mà lười chẳng muốn thu cái đuôi đang phát phơ quét tuyết đọng trên nền đất của mình, đồ kị nói: “Cũng thành đôi rồi

sao?” Không ngờ lại có người nắm lấy cái đuôi hắc, hắc quay đầu lại thì nhìn thấy bàn tay kẻ chủ mưu, đột nhiên tươi cười giải thích: “Đương nhiên không phải “cũng” thành đôi là được rồi.”

Cửu Cửu nhăn mặt. có cần nhấn mạnh chữ “cũng” kia không?

Trở về chúng ta sẽ tính sổ.

Bạch lang tộc năm nay sinh sôi nảy nở nhiều hơn địa bàn, yêu vương cũng phục hồi thân phận Lang Vương. Bất đồng duy nhất là trải qua khoảng thời gian thống trị này, mấy yêu tộc khác che đậy dã tâm đã thu liễm hơn rất nhiều. Trước đây vốn không biết trời cao đất dày nhưng hôm nay cảm nhận được năng lực của Lang Vương, sao dám làm loại chuyện thiêu thân lao đầu vào lửa chứ?

Mấy ngày nay Cửu Cửu bận bịu việc xây dựng lại bạch lang tộc, mà con hắc hồ kia thì đã một tháng nay không thấy tăm hơi đâu.

Đến khi y giành được thời gian tự mình đến khách *** tìm kiếm thì căn phòng đã trống không. Chương quý nhìn thanh niên vận bạch y cả người toát ra hàn khí mà run rẩy nói đám người kia nửa tháng trước đã rời khỏi đây rồi.

Cửu Cửu rũ mắt, khi chương quý nắm chặt tay run lấy bấy tưởng đâu sẽ bị y làm cho đóng băng thì đối phương lại ném cho hắc một thỏi vàng.

“Chỉ cần nhìn thấy tên kia thì lập tức thông báo cho người của ta” Sau khi ném lại những lời này, y xoay người lập tức bỏ đi.

Đến khi hồ ly mang một thân chật vật xuất hiện, chương quý liền tươi cười chào đón, rồi ngay sau đó đã vù cái chuồn ra ngoài báo tin.

Hồ ly đang mơ mơ màng màng ngủ, đột nhiên phát hiện có cái gì không đúng, thì thân thể đã rơi vào vòng tay đối phương.

Hồ ly mở to mắt nhìn chăm chăm mặt đất, toàn thân không thể nhúc nhích, trong lòng nguyên rửa chính mình.

Biết thế chẳng cần tiết kiệm thời gian chạy về Phù Phương thành nghỉ ngơi làm gì! chết tiệt.....

Chết tiệt thật!

23. Chương 23

Lần đầu tiên tiến vào địa bàn của Bạch Lang tộc, Túy Lạc đã hấp dẫn tầm mắt của tất cả mọi người.

Những cái nhìn ác ý cũng chẳng mấy may ảnh hưởng gì đến hắc hồ, điều duy nhất hắc quan tâm chính là sau khi bị mang về động lang này, hắc phải làm cách nào để đào tẩu mà thôi. Đáng tiếc nơi ở của Lang Vương đại nhân được phủ kín bởi ba tầng thị vệ, khiến hắc hồ dù có mọc cánh cũng đừng mong trốn thoát.

“Người muốn giam lỏng ta?” Hắc hồ trừng mắt hỏi Lang Vương.

“Chờ đến khi người quen cảm giác ở đây, người sẽ không cảm thấy bị giam lỏng đâu.”

“Sao không xích ta ở một chỗ luôn đi.” Túy Lạc hừ lạnh một tiếng, Bổng nhiên chợt nghĩ được ác ý gì đó, mà khoe miệng chợt câu lên một nụ cười ác liệt, nói: “Hoặc là người cứ lột da ta ra, làm thành khăn quàng cổ, cả đời này kiếp này chỉ có thể ở mãi bên cạnh người, vậy thì sẽ không bao giờ... phải lo lắng chia lìa nữa.”

“Ý kiến hay, bất quá, không cần phải lột da người làm gì.” Cửu Cửu tới gần hắc, trán đối trán, thanh âm hòa lẫn mỉm cười, nói: “Chỉ cần biến người trở về nguyên dạng chân thân hồ ly, sau đó dung định thân thuật khóa trụ lại, rồi đem người quấn lên cổ, vậy là bất cứ lúc nào người cũng chỉ có thể ở lại bên cạnh ta rồi.”

Hắc hồ đáng thương vừa nghe xong mà lông đuôi đều dựng ngược hết cả lên.

Làm sao Cửu Cửu có thể dễ dàng buông tha cho con hồ ly này được kia chứ.

Giờ phút này hắn đang ngồi trên nóc nhà, nhìn chằm chằm đám bạch lang thủ vệ bên dưới, trong lòng vẫn không ngừng tính toán phải dùng biện pháp nào để khiến cho mọi người náo loạn, sau đó dẫn đi sự chú ý của đám người này mà thừa dịp bỏ trốn.

Nhưng đám bạch lang vẻ mặt tựa như được đeo gót từ hàn băng ngàn năm, bộ dáng không dễ dàng gì chịu buông tha nhiệm vụ mà đi làm chuyện khác.

Hắc hồ bĩu môi. Lang tộc quả nhiên không thú vị chút nào.

Người từ xa đi đến, cước bộ mạnh mẽ, trong lòng không ngừng nghi hoặc, rốt cục lúc này Túy Lạc đang ở xó xỉnh nào trong phòng, nhưng khi đẩy cửa ra, không thấy thân ảnh của đối phương, trên gương mặt xinh đẹp không khỏi có chút kinh ngạc, rồi lại hiện lên nụ cười vui sướng, nhưng chưa kịp tiếp tục cao hứng, Túy Lạc đã tươi cười đầy gian trá hiện ra trước mặt.

Người vừa đến vẫn còn chưa kịp thu lại nụ cười trên khóe môi.

“Làm phiền Thanh Quỷ nha đầu rồi.” Túy Lạc vui cười tiếp nhận hộp đồ ăn tinh xảo trong tay nàng, thoăn thoắt đưa từng khay ra, không đợi nàng lên tiếng, đã tự bày ra những món ăn vô cùng phong phú.

Bộ dáng tự tại của hắn làm Thanh Quỷ tức giận đến giậm chân: “Người... người còn định ngốc ở đây đến chừng nào nữa hả?”

Hắc hồ một bên không ngừng ăn đầy miệng, một bên nhồm nhoàm đáp lại: “Không biết.”

Cái này cũng tính là trả lời sao?

“Da mặt của người không cần phải dày đến vậy chứ!” Thanh Quỷ chỉ ra bên ngoài, nói: “Người có biết nhưng người ngoài kia nghĩ gì về người không? Một tên cảm luyến vừa *** loạn lại vô năng, nếu không phải nương nhờ uy nghiêm của Lang Vương, thì sao có thể bình yên vô sự đứng ở nơi này?”

Hắc hồ chỉ mãi lo gặm chân gà, chột ngắc đầu, tự tiểu phi tiểu nhìn nàng: “Người đây là đang quan tâm ta sao?”

“Ai quan tâm người chứ! Ta....” Nàng suýt nữa đã để lộ ra tâm tư thâm kín của mình.

Nhưng hồ ly sao lại không biết cho được? Nếu không cũng sẽ không cố ý để Cửu Cữu sắp xếp Thanh Quỷ làm thiếp thân thị nữ cho mình: “Nếu quan tâm lang vương, sao không nghĩ biện pháp để ta trốn ra ngoài, chờ đến thời điểm Lang Vương không tìm được ta, người sẽ không cần phải lo lắng cho uy nghiêm của y bị tộc nhân nghi ngờ nữa.” Hồ ly liếm láp mỡ gà dính trên tay, tựa như lơ đãng nói.

Thanh Quỷ nghe xong càng vô cùng kinh ngạc: “Người muốn chạy trốn?”

Khóe miệng của hắc hồ như bị rút gân, bất mãn hỏi lại: “Nếu không phải vì phòng ngừa ta đào tẩu, y cần gì phải an bài nhiều người đến trông coi ta chứ?”

“Ta cứ nghĩ.... là người không muốn những người khác tiếp cận phòng của mình, sợ có người uy hiếp đến người.”

Chân gà xạch một cái đã bị ném vào trong chén, Túy Lạc ngay cả ngửa mặt lên trời hét dài một hơi cũng không còn chút khí lực. Tốt lắm, Cửu cữu, người chẳng những bảo vệ ta không chút tỳ vết, mà còn làm cho tất cả mọi người thấy được sự bảo hộ của người dành cho ta, bất quá ta chỉ là một con hồ ly bất tài vô dụng, lòng dạ hẹp hòi thôi.

“..... Chỉ cần ta chạy đi, sau này người nếu có nói gì về ta thì cũng chỉ là một con hắc hồ, nhưng trước mắt....”

“Trước mắt người không có cách nào đào tẩu được đâu.”

Thanh Quỷ cứng ngắc, ngay cả đầu cũng không dám quay lại, vội vội vàng vàng thu dọn hộp đồ ăn, rồi xoay người chậm chậm ra khỏi phòng. Nàng thích Lang Vương, nhưng chưa bao giờ có dũng khí nhìn thẳng vào Lang Vương mà nàng tôn kính lúc ngài đang nổi cơn thịnh nộ.

“Cái chuồng bồ câu này, sao lại sử dụng để giam một con hồ ly như ta nhỉ?” Túy Lạc cắn răng cười nói: “Lang Vương, ngài không phải đã quá thiếu thành ý rồi sao?”

“Từ trước đến giờ vậy người chỉ có trời và đất, nên từ nay về sau vô luận không gian có rộng lớn bao nhiêu đi chăng nữa, cũng vô pháp thỏa mãn được yêu cầu của người.” Cửu Cửu dùng ánh mắt lợi hại của mình dõi theo hắn, đó là ánh mắt mà hắc hồ này đã quá quen thuộc mỗi khi đối diện với y.

“Nếu biết, người sẽ không tìm cách lưu ta lại.”

“Cũng không phải là lưu người lại, chỉ là đợi đến khi nào người nghĩ thông suốt được đáp án ba chữ kia là được?” Cửu Cửu không có ý nhượng bộ, mặc dù hắn biết đây bất quá chỉ là chút tùy hứng của hắn.

“Ta không muốn phải chờ đợi thêm nữa, nhất là một khi người đã muốn trốn, thì người sẽ vĩnh viễn không ngừng phủ nhận.”

Bị vạch trần cảm giác khiến cho Túy Lạc có chút chật vật: “Cứ duy trì mối quan hệ như hiện giờ chẳng lẽ không được sao? Thời điểm ta nghĩ đến người, sẽ tự động xuất hiện trước mặt người, chúng ta có thể cùng nhau làm mọi chuyện, chỉ cần không nói đến ba chữ...” Còn chưa nói hết câu, hắn đã giật mình sững sờ.

Lần đầu tiên Cửu Cửu ở trước mặt hắn lộ ra vẻ mặt tức giận xen lẫn không cam lòng thế này.

“Người cảm thấy chỉ cần như vậy là đã đủ rồi sao?” Cổ đê thấp thanh âm, y tựa hồ như kiểm chế ít nhiều tình cảm của mình lại.

“...Đủ rồi. Sau khi người tìm được bạn lữ củamình, có thể cũng cố địa vị của người trong lang tộc...”

“Thúi lắm! Ta chờ suốt ba năm, không phải chỉ vì những lời này! Không phải quan hệ như thế này!” Người lạnh lùng một khi đã bùng nổ, thì lại càng thêm trẻ con.

Hồ ly cũng tức giận mà gào theo: “Đem ta giam lỏng ở chỗ này, chính là để nghĩ đáp án sao? Ta vốn không có đáp án, thế mà người còn hy vọng ta ngốc trong cái chuồng bồ câu này để tìm cái gì hả?”

Hắn muốn tìm một nơi có thể trở về, nơi đó cũng chỉ là một góc nhỏ hẹp nào đó trong thiên địa này mà thôi.

Vậy mà tên lang chết tiệt này lại cứ thích làm theo ý mình, sao y lại có thể gây thương một cách buồn cười thế này chứ!

“Đừng quên, tốt xấu gì ta cũng từng là một thiếu chủ, không có thói quen ngồi một chỗ chờ chết đâu.” Hắn khẽ cười một tiếng, trong miệng bắt đầu lẩm bẩm.

Nhóm bạch lang canh giữ bên ngoài bị tiếng vang ầm ĩ dọa sợ, quay đầu lại, nhiều tên còn cả kinh đến mức lộ ra lang hình.

Mái nhà bị nổ thủng một lỗ thật to, khói mù bao phủ cả vùng, đột nhiên hai người nhảy ra, hai thân ảnh một đen một trắng, khi thì giao triền, khi thì tách ra, Điều duy nhất có thể thấy được chính là hai người đó đang đánh nhau.

Nhóm bạch lang nóng lòng hộ chủ, đang muốn xông lên, nhưng tiếng hô của Lang Vương đã kịp ngăn lại mọi hành động của bọn họ: “Ai cũng không được nhúng tay vào.”

Nhóm bạch lang vội dạt ra, chỉ có thể chết trân nhìn vương của mình cùng tên hắc hồ vốn luôn bị cho là vô dụng nhu nhược kia đánh nhau kịch liệt, mà thân thủ của hắc hồ kia, rõ ràng là đám cận vệ bọn họ từng hòng chạm được vào bóng lưng hắn.

24. Chương 24

Sau khi trở về từ Nhạn Vân cốc, thân thủ hồ ly rõ ràng mạnh mẽ hơn trước rất nhiều, ngay cả Cửu Cửu cũng cảm nhận được. Chỉ cần không để ý một chút cổ tay áo đã bị rách một đường. Toàn thân Túy Lạc tản ra khí thế sắc bén, tựa như không phải hồ ly mơ màng vừa mới gặp, mà là.....

Càng lúc càng giống với thiếu chủ chồn đen vì bảo vệ vương vị của mình mà hăng hái chiến đấu anh dũng.

Hai người đồng thời nhảy lên nóc nhà, Cửu Cửu nhấc tay lên, lập một vách tường phòng hộ chống đỡ thể công của Túy Lạc. Sau đó y niệm một câu lời chú, một đạo sắc sét đánh xuống ngay cạnh người hồ ly, nhưng hắn nhanh chóng tránh được, lông tóc vô thương.

“Người nói ta vì sao phải đánh đây?” Túy Lạc đột nhiên hỏi.

“Người không phải đã biết rồi sao?” Cửu Cửu lui về sau một bước, tránh khỏi lưỡi dao sắc bén của hắn.

Túy Lạc sững sốt, dừng động tác nhìn về phía tên thần sắc từ đầu đến cuối không hề có chút thay đổi kia, không khỏi cười khê: “Chẳng lẽ người không muốn biết?” Y có thể dễ dàng nhìn thấu mình như vậy, thật sự là.... có chút cảm tức a.

“Khi người nguyện ý nói ra, ta sẽ nghe.”

Lang vương đáng chết, ngay cả lúc này cũng không quên tự cao tự đại. Hồ ly vừa tức vừa cảm thấy buồn cười.

“Tất cả những gì ta có hôm nay, không phải chỉ có mỗi bản thân ta thôi sao? Không vì mình thì ta còn có thể vì ai?” Túy Lạc vừa nói vừa nắm một cây chùy thủ màu bạc trong tay, “Nếu như ngay cả chính mình cũng không bảo vệ được, ta chẳng phải quá mức vô dụng sao?”

Nói rồi hắn cúi rạp người lao đến công kích Cửu Cửu! Cửu Cửu ngã về sau một cái, tránh được hàn quang xẹt qua mặt mình, nhưng Túy Lạc trong nháy mắt lại quét ngang một cước, y chỉ có thể chặt vật trở lại lang hình né tránh thể công mạnh mẽ của hắn.

Đến khi nhìn rõ chùy thủ trong tay hắn, quang mang trong mắt Cửu Cửu càng thêm sắc bén.

Đó là lễ vật y đã tặng hắn.

“Ta không phải kẻ dễ dàng bị tình cảm ảnh hưởng,” Trở tay cầm chùy thủ, hồ ly cúi đầu nói. Cho dù từng là vật của người, ta cũng không chút do dự dùng để chống lại người. Đã như vậy thì cho dù có trói buộc ta ở bên cạnh người, ta cũng sẽ mặc kệ người thâm tình đến thể nào, cuối cùng ta cũng sẽ lợi dụng nó, sau đó chạy trốn khỏi người.

Đã biết bản thân vì cái gì mà sống, vậy thì sẽ không do dự. Nhưng hết lần này đến lần khác, con bạch lang này đều cố chấp không chịu buông tay, nếu cứ như vậy, hắn sẽ phải thương tổn y.

Nếu đã sớm biết trước, chẳng bằng sớm phòng ngừa thương tổn phát sinh.

Bạch lang dõi theo hắn, không có động tĩnh gì.

Túy Lạc thở dài một tiếng: “Ta phải đi rồi.”

Bạch lang đứng cản trước mặt hắn không nhúc nhích, tựa như một bức tường đá sừng sững vô tri vô giác, nếu như không phải cặp mắt màu vàng kim kia dần dần trở nên ảm đạm thì Túy Lạc còn tưởng rằng y hoàn toàn không hề nghe thấy.

“Ta.... ta sẽ trở lại. Một lúc nào đó...” Có áy náy, cũng có chột dạ, còn có ngượng ngùng. Ý nghĩa của hai từ “trở lại” tất nhiên hắn biết rất rõ, nhưng rốt cục khi nào trở lại, hắn cũng không thể xác định được.

Hồ ly vốn là động vật phong lưu, vậy mà hết lần này đến lần khác đụng phải bạch lang chung tình.

Nếu năm đó không dạy y hôn môi thì tốt rồi, hôm nay sẽ không phải đối mặt với bạch lang vương giả phong phạm vô hạn trước mặt lũ yêu tinh khác, nhưng trước mặt mình lại từng bước rũ bỏ tầng tầng lạnh lùng, để rồi hết lần này đến lần khác phải nhận lấy thương tổn từ sự trốn tránh của mình.

Đến lúc phải đi, Túy Lạc đột nhiên xoay người lại nhìn bạch lang vẫn đứng yên tại chỗ, tâm đầu nhói như thể bị vô số mũi kim châm, vô cơ biến về nguyên hình hắc hồ, chậm rãi đến trước mặt y.

Trước khi bạch lang kịp phản ứng bất kì điều gì, Túy Lạc đã dùng hình dáng hồ ly liếm liếm miệng bạch lang, sau đó dùng đầu dụi dụi vào phần lông mềm mại trước ngực bạch lang.

Đây là cử chỉ thân mật nhất của động vật.

Bạch lang nhẹ nhàng cúi đầu cắn khê lên sống lưng của hồ ly, hắc hồ thì như đáp lại bằng cách dùng cái đuôi quăn lấy bạch lang.

Bốn phía là tuyết rơi trắng xóa, ngay cả bạch lang trước mặt hắc hồ cũng mang một bộ lông trắng như tuyết, chỉ có mỗi mình hắc hồ mang màu đen lặc lờng như màn đêm.

Màu đen và màu trắng, sao có thể tùy tiện trộn lẫn với nhau?

Tự dưng hắc hồ cảm thấy hốc mắt chưa xót.

Hắc hồ vừa trở lại hình người đã vội vã nhảy khỏi nóc nhà, sau đó cũng vội vã như thế rời khỏi Đoạn phủ, bạch lang thủ vệ khắp nơi tưởng rằng hắc hồ muốn trốn thoát, đang định xông lên vây lấy hắc hồ, thì nghe thấy một tiếng tru dài phát ra từ nóc nhà.

Tiếng tru mạnh mẽ tưởng như bị đè nén khiến tất cả bạch lang đều dừng bước, quay đầu lại nhìn về phía nóc nhà mà đồng loạt quỳ xuống.

Hồ ly không dám quay đầu lại, nghe thấy tiếng tru, bước chân hắc hồ càng thêm vội vã.

Sau khi chạy như trốn khỏi đoạn phủ, hắc hồ đột nhiên ghét quang cảnh sau khi tuyết rơi.

Lời nguyện rửa của hồ ly vô cùng hữu hiệu, cảnh tuyết phủ nhanh chóng trở thành quá khứ, băng tuyết tan chảy róc rách thành những khe nước nhỏ.

Trời đất trắng xóa tuyết đọng nhanh chóng bị màu xanh nhạt sinh sôi che lấp.

Túy Lạc thích thời gian này, ít nhất hắc hồ không bị đau mắt do tuyết đâm vào mắt. Gần đây hắc hồ rất thích uống rượu. Mà ham ăn cũng không phải đặc tính của riêng con người, hồ ly như hắc hồ cũng đã phát huy bản tính này vô cùng thuần thực. Huống chi hắc hồ còn là con hồ ly trời sinh yêu mỹ thực nhân gian hơn các hồ ly khác.

Hắc hồ cũng không muốn làm một tử quỷ suốt ngày chỉ biết uống, hắc hồ là con hồ ly thông minh muốn làm một cái gì đó cơ.

Phiêu bạt đến Huyền thành nổi danh nhờ những rượu, hồ ly ở lại đây kiếm một cửa hàng, rồi tự mình học những rượu. Suy cho cùng thì để một con hồ ly miệng lưỡi tinh tường những rượu đến trình độ tự thỏa mãn được nó, thì rượu ấy chắc chắn nhân gian phải khen nức nở không ngớt rồi. Bởi vậy tử *** “Gà béo” của hồ ly buôn bán không muốn tốt cũng không được.

Sở dĩ tại sao gọi là “Gà béo”, vì đối với hồ ly mà nói, có con gì tốt hơn con gà đâu, có thể lấy thịt ăn. Chẳng lẽ người muốn bắt Túy Lạc hắc hồ đặt tên *** là “Bạch Lang” chắc?

“Gà béo” buôn bán ngày càng tốt, thu hút không ít khách quý, trong đó có cả một đại nhân vật lừng lẫy nổi danh kinh thành – Tô gia tam công tử.

Ngày ấy tam thiếu gia Tô gia từ kinh thành tới đây kiểm tra việc buôn bán của mấy cửa hàng chi nhánh thuộc Tô gia, đang lúc bận rộn sắp đầu mẻ trán, thì vừa khéo đi qua “Gà béo”. Tô gia tam thiếu gia tuần mỳ khê nhử mỳ, không để ý quán sự đang đưa mình đến cửa hàng tiếp theo đi ở phía trước mà quay đầu bước vào trong tử ***.

Mặc dù là đồ dùng trong quán còn mới tinh, nhưng được đắm mình trong men rượu đã lâu, dần dần bản thân chúng dường như cũng tản ra hương rượu tinh khiết thơm mát, có thể thấy được gian tử *** này quả thật không tồi.

Tô gia tam thiếu gia gọi loại rượu tốt nhất, tiểu nhị nhanh nhẩu bưng ra một bầu rượu sẫm màu, nói: “Rượu này không có tên, bình thường cũng chỉ gọi là “rượu nhất đẳng”, hai mươi lạng một bầu...” Giá cả thế này, còn đắt hơn cả rượu tiến cung.

Tô gia tam thiếu gia cũng không hỏi han gì, trả ngay hai mươi lạng bạc rồi mở bầu rượu ra uống một ngụm.

Một hồi lâu sau mới hỏi: “Chủ quán các người đang ở đâu?” Tiểu nhị vội vàng trả lời: “Trong phòng để ngũ cốc...”

Lời còn chưa dứt, tiểu nhị đã thấy Túy Lạc đi ra. Vừa mới thử nghiệm một loại rượu mới, hắn cũng có chút say. Vì không muốn bại lộ nguyên hình trước mặt con người, cho nên bây giờ hắn chỉ muốn chui vào phòng ngủ luôn thôi.

Nhưng Tô gia tam thiếu gia tuần mỹ chói mắt thu hút hắn, khiến hắn không khỏi dừng bước híp mắt trên chọc: “Đây là công tử nhà ai vậy?”

Tô gia tam thiếu gia cười khê: “Xin hỏi rượu này có phải do ngài nhưỡng không?”

“Đương nhiên.” Vừa nói hắn vừa nắc cục một cái.

“Rượu này.... ngài định đặt tên là gì?”

“Không.” rượu ngon là được, lại còn bày đặt tên với tuổi làm gì, con người thật đúng là phiền toái.

“Hương rượu này.... giống như có chút lãnh liệt, lại có chút ngọt, thế nhưng khi vào bụng rồi, dư vị vẫn quần quýt không tan, gợi cảm giác ái tình vẫn vương lưu luyến....”

“Cái gì!” Men say trong nháy mắt bay biến hết, Túy Lạc tròn tròn mắt, hiển nhiên cực kì bất mãn với nhận xét này.

“Không bằng gọi là “niệm tình” đi, được không?” Tô gia tam thiếu gia cười như thấu triệt điều gì đó.

“Tầm thường! Tầm thường không chịu nổi!” Túy Lạc thở hổn hển: “Gọi là “gà mái”, không, gọi là “gà mái già” đi! Tiểu nhị, đưa ta bài tử viết tên lên!” Nực cười, cái gì mà vẫn vương, cái gì mà lưu luyến, cái gì mà niệm tình! Hắn chỉ muốn uống rượu, đặt tên làm gì chứ?

25. Chương 25

Tô gia tam thiếu gia mỉm cười nhìn hắn múa bút viết tên loại mỹ tửu kia lên bản tử. chờ hắn treo bài tử lên xong xuôi, mới nói: “Gà mái cũng được mà niệm tình cũng tốt, kỹ thuật nhưỡng rượu của chủ quán thật khiến người ta kinh ngạc. Không biết ngài có ý định mở chi nhánh hay không?”

Túy Lạc liếc y một cái, chậm rãi móc một bầu rượu từ bên hông ra, ngửa cổ uống một ngụm, hừ lạnh một tiếng: “Không có hứng thú.”

Mở chi nhánh không phải để kiếm tiền thôi sao, tiếc là đối với hồ ly như hắn thì nhiều tiền mà làm gì.

Thanh niên trước mặt hắn tuy tuần tú nhưng vẫn sức nức mùi thương nhân, hồ ly hắn mặc dù thích khuôn mặt y, nhưng cũng không thích mùi của y. Tuy nhiên so với cái tên mặt lạnh lồi đời kia thì hắn có hứng thú với tên này hơn.

Tô gia tam thiếu gia nhú mày, hồ ly nhìn thấy bộ dáng này của hắn, trái tim nảy lên một cái. Ánh mắt này cùng ánh mắt của bạch lang kia thoảng nhìn có vài phần tương tự. Lúc tính kế, lúc cảm thấy hứng thú, hay lúc lồi lên giường.... hồ ly thậm chí còn có thể kể ra một đồng. Vì vậy buột mồm nói: “Không nói đến chuyện chi nhánh nữa, người có muốn uống rượu đối ẩm với ta không?”

Tô gia tam thiếu gia mừng rỡ, ôm quyền nói: “Vậy tại hạ Lữ Thợ Hỉ không khách khí nữa.”

“Lữ?”

Vị tô gia tam thiếu gia mang họ Lữ này hơi đỏ mặt, lấp bắp giải thích: “Ta.... vốn là người được tô gia tam thiếu gia ủy thác tới đây làm việc, để giảm bớt phiền toái nên nhân tiện dùng luôn danh hào của hắn.”

“Lại đây nào.” Hồ ly vô tình vẫy hắn lại, tiện thể dẫn người đến phòng mình.

Trong phòng bố trí cực kì đơn giản, nhưng mỗi đồ đạc cũng khá tinh xảo, so với Tô gia thì không hề thua kém chút nào. Lữ Thợ Hỉ bất động thanh sắc đánh giá phòng hắn một phen, cũng hiểu rõ tính tình chủ nhân căn phòng.

Hồ ly gỡ vài bầu rượu từ trên giá xuống, lắc lắc trước mặt hắn: “Hôm nay cho người ném thử miễn phí.”

Lữ Thợ Hỉ khó nén kinh ngạc thốt lên: “Chủ quán....”

“Gọi ta là Túy Lạc.” Hồ ly ngắt lời hắn, tự rót cho mình và hắn một chén rượu.

“Túy huynh sao lại hào phóng với ta thế?”

“Chỉ là rượu thôi mà, thích thì uống thôi.” Nói xong, Túy Lạc lại rót cho hắn một chén nữa.

Không đến nửa canh giờ sau, trên bàn đã đầy vỏ bầu rượu. Túy Lạc ngà ngà say nhìn về phía kẻ đã ừng hồng cả mặt, nhếch môi cười đến là gian: “Mùi vị thế nào?”

“Đích thực là mỹ tửu nhân gian.” Lữ Thọ Hỉ dùng tay chống đầu, tựa hồ đã choáng choáng men say.

“Nếu người lưu lại đây thêm vài ngày, ta sẽ cho người nếm thử nhiều loại mỹ tửu hơn nữa....” Túy Lạc vươn người, ghé vào tai hắn nhẹ giọng nói.

Hắn lơ đãng biểu lộ ánh mắt rất giống người kia, làm Túy Lạc không nhận được muốn biết về mặt này khi đặt dưới thân sẽ có biến hóa thế nào...

Bàn tay không an phận dò xét khuôn ngực hắn, hồ ly đang muốn tiến thêm bước nữa thì cửa phòng bật mở, ba người hai mặt nhìn nhau. Chưa kịp hỏi han gì, thì một cây quạt đã mạnh mẽ đâm về phía này, cơ hồ cùng lúc đó, hồ ly lùi ngay ra khỏi chỗ Lữ Thọ Hỉ!

Người đến là một thanh niên khá diễm lệ, thậm chí diễm lệ đến mức thoát tục không giống người,. Túy Lạc quét mắt qua bầu rượu bị cây quạt đập tan, không nhận được lại hoài nghi đối phương có thật là người trần mắt thịt hay không.

Lữ Thọ Hỉ vừa mới bị men rượu làm cho mê mang lập tức bật dậy, trợn tròn hai mắt: “Ô... Tô Ánh Tử.....”

Người vừa mới tới hình như mới đích thực là Tô gia tam thiếu gia. Khuôn mặt tuy đẹp nhưng kết đầy băng sương, có thể khiến kẻ khác đông lạnh.

“Nếu người muốn mua lại gian hàng này thì chỉ cần nói với ta một tiếng là được, cần gì lấy sắc dụ dỗ?” Rõ ràng là lời trêu ghẹo, mà vào tai người khác lại lạnh như băng, khiến người ta không khỏi chẳng rét mà run.

“Ta không có! Ta ... ách...” khuôn mặt Lữ Thọ Hỉ dưới tác động của rượu vẫn còn ửng đỏ, lảo đảo tiến lên định giải thích một chút, nhưng vừa chạm được vào tay áo người kia, thì cơ thể đã bị đối phương ôm chặt, y hung hăng giữ lấy cằm hắn, lấp kín hai cánh môi hồng nhuận!

“Ô...!” Lữ Thọ Hỉ muốn đẩy y ra nhưng Tô Ánh Tử lại càng kìm chặt hơn.

“Ô ô...!” Chết tiệt, muốn để hắn ghen chết luôn sao! Lữ Thọ Hỉ then quá hóa giận. rốt cục Tô Ánh Tử hết giận mới buông tha cho hắn, liếm liếm môi rồi liếc nhìn hắn một cái mới dịch chuyển sự chú ý sang Túy Lạc vẫn ngốc lảng đứng một bên: “Rượu những không tồi, tiếc là với cái giá là thân thể người này thì một tửu *** nhỏ của người vĩnh viễn không chạm được.”

Hồ ly mấp máy môi, đột nhiên cảm thấy mấy lời này rất quen.

Lữ Thọ Hỉ nhe răng trợn mắt lườm Tô Ánh Tử, Tô Ánh Tử thì bực mình trừng lại hắn. Mặc dù khí thế của Tô Ánh Tử chiếm thế thượng phong, nhưng bộ dáng không chịu khuất phục của Lữ Thọ Hỉ khiến Túy Lạc nghĩ hắn chẳng có vẻ gì là đang ở thế yếu cả.

Ồ, đây rõ ràng là tình thế khi mình ở chung với Cửu Cửu mà.

Nghĩ vậy, Túy Lạc không nhận được mà nở một nụ cười tươi: “Ta và Lữ huynh chỉ đang đùa giỡn một chút thôi. Tô thiếu gia không cần tức giận.” Còn chưa nói hết lời thì đã có một đạo ánh mắt sắc lẹm bắn sang. Chắc, ngay cả ánh mắt cũng giống như vậy.

“Ta tự mình làm, người hà cớ gì phải giận chó đánh mèo lên người khác.” Lữ Thọ Hỉ tức giận túm lấy ống tay áo Tô Ánh Tử, kéo y ra ngoài. Tô Ánh Tử vốn không định dễ dàng buông tha cho kẻ dám can đảm ăn đậu hủ kia như thế, nhưng nhìn đến bộ dáng người phía trước vì nụ hôn vừa nãy mà xầu hổ mặt đỏ bừng bừng, khiến nộ khí của y tiêu tan đi rất nhiều, cứ mặc kệ hắn lôi kéo y ra ngoài.

Lữ Thọ Hỉ vừa bước ra đến cửa, liền quay đầu lại nhìn Túy Lạc: “Người mà người nhớ nhưng dù có cố tìm kiếm kẻ tương tự cũng không thể nào giống hoàn toàn được. Sao phải khổ sở bắt bản thân đi tình biệt luyện như vậy?”

Tiểu ý trên khuôn mặt Túy Lạc rớt hết xuống, sắc mặt thoảng chốc âm trầm, hừ lạnh một tiếng, hần xoay người đưa lưng về phía Lữ Thợ Hỉ: “Nói vớ nói vẩn”.

“Người kia.... e rằng là một kẻ ở ngôi rất cao đi?”

“Hừ!”

“Nếu không cũng chẳng khiến một kẻ như ngươi canh cánh trong lòng nhưng lại chẳng đủ dũng khí đối mặt.” Thợ Hỉ lắc lắc bầu rượu trong tay mình: “Bầu rượu này ta xin nhận, không biết sau này còn có cơ hội nếm lại hương vị này không đây.”

“Ngươi là người do y sai tới?” Hồ ly tức giận xoay người, đập vào mắt là nụ cười thấu hiểu của đối phương.

“Đương nhiên không phải, thế nhưng ngươi có thể khiến người yêu thích lại khiến người phiền não tất nhiên không thể nào là hạng phàm phu tục tử được.” Hai tròng mắt đảo lia lịa về phía sau hồ ly, lúc này, hồ ly mới phát hiện cái đuôi của mình không biết từ khi nào đã lộ ra ngoài.

.....Sớm biết mình uống say thì nên đi ngủ rồi mà!

Thảo nào tên gian thương này biết bị mình ăn đậu hủ rồi vẫn còn bất động thanh sắc! Đáng hận, loài người quả nhiên còn khó chơi hơn hồ ly!

Lữ Thợ Hỉ vì báo thù thành công mà cười thật đắc ý, nghênh ngang rời khỏi phòng, Không có tí dấu hiệu nào cho thấy hần hoảng sợ khi nhìn thấy yêu quái cả.

Nói đến thủ đoạn, trên đời này có giống loài nào so được với con người, nhất là dân kinh thương đây?

26. Chương 26

Sinh ý của tửu phường vẫn tốt thần kì.

Hồ ly vui đầu vào việc nhường rượu, lâu dần cũng quên đi phiền não.

Ngày hôm ấy, một cô nương có nụ cười tươi như hoa tới quán mua một bầu rượu, Túy Lạc như gặp được cố nhân, hai tròng mắt không rời được khỏi người nàng. Cô nương quàng sang một cái mị nhãn, cười khê, Túy Lạc chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, hồn cũng rớt mất một nửa.

Cô nương lại đến hai lần nữa, vẫn cười quyến rũ như trước.

Túy Lạc rốt cục không nhịn nổi nữa mà mời nàng vào trong phòng.

Vì vậy, câu chuyện xưa vào lúc bóng hai người kẻ sát vào nhau hoa tiền nguyệt hạ đã kết thúc hoàn mỹ.

Giật mình tỉnh lại, bộ lông mềm mượt của Túy Lạc thấm đẫm mồ hôi.

Mở mắt ra, hần thấy mình đang ở trong phòng, không có chữ đại hỉ lớn treo khắp phòng, không có cô nương xinh đẹp, không có tân lang. Trong phòng chỉ có mấy món đồ gia dụng xếp ngay ngắn, không có thêm bất cứ điều gì khác thường.

Lấy khăn lau qua loa mồ hôi đọng trên trán, Túy Lạc đột nhiên phát hiện ra chuyện đáng sợ nhất. Từ trước đến nay hần luôn nghĩ số phận của mình cuối cùng sẽ là cưới một con hồ ly cái, sinh một đồng tử tiểu hồ ly, sau đó tìm một phần mộ nơi hẻo lánh mà chết.

Nhưng hôm nay, cho dù thế nào hần cũng không thể nào chấp nhận trong hoài bão của mình có tồn tại một người phụ nữ.

Túy Lạc nhìn chăm chăm hai bàn tay, mảy nhíu chặt.

Hần sẽ không bị con bạch lang chết tiệt kia bẻ cong thành một con hồ ly cái đó chứ?

Lắc lắc đầu như cố rũ sạch cái ý nghĩ nực cười này, hần quyết định quên nó đi, tùy tiện chọn một bộ quần áo sạch sẽ rồi mặc vào và đi tới phòng để ngủ cốc.

Tối hôm qua hấn mới dặn dò tiểu nhị thu dọn phòng này cẩn thận, vậy mà hôm nay nó lại bữa bãi đến kinh khủng, trên mặt đất là hằng hà sa số bầu rượu nằm ngổn ngang, vò rượu lớn nhất cũng bị xé bỏ lớp niêm phong.

Một loại phần nộ không tên khi thấy tâm huyết của mình bị chà đạp thảm thương bốc lên hừng hực trong lòng Túy Lạc, hấn cố nén cơn nộ hỏa mà đến gần vò rượu bị mở, không ngờ bên trong thò ra một cái đuôi màu đen óng mượt như nhung.

“Con hồ ly chết tiệt này...” Nghiến răng nghiến lợi bật ra câu nói mà từ trước đến nay chỉ nghe từ miệng người khác, Túy Lạc quờ tay túm cái đuôi kia lên. Một con hồ ly cái với quả bụng căng tròn, vẻ mặt mê man, tứ chi xụi lơ cùng màu lông tinh thuần đậm chất..... hồ ly.

Túy Lạc đột nhiên ý thức được nó là một con hắc hồ.

Mà trên đất trung nguyên này, chỉ có một hang ổ hắc hồ duy nhất.

Mà hấn đã từng là thiếu chủ của cái ổ hắc hồ kia, còn bây giờ đại ca hấn chính là Vương của cái ổ đó.

Một bụng lửa giận bị sự thật khiếp sợ này dập tắt toàn bộ, Túy Lạc nắm chặt cái đuôi con hắc hồ so với nguyên hình của mình nhỏ hơn một nửa, đột nhiên không biết nên phản ứng thế nào.

Hấn rời tộc đã được ba năm, bọn nhỏ trong tộc phần lớn không biết đến sự tồn tại của mình, con hắc hồ trước mắt khẳng định mới sinh không tới một năm, chắc chắn càng không biết đến tiền thiếu chủ vô dụng là hấn.

....Hay là cứ giấu diếm thì hơn?

“Chi...” Rốt cục tiểu hồ ly cũng mơ màng tỉnh lại, nó trừng lớn hai mắt nhìn chằm chằm người trước mặt.

“Người....một thân một mình đến đây?” Túy Lạc xách nó đến trước mặt chất vấn.

Tiểu hồ ly gật đầu, Túy Lạc hung ác nhìn hấn, hấn lại lắc đầu. Chỉ là một con hồ ly nhỏ, lại chưa từng trải qua quá trình huấn luyện ngặt nghèo, chỉ cần chất vấn kĩ hơn một chút là con hồ ly sợ chết này sẽ thành khẩn khai nhận ngay.

“Những con hồ ly khác đang ở đâu?” Nghi đến còn có đồng tộc khác nữa, Túy Lạc đột nhiên cảm thấy giấc mộng hôm nay là một điềm báo kinh hãi.

Tiểu hồ ly bị xách lên đã sợ đến hai mắt đăm lẹ, thân thể nho nhỏ run rẩy không ngừng, nhìn như sắp ngất xỉu đến nơi.

Túy Lạc hừ một tiếng, đành túm nó đến phòng mình, vút lên giường.

Vốn đang run rẩy như phiến lá nhỏ trước gió, sau khi ngửi được mùi trên giường thì đột nhiên tiểu hồ ly không run nữa, mà nhanh chóng chuyển đường nhìn về phía thanh niên tuấn mỹ, cái người mà cho dù ăn mặc tùy tiện cũng không che giấu được ngạo khí vốn có nơi đáy mắt.

Tiểu hồ ly nhanh chóng biến hình thành một thiếu niên thanh tú.

Mặc đại một kiện ngoại bào vào, thiếu niên nhảy từ trên giường xuống, túm lấy tay áo Túy Lạc lắc lắc, kích động đến nổi mở to hai mắt: “Ngài, ngài cũng là hồ ly? ngài cũng là hắc hồ, đúng không?”

Chắc, vốn đang định giấu diếm. Khoan đã, sao tên nhóc này biết được? Túy Lạc nghi hoặc nhìn về phía chiếc giường đằng sau, lúc này mới phát hiện trên ga giường trắng tinh vương vãi mấy sợi lông đen mượt.

Chết tiệt, biết thế chẳng nên nổi cơn thiện lương làm gì! Hồ ly mùa xuân hay rụng lông, sao hấn có thể quên cả việc này chứ!

Tiểu hồ ly còn nhỏ không nhìn ra được tức giận nơi đáy mắt hấn, mà cứ túm tay áo hấn lắc lư liên tục, cười đến sáng lạn: “Ngài là tiên bối phải không? Từ trước đến nay ta chưa thấy ngài lần nào. Hóa ra tửu phương này là do đồng tộc mở, chẳng trách có cái tên kì lạ thế, cả hương vị mê người khiến người ta chỉ hận không thể nhào tới này nữa chứ.”

...Hóa ra là danh tự đã đưa đến mầm họa này sao? Lòng mảy Túy Lạc nhần đến độ kẹp chết được một con ruồi.

Đột nhiên nhớ tới cái gì đó, hấn cắn răng, cố gắng nặn ra một nụ cười tươi, “ôn nhu” hỏi: “VẬY còn gà mái già.... không phải bị người uống hết rồi chứ?”

Tiểu hồ ly mặt trắng không còn hột máu, buông tay ra, cúi đầu nói lí nhí: “...Nó, tên của nó.... rất dễ nghe.”

Biết thế này thì đã sớm gọi nó là bạch lang ngay từ đầu rồi!

Túy Lạc đen mặt không nói được một lời, hấn lôi ít quần áo cho thiếu niên, rồi kéo nó ra khỏi phòng. đoán được tâm tư của hấn, tiểu hồ ly khóc nháo giãy dụa: “Tiền bối! Là do ta sai! Ta xin lỗi ngài! Cầu ngài thả ta đi! Ta, ta nói với phụ thân bồi thường cho ngài! Ta, ta có thể giúp ngài nhượng lại chỗ rượu này....”

“Cha người có núi vàng núi bạc sao? Người có thuật điều khiển ngũ cốc sao?” Nhượng lại cho ta? Nói dễ nghe ghê! Rượu ngon thế này nếu không có thuật điều khiển ngũ cốc xúc tiến lên men thì làm gì có chuyện chỉ hai ba ngày đã nhượng xong được!

“Cha ta... cha ta... vốn là quân sư trong tộc! Cha rất lợi hại! Cha có thể giúp ta...”

“Quân sư? Quân sư là ai?” Túy Lạc nghiêm mặt, cảm giác kinh hãi từ giấc mộng sáng nay lại trôi lên.

“Tên phụ thân của ta là Chỉ Tích! Chẳng lẽ ngài chưa nghe nói sao?” Phát hiện sự khác thường của Túy Lạc, tiểu hồ ly còn ngỡ rằng mình đã thoát.

“Thì ra là chỉ tích a...” Vậy ra y đã thành quân sư. Ha ha... ha ha... khoe miệng đại hồ ly giật giật.

“Ừm.. a...a...” Cái ót của tiểu hồ ly bị hấn hung hăng chọt một cái.

“Cha người chưa từng yêu cầu người trở thành một cường giả chứ không phải nhược giả sao? Tên tiểu tử ham sống sợ chết này.” Túy Lạc cười cười, một nụ cười đến gượng gạo.

Hấn vốn cho rằng dù thế nào đi nữa mọi chuyện cũng không liên quan gì đến mình nữa, vậy mà hết lần này tới lần khác lại đụng mặt cổ nhân: “Quân sư đại nhân tới đây làm gì?”

Tiểu hồ ly theo dõi hấn, cắn cắn môi, dường như do dự không biết có nên nói hay không.

“Ta là cổ nhân của hấn.” Túy Lạc dứt khoát làm rõ mối quan hệ.

“...Cũng có khả năng vốn là cừu nhân chứ?” Quả nhiên hồ ly trời sinh tính tình đa nghi.

“Bọn tiểu nhị đã lâu không được ăn thịt rồi. Để ta nói với chúng hôm nay mới săn được con mới trở về...”

“Cha nói, cha nói, xà tộc yêu cầu hắc hồ tộc chứng kiến lễ đăng cơ của tân vương...” Tiểu hồ ly sợ đến độ run rẩy.

Túy Lạc mặt không đổi sắc, cái đuôi bị giữ chặt dưới lớp quần áo cũng lộ ra ngoài.

Thiên ý trêu người, người cùng vật ba năm trước lại một lần nữa tập trung bên cạnh mình.

Hấn vừa mới tránh né cảm tình của lang vương thì lại sa vào vướng mắc quá khứ.

Rốt cục là hấn bất hạnh, hay là may mắn đây?

27. Chương 27

Nơi đây là thị trấn gần hang ổ của xà tộc nhất, bọn họ lấy chỗ này làm nơi đóng quân cũng không phải là không có khả năng.

Túy Lạc cũng không định dây vào một hồi tranh cãi của hắc hồ tộc, cũng luôn tự cảnh cáo không được quay trở lại, nên hấn đã để cho tiểu hồ ly kia chạy mất. Hấn cũng không lo tiểu hồ ly kia sẽ nói cho Chỉ Tích biết về sự tồn tại của mình, bởi hắc hồ vốn không thích tập trung ở một nơi, đường đường là quân sư đại nhân, sẽ không bao giờ hạ mình thân chinh đến tứ phương để tìm hiểu về thân phận một con hắc hồ như

hắn, huống chi hắn đã không còn như thiếu niên ngây ngô thuở nào, tiểu hồ ly kia sẽ không thể liên tưởng hình ảnh ngày ấy với bây giờ được đâu.

Nhưng tửu phường đã không còn bình lặng như xưa.

Ngày hôm sau, Túy Lạc lại tới căn phòng ủ rượu đã niêm phong hôm trước, quả nhiên lại mò ra hai con hắc hồ đã uống say đến quên cả đất trời. Trùng mắt nhìn hai cái bụng tròn như trống chầu, hắn chỉ muốn dùng sức vắt hai con hồ ly này, cho đến khi vắt ra hết số rượu mới thôi.

Hai con hắc hồ sau khi tỉnh lại, liền cúi đầu làm phép vào vò rượu, một hồi lâu sau, mới làm số rượu mới ủ có chút mùi vị, kết quả, hai kẻ vô dụng bị Túy Lạc đá ra khỏi tửu phường, thuận tay lấy sạch bạc trên người chúng.

Túy lạc bắt đầu lo lắng, gặp nhiều đồng tộc như vậy, có phải Hồ vương cũng tới tham gia đại điển đăng cơ không nhỉ?

Ngày thứ ba, hầm rượu lại bị đánh đổ, lần này, là một khối cầu nhung trắng mịn. A, là bạch lang.

“Hồ ly thích uống con gà già thì không nói làm gì, còn người thì sao hả?” Giận đến mức chỉ muốn lột da con lang nhỏ, Túy Lạc hung tợn trừng trừng nhìn đối phương, tiểu bạch lang ngẩng đầu lên, thấy mặt Túy Lạc, liền “oa a” một tiếng, ***g dần biến mất, nửa ngày sau, mới biến lại thành hình người, ở trước mặt Túy Lạc, hai mắt lưng tròng, dậm lệ nói: “Ta... ta không phải cố ý mà....”

...Bộ dáng này cứ như là hắn mới là kẻ bắt nạt nhóc tì bạch lang này ý?

Túy Lạc vắt vãi lăm mới nhớ được tên của nó, nhìn nó dùng hai mắt dậm lệ khó khăn nói ra lý do mình uống trộm rượu: “Lang vương, Lang vương sắp tới đây, nên ta cùng với mấy đại ca đi trước để điều tra, ai ngờ, đi ngang qua đây, ngửi thấy mùi tử hương, liền nhịn không được....”

“Lang vương muốn đến đây?” Kích động vùng tay áo một vòng, Túy Lạc lớn tiếng chấp vắn.

Từng kiến qua thân thủ của hắn, nên trong lòng tiểu bạch lang sớm đã hình thành bóng ma, bị hắn la một tiếng, ngay cả tai cũng bị dọa đến cụp xuống: “Đúng vậy, ...ô ô ô xà, xà tộc cử hành đại điển đăng cơ, nên đã mời các yêu tộc đến, vương nói, lo lắng xà tộc xảo trá, nên phái bọn ta âm thầm đến trước, tìm hiểu tình huống những vùng phụ cận nơi này.”

“Cái này cũng coi là “âm thầm”?” Túy Lạc cười nhạo.

“...Ta, ta chỉ là không chống lại được tửu hương của người thôi mà.” Khuôn mặt của tiểu bạch lang đã đỏ hết cả lên.

Những lời ca ngợi này hắn đành nhận trước, bởi vì trước mắt còn chuyện trọng đại hơn.

...Lang vương như thế nào cũng muốn đến?!

Dùng chính số rượu bị tổn thất của mình làm vật uy hiếp tiểu bạch lang không được tiết lộ hành tung của mình cho bất kỳ ai khác, sau đó hắn thả nó ra khỏi tửu phường.

Túy Lạc không ngừng đi qua đi lại trong phòng mình. Âm độc nham hiểm của xà tộc thế nhân không ai không biết, mà hắc hồ tộc bọn họ lại là người chém bay đầu xà vương đời trước, nên trong một khoảng thời gian không thể không nể mặt hắc hồ tộc. Nhưng hiện giờ, mọi chuyện đã trôi vào dĩ vãng, vì muốn cho các yêu tộc khác chứng kiến thực lực của mình, nên đã mời vương của các tộc đến tham dự đại điển đăng cơ, cũng xem như hợp lý hợp tình. Nhưng xưa nay quan hệ giữa hắc hồ tộc và xà tộc luôn như sóng ngầm đáy biển, đại điển lần này có thể yên bình vượt qua sao?

Huống chi... bạch lang tộc cùng hắc hồ tộc trước mắt đã định ra minh ước, hắc hồ tộc nếu xảy ra bất trắc, bạch lang tộc nhất định sẽ không để cảnh sống chết mặc bây, nên nếu xà tộc muốn khiêu động hắc hồ tộc, nhất định sẽ phải tính kế tiêu trừ đồng minh của hồ tộc là bạch lang.

Nghĩ đi nghĩ lại, Túy Lạc nhịn không được cắn cắn móng tay, bắt đầu tự hỏi những nguy cơ nào có thể xuất hiện.

Cùng ngày, khi đêm xuống, một thân ảnh màu đen bay vút ra khỏi tử phường, nhảy lên nóc nhà, một đường dọc theo nhà dân, nhảy lên khách điểm lớn nhất trong thành. Ngọn đèn dầu lay động, mơ hồ trong đêm chỉ thấy được một bộ lông đen tuyền.

Thông qua khứu giác linh mẫn của mình, hắc hồ đánh hơi được vị trí gian phòng của hồ ly, đồng thời cũng nghĩ ra được vị trí của bạch lang. Quả nhiên suy đoán của hắn vẫn chính xác như bình thường, vì để hỗ trợ lẫn nhau trong lúc hiểm nguy, nên cả hắc hồ lẫn bạch lang đều có mặt trong khách điểm này.

Do dự nửa ngày, Túy Lạc vẫn quyết định không nhắc mái ngói ra để xem thử hồ ly bên dưới rốt cục là ai.

Trong lòng hắn chung quy vẫn không muốn đối mặt với một vài người.

Mà tới trên phòng bạch lang, Túy lạc đem tai mình dán chặt vào mái ngói, lén lén lút lút thám thính xem bên dưới đang bàn tính gì.

Trong những tiếng bàn luận trầm thấp, không có thanh âm quen thuộc kia. Hồ ly nhẹ nhàng thở ra, sau lại vô thức nhíu chặt hai mày.

Tên kia thì ra không ở đây.

Thanh âm đang bàn luận trong phòng bỗng a lên một tiếng vô cùng thảm thiết, nghe thấy tiếng bối rối bên dưới, Túy Lạc có thể đoán ra là do ngọn lửa trên bắc đèn đã làm phỏng tay ai đó.

Hồ ly quát đuôi bắt mẫn.

Tối hôm sau, hắc hồ lại xuất hiện trên nóc nhà của khách điểm, trùng hợp nghe thấy một trận xôn xao bên dưới, nhin không được liền nghiêng mình xem thử, làm hắn suýt nữa sợ đến mức rơi từ nóc nhà xuống.

Cái thân ảnh màu trắng kia, cho dù có dịch dung biến thành nhan sắc khác đi chẳng nữa hắn vẫn nhận ra được.

Rốt cục cũng đến đây rồi sao?

Có chút khấn trương ghé vào mái hiên bên cạnh, chỉ lưu lại nửa cái đầu hồ ly lộ ra bên ngoài. Nương theo bóng đêm tối đen như mực, cho dù nhãn lực có tốt đến mấy cũng không thể thấy hắn được.

Túy Lạc tin tưởng chắc chắn như thế.

Không gặp không biết, thấy rồi mới hiểu cái gì gọi là lão gà mái, hắn chỉ hận không thể uống máu y, xé thịt y ăn tươi, nuốt hết vào bụng tiêu hóa, sau đó sẽ không bao giờ lấy ra nữa.

Móng vuốt lợi hại đang bám chặt vào mái ngói dưới thân, tựa hồ ức chế chính mình không lao xuống phòng bắt lấy tên kia, sau đó từng ngậm từng ngậm “làm thịt” y.

Đang cùng thuộc hạ thương thảo, Lang vương bỗng nhiên quay đầu lại, nhãn đồng lợi hại đảo một vòng phía sau phòng, cũng không phát hiện dị trạng gì. Vì thế lại giương mắt nhìn về phía nóc nhà, khiến cho hồ ly phải cảnh giác thu đầu về.

Túy Lạc đang nằm thẳng cẳng trên nóc nhà, bỗng nhiên cảm tức ước định mà mình đã định ra. Ngẫu nhiên? Cái gì mới là ngẫu nhiên? Cách xa nhau hai tháng, hiện tại xuất hiện có tính là ngẫu nhiên không? Vạn nhất khiến cho tên kia cảm thấy thời gian xa nhau quá ngắn, nhìn ra hắn hiện tại rất nóng lòng thì làm sao đây?

....Chắc, hắn còn lâu mới muốn gặp y!

Lang vương cùng thuộc hạ bên dưới lại tiếp tục bàn chuyện với nhau một hồi, rồi cho họ giải tán, còn y thì quay về phòng. Dù sao nơi đây cũng là chỗ của phạm nhân, không nên dẫn đến những bất lợi cho yêu tộc.

Túy Lạc nhin không được đi theo y, nhảy lên một ngọn cây cách phòng y không xa, nương theo bóng cây, che khuất thân thể mình.

Sau khi người trong phòng châm đèn dầu lên, liền tựa vào cửa sổ, nhưng mắt vẫn chăm chăm hướng về phía nhánh cây hắn đang ẩn mình.

Đôi nhãn đồng màu vàng kim chợt lóe lên một tia quang mang.

Hồ ly đang ghé mình trên thân cây bồng thây bản thân vô cùng ngu xuẩn, đang muốn quay đầu bỏ chạy thì nghe thấy thanh âm lạnh lùng của đối phương: “Không phải đã hơn hai tháng rồi sao?”

Mới nghe được hai chữ, hồ ly đột nhiên quyết tâm nhìn về phía ánh mắt ẩn chút chờ mong của đối phương, không khỏi đắc ý lắc cái đuôi, ba bước thành hai phóng vào trong phòng.

Cái này có tính là mình quá mức chủ động không ta?

Túy Lạc sau khi biến thành người, còn chưa kịp mở miệng, môi đã bị hung hăng cướp đoạt, thân bị người nào đó áp lên tường, Túy Lạc cảm giác như trong lồng ngực mình có cái gì đó đang cuồng nhiệt nhảy lên. Như được về lại nơi mà chính mình tìm kiếm đã lâu.

Di chuyển không khỏi có chút quá thuần thực, quần áo như đã sớm chờ đợi được rồi đi, toàn bộ theo người trượt dài xuống, lộ ra nửa thân trên, hồ ly nhin không được ngăn cản: “Chờ, từ từ, Ngừng lại!” Túy Lạc chật vật, chịu không nổi đẩy tay y ra, một tay che lại nội y đã sớm bị cởi hơn phân nửa của mình, một tay ngăn cản: “Ta hỏi người...”

“Đợi hỏi sau đi.” Thanh âm mang theo hơi thở tình dục, rõ ràng là ngữ khí ra lệnh.

Hồ ly cảm tức nhìn y, khiến y không kiên nhẫn bĩu môi: “Nói đi.”

“Vì sao người biết ta đang ở đây?” Hắc xác định, lúc trước hắc không hề bị y nhìn thấy.

Bạch lang khê cong khoe miệng, cười như hiểu rõ, vươn tay, nhẹ nhàng gỡ lấy cái thứ đen đen trên quần áo hắc. Túy Lạc trợn mắt nhìn, suýt nữa đã cắn đứt đầu lưỡi của mình.

Một đúm lông tơ màu đen.

Đáng hết, đáng chết, đều tại đám lông này gây họa!

Giữa không trung tự dưng có một đúm lông đen lơ lửng, lại không thấy tung tích chủ nhân đám lông đó đâu, trừ ra Túy Lạc, còn có thể là ai được chứ?

Cẩn thận mấy cũng có sai sót. Mà sai sót này lại là đám lông của chính mình!!!!

28. Chương 28

Quần áo hỗn độn trải dài từ mặt đất lên giường.

Dễ dàng nhận thấy hỗn độn đến độ màn giường cũng không kịp kéo xuống, nhưng màn che chẳng có tác dụng gì, bởi xuân quang vô hạn trên giường vẫn lồ lộ ra ngoài. Hồ ly đã không còn cố kị mà phóng túng tình cảm của mình, hết lần này đến lần khác nhiệt tình tác cầu Cửu Cữu. Khi khoái cảm đạt đến cực hạn, Túy Lạc xoay người áp Cửu Cữu dưới thân, cười độc địa, nói: “Vừa rồi cảm giác thế nào?”

“....Không tồi.” Cố gắng bình ổn khí tức hỗn loạn, Cửu Cữu ngẩng đầu nhìn về phía con hồ ly ngạo khí liêu nhân trên thân.

“Người từng nói có phúc cùng hưởng có họa cùng chịu, mà giờ người sung sướng đến vậy, sao không cho ta thử xem?” Túy Lạc liếm liếm khoe môi. Hừ, bốn đại gia ta thềm muốn mỹ sắc của kẻ này lâu lắm rồi, đã sớm muốn nếm thử mùi vị của y, lần đầu tiên trộm hôn y chính là lúc muốn ăn y đến sạch sẽ, không ngờ lại thành nguyên nhân để đối phương ăn mình.

Cửu Cữu đưa mắt nhìn hắc, đột nhiên khum tay điểm lên trán hắc, nhếch môi nói: “Biến về đi thôi.”

Túy Lạc chỉ có thể trơ mắt nhìn mình biến lại về nguyên hình hồ ly, mà Cửu Cữu cũng biến về hình dáng bạch lang, rồi cuộn người lại ôm Túy Lạc vào lòng ngủ.

Hồ ly tức giận há mồm định ngoạm lên đuôi y một cái.

Nhưng bị bạch lang trợn mắt nhìn, khiến hồ ly theo bản năng bất chợt dựng lông lên, không thể động đậy. Bạch lang há mồm, nhẹ nhàng cắn lên cần cổ của hắc, lực đạo không nặng không nhẹ khiến hồ ly thoải mái rũ tai xuống, cái đuôi xù cuộn tròn lại.

Đáng ghét, sao y có thể biết rõ nhược điểm của mình như thế?

Túy Lạc không tình nguyện rơi vào giấc ngủ, nhưng ngày hôm sau lại biến mất.

Cửu Cửu nhìn chằm chằm vết cào hôm qua hằn lưu lại trên giường, hạ mi mắt không nói.

Ngày mai chính là đại điển đăng cơ của xà vương, trong khoảng thời gian này không biết xà tộc âm hiểm sẽ nghĩ ra cách công kích gì. Ở bên cạnh mình cũng rất nguy hiểm, tốt hơn là để hẩn rời đi.

Hôm qua có thể thấy hẩn vốn đã là một bất ngờ tốt đẹp, trong đôi mắt đầy ngạo khí kia bởi vì tự do mà xuất hiện quang mang lấp lánh. Người này có lẽ đã tìm được con đường cho bản thân.

“....Vương?” Thanh âm của bọn thuộc hạ làm y hồi thần, sau khi phát hiện bản thân lần đầu tiên thất thố, Cửu Cửu không nhịn được tức giận.

Y không phải loại tình nhân phóng khoáng rộng lượng gì cả đâu nha.

Rốt cuộc phải thế nào mới có thể khiến hồ ly vượt qua trở ngại đến bên y, không còn phải khi gần khi xa nữa?

“Trong bán kính một dặm quanh khách *** không thấy nhiều xà tộc tụ tập, phỏng chừng trong mấy ngày gần đây xà tộc không định xuống tay.” Bọn thuộc hạ không biết tâm tư lang vương mà vẫn tiếp tục báo cáo.

“Nếu thật sự muốn công kích, đêm nay có khả năng khá cao.” Cửu Cửu lạnh lùng nhìn tin tình báo để trên bàn, “Nếu muốn đợi đến ngày đại điển đăng cơ, lũ yêu tộc khác không có khả năng thấy chúng ta bị tập kích mà thờ ơ ngồi nhìn, đây cũng là lý do ta đồng ý đến đây. Xà tộc đã tâm quá lớn, không có chúng ta kiềm chế, sợ rằng không sớm thì muộn cũng thôn tính các tộc khác.”

“Nhưng nếu chọn xuống tay hôm nay, sợ rằng bọn họ....”

“Còn yêu khí ở vùng phụ cận người đã điều tra rõ chưa?” Cửu Cửu vẫn cảm giác có cái gì đó không thích hợp.

“Đã tra rõ, vốn là tộc nhân hắc hồ tộc. Bọn họ hiện đang ở lầu trên, cũng đề phòng xà tộc công kích, bởi vậy không có khả năng tìm chân chúng ta.”

Nghe đến hai chữ hắc hồ, Cửu Cửu thoáng cau mày, nhưng rất nhanh đã bình thường lại: “Đêm nay phải tăng mạnh đề phòng, xà tộc hành động âm thầm, hơn nữa lại giỏi mai phục, ta lo lắng bọn chúng còn phương thức tấn công khác.”

Phân phó thủ hạ chú ý đến tình hình một chút, Cửu Cửu bỏ qua họ đi lên lầu.

Hắc hồ tộc canh giữ rất chu đáo, hiển nhiên cũng rất đề phòng xà tộc, sau khi cẩn thận xác nhận thân phận Cửu Cửu, mới mời y vào nội đường.

Cửu Cửu đã gặp qua hồ vương Nhạn Linh mấy lần, khuôn mặt người nọ có vài phần tương tự với Túy Lạc, nhưng so với Túy Lạc lại có thêm ba phần nghiêm cẩn cùng lạnh lùng. Khi rời khỏi hắc hồ tộc, y vẫn chắc chắn chuyện Túy Lạc trở thành hồ vương. Nhưng sự thật là khi y trở thành lang vương, thì cũng là lúc nhìn thấy vị trí tộc trưởng hắc hồ tộc xuất hiện một gương mặt xa lạ.

Mãi đến sau này y mới được biết, hắc hồ tộc đã xảy ra chuyện. Đại công tử vì người yêu bị địch nhân sát hại mà đá đẽ đẽ quá mức thiện lương không thể nào tàn nhẫn hạ đòn sát thủ rút đài, trở thành Hồ vương dũng mãnh trong mắt tộc nhân.

Hiện nay hồ vương đã có tới ba người phối ngẫu, cho nên cái nguyên nhân trả thù cho người yêu mà tiến lên soán quyền đệ đệ của gã lúc trước rơi vào mắt Cửu Cửu mới châm biếm nực cười làm sao.

Vậy cũng tốt, thật ra thì Túy Lạc cũng không thích hợp trở thành một vương giả lạnh lùng. Phân tính cách thiện lương trong hẩn vĩnh viễn là con dao hai lưỡi uy hiếp tính mạng hẩn. Nếu như phải sống cuộc sống lo lắng bị người ta đá rút đài mà thời thời khắc khắc phải bức bách bản thân mang mặt nạ, chẳng bằng như bây giờ ngao du thiên hạ, tiêu điều tự tại.

Nói đi cũng phải nói lại, Nhạn Linh cũng chẳng có bao nhiêu hảo cảm với Cửu Cừ. nếu không phải bạch lang tộc là minh hữu không thể thiếu, gã cũng không muốn tiếp xúc với kẻ có mối tương giao sâu sắc với đệ đệ gã, hơn nữa kẻ này lại có ánh mắt quá sắc bén, giống như ánh mắt của kẻ đi săn, đối với hồ ly mà nói thì tràn ngập ý vị uy hiếp.

Nhưng lần gặp mặt này cũng không khác gì so với các lần trước, cả hai đều phải đè nén bức mình xuống đáy lòng, trao đổi tin tức tình báo hai bên thu thập được. Sau khi xác định tình hình thủ vệ xong, Cửu Cừ kết thúc cuộc gặp. Lần trước hồ vương đích thân đến bạch lang tộc gặp mặt, lần này đến lượt y đích thân đến bãi phỏng, coi như là có qua có lại.

“Ta cáo từ trước.” Cửu Cừ vừa chấp tay vừa đứng dậy muốn rời khỏi. Nếu đã xong việc rồi thì y cũng chẳng muốn ở lại làm gì.

“Ta nghe nói gần đây hình như lang vương có gần gũi với một hắc hồ?” Nhạn Linh đột nhiên mở miệng, trong thanh âm mang chút ý vị dò xét.

“....Ngay cả chuyện riêng của ta cũng phải trao đổi với hồ vương sao? Đã như vậy, ta cũng nghe nói hồ vương gần đây đang giám sát hành động của một hắc hồ thì phải?” Cửu Cừ quay đầu nhìn thẳng vào mặt gã, nở nụ cười lạnh như băng.

Thần sắc Nhạn Linh đột ngột thay đổi.

Cửu Cừ bước đi không quay đầu lại. Đã là minh hữu của nhau, y cũng không muốn vạch mặt hồ vương vào thời khắc mấu chốt này.

Hồ ly ngốc, chẳng lẽ người không biết rằng nửa đêm canh ba muốn phát hiện màu lông đen như nhung của người rất dễ dàng sao? Tiểu bạch lang kia vốn sau khi phát hiện tung tích của người thì cũng phát hiện giám thị của hắc hồ tộc, cuối cùng khi đang điều tra không chống cự được sự hấp dẫn của rượu hắc tử nên mới rơi vào trong vò rượu.

Với bản tính trung thành của loài lang, cho dù chết cũng liều mình thượng báo lang vương. Sao người có thể vững tin hành tung của mình sẽ không bị ta phát hiện như thế?

Hy là nói, sự quan tâm của người giành cho ta sớm đã vượt xa phạm vi khống chế của người rồi?

.....Chắc, rốt cục phải thế nào mới có thể ép hắn nói ra miệng đây?

Sau khi màn đêm phủ xuống, bầu không khí khách *** có chút căng thẳng. Dù sao cũng đang ở gần hang ổ địch nhân, chỉ cần có chút lơ lỏng cũng có khả năng dưỡng thành đại họa.

Cửu Cừ nhìn chằm chằm thủ vệ hắc hồ tộc và bạch lang tộc canh phòng chu đáo ngoài sân, trong lòng vẫn cứ có cảm giác bản thân đã quên điều gì đó.

Lấy bản chất âm hiểm của xà tộc mà nói, khả năng tấn công trực diện không lớn. Thế nhưng tầng trong tầng ngoài của khách *** này đều là người của mình, xà tộc muốn tìm cơ hội đánh lên cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Rốt cục là mình đã quên mất điều gì?

Trăng lên đến đỉnh là lúc yêu khí thịnh nhất, yêu khí đan xen vào nhau, khiến người ta khó có thể phân biệt yêu khí thật sự của từng kẻ.

Trên đường chỉ còn thanh âm của kẻ gõ mõ cầm canh. Tiếng thanh gõ vỗ vào ống trúc thanh thúy như đánh vào thần kinh của bọn họ.

Khi người gõ mõ cầm canh đi đến cửa khách ***, cũng là lúc Cửu Cừ đột nhiên nhớ tới điều gì đó, cầm lấy tách trà trên bàn ném bễ bình hoa trang trí đặt trên tủ, nường theo tiếng đồ sứ vỡ nát cũng là lúc vang lên một trận xao động: “Rắn!”

Cửu Cừ lắc mình tránh con rắn quăng mình hướng đến tấn công, vung đao chém làm hai mảnh!

“Chú ý bình hoa cũng có thể là ẩn nấp ám toán của xà tộc!” Cửu Cửu hô to cảnh báo đám thủ vệ ngoài sân, gian phòng khác lại truyền đến tiếng kêu thảm thiết, hiển nhiên là có người bị xà tộc ẩn mình tấn công vào nơi trí mạng.

Mặc dù đã phát hiện huyền cơ nhưng vẫn không tránh được chuyện lâm vào khốn cảnh. Cửu Cửu nhìn chăm chăm rần bò ra từ đồ dùng trong nhà hoặc những góc khuất tăm tối, nhất thời nhận ra mình đã quên mất điều gì.

Yêu quái có đạo hạnh không cao khi trở về nguyên hình chỉ cần hạ thấp tần suất hô hấp là có thể ẩn dấu yêu khí của mình. Mà xà tộc ngoài việc có nhiệt độ thân thể thấp khiến người ta khó có thể phát hiện, bọn chúng còn có pháp bảo chiến thắng: Tại không gian nhỏ hẹp đến đâu cũng có thể cuộn mình ẩn nấp tùy thời tiến công.

Đáng chết, sao y có thể quên tin tức trọng yếu này chứ!

Rần trước mắt đều là tiểu yêu đạo hạnh thấp của xà tộc, nhưng chỉ cần số lượng đủ nhiều cũng có thể cắn nuốt tất cả hồ ly cùng bạch lang ở đây không sót một móng!

Mà kẻ gõ mõ cầm canh vừa rồi cũng không phải người qua đường bình thường, Sau khi giữ một con mãng xà lớn từ trong túi ra liền trốn thoát. Mà sau khi mãng xà này huyền hóa nhân hình xong thì chỉ huy các tiểu xà yêu ác đấu cùng các thủ vệ trong viện.

Hắc hồ cùng bạch lang cộng lại cũng chỉ có hơn ba mươi nhân thủ, mà Cửu Cửu liếc mắt một cái đã có thể dự đoán số lượng rần ẩn nấp trong khách *** chỉ sợ không dưới trăm kẻ. Đó là chưa kể đến xà yêu đạo hạnh cao thâm sợ rằng còn đang kéo đến từ các nơi.

Lúc này thật đúng là rơi vào hang rần rồi.

“Mau mang hùng hoàng ra!” Cửu Cửu ra lệnh một câu, tình thế vốn nghiêng về một bên tựa hồ có chút chuyển biến tốt đẹp, rần có chút sợ hãi lui lại một chút, bạch lang cầm hùng hoàng thoáng tự tin một chút. Tiếc là rần sợ hùng hoàng thật nhưng tác dụng có thể duy trì được bao lâu thì không ai dám chắc. Ban đêm gió lớn, hùng hoàng tung ra thoáng chốc đã bị gió thổi bay mất, thật vất vả mới bức lui được một ít độc xà thì giờ phút này chúng lại tê tê phun ra nuốt vào cái lưỡi bò về phía họ.

*Hùng hoàng: khoáng vật có sắc vàng dùng làm thuốc, có thể giải độc.

Mà hắc hồ bên kia hiển nhiên cũng lâm vào tình thế không biết phải làm sao, hồ vương đã sớm nhảy từ trên lầu xuống dưới sân nhưng lại bị đàn rần cuộn trào mãnh liệt vây ở bên trong.

Cửu Cửu cảm tức vạn phần, trường kiếm không ngừng tích huyết của không biết bao nhiêu tiểu xà yêu, nhưng giữa cái khí thế rào rạt này có vẻ như chẳng bao giờ giết hết được.

Chẳng lẽ thực sự phải chấm dứt từ đây?

“Lúc này hẳn là nên có anh hùng cứu mỹ nhân mới phải nhỉ.” Trên nóc nhà xuất hiện một kẻ cười cực kỳ đắc ý. Mái tóc dài bó lại như đuôi ngựa tung bay trong gió, ngay cả y phục cũng phiêu dật như thần tiên giáng trần.

Cửu Cửu chẳng cần ngẩng đầu cũng nhận ra thanh âm của kẻ kia.

Người nọ quảng cho hồ vương đang bị đàn rần vây quanh một câu: “Bảo vệ tốt cái đầu của người!” Nói xong liền ném một vò gì đó xuống, nện lên giữa đàn rần, nương theo tiếng vò sành bị đập nát là chất lỏng rần rạt bắn lên đàn rần. Cửu Cửu vừa nghĩ thấy mùi rượu pha lẫn mùi hùng hoàng nồng đậm liền sáng tỏ ý đồ của hắn. Vội nhào lên túm hồ vương ra ngoài phạm vi công kích, gần như là cùng lúc đó, trên nóc nhà ném xuống một mồi lửa không biết trộm được từ đâu. Đàn rần vừa bị dính rượu hùng hoàng lên người gặp phải lửa nhất thời dấy lên ngọn lửa hùng hực!

Xà tộc trong nháy mắt đình chỉ thế công, mọi người ngẩng đầu nhìn lên nóc nhà kẻ kia đang đứng thì đã thấy hắn lại đang ôm một vò rượu hùng hoàng, tiếp theo là ánh lửa nhá lên, lờ mờ thấy được nụ cười ác liệt nở trên gương mặt hắn.

“Mau tản ra!” Mệnh lệnh đưa ra còn chưa kịp nói hết, mông xà yêu chỉ có thể nhìn đồng tộc của mình lại một lần nữa dính rượu hùng hoàng từ vò rượu bị đập bể, sau đó biến thành một quả cầu lửa.

“Hai vò rượu hùng hoàng này là ta cố ý nhường mừng đại diện đẳng cơ của đại vương nhà ngươi đó. Mang thi thể đồng tộc được nướng thơm nức trở về, nói không chừng xà vương các ngươi nhịn không được ăn hết luôn đấy?” Tên đầu sỏ cười hung ác, không hề giống với một Túy Lạc trẻ tuổi do dự không nở ra tay trước kia.

29. Chương 29

Sau khi được cứu khỏi lớp lớp vòng vây của xà yêu, Hồ vương dỗi mắt nhìn đến thân ảnh của thanh niên tuấn mỹ giống như đã từng quen biết trên mái nhà, đột nhiên ý thức được kẻ đến cứu mình là ai. Mặt gã biến sắc, ánh mắt chuyển đến gương mặt lộ vẻ sáng tỏ của Lang vương, không kìm được thấp giọng chất vấn: “Tất cả những điều này đều nằm trong dự đoán của các ngươi sao?”

Cửu Cửu liếc nhìn gã một cái, khuôn mặt mang vẻ như cười như không nhưng ánh mắt lại lạnh tựa băng sương: “Ta nguyên tưởng rằng Hồ vương đã quên hết cảm tình đối với tiên thê, lại không nghĩ đến ngay cả bản tính đê đê ngươi từng hiểu rõ cũng đã quên.”

Muốn cướp vương vị cần gì phải hao tổn tâm tư như thế, Túy Lạc đứng đây mặc dù đã sớm không còn là thiếu niên ngồi trên thượng vị ngờ nghếch với mọi thứ trước kia, nhưng ánh mắt trong suốt vẫn chưa hề thay đổi.

Nhạn Linhcau mày, còn muốn nói thêm gì đó nhưng xà tộc bắt đầu phát cờ tấn công trở lại, đành buông cảm tình phức tạp xuống tận đáy lòng mà chuyên tâm ứng phó.

Sau khi ném hết mấy vò rượu hùng hoàng mang theo, Túy Lạc nhảy từ trên nóc nhà xuống, huy tay áo một cái đã chém đứt hai con rắn hổ mang mưu đồ tấn công mình. Máu tươi tung tóe văng theo một đạo ngân quang ánh lên, Cửu Cửu liếc mắt một cái đã nhận ra thanh chùy thủ mình tặng cho hắn.

Không phải không cần, chẳng qua là vì ai mà dùng.

Tử hồ ly, tình cảm của người che dấu sâu quá đấy. Khóe môi xinh đẹp cong thành hình cung, Cửu Cửu nắm chặt trường kiếm. xà yêu bị Lang vương nhìn chằm chằm không nhịn được lui lại từng bước, đáy lòng nổi lên sự sợ hãi cái khí thế bức người càng lúc càng dâng cao phát ra từ người y.

Dám cản ta chỉ có chết. Đây mới chính là ngạo khí của Lang vương.

Tới nửa đêm, tiếng kêu thảm thiết càng ngày càng ít, máu xà tộc đổ ra gần như thấm đẫm cả đình viện, tản ra mùi tanh ghê tởm. Máu từ cánh tay chảy xuôi xuống mũi nhọn của thanh đao, nhỏ từng giọt từng giọt thành vũng nhỏ dưới đất, Túy Lạc lấy tay áo lau đi chất lỏng trên mặt, vẻ mặt đầy chán ghét.

Thủ vệ bên người Hồ vương chỉ còn lại năm người, mà tình huống của bạch lang tộc thì tốt hơn một chút, còn lại mười người. Cộng lại được con số mười bảy, a, không phải, thêm một người đến giúp đỡ là mười tám người. Viện binh của xà tộc dường như không gia tăng nữa, quân số của địch tạm thời chỉ còn lại số lượng như trước mắt, ước chừng một trăm kẻ.....

Muốn lấy một ngàn mười sao?

Chắc! Sớm biết thế này hắn đã mua một cái xiên thật to đến, xiên tất mấy con xà trùng đáng chết này vào rồi nổi lửa đốt một thể cho rồi!

Túy Lạc đương nhiên là căm tức. Hồn chiến ước chừng hơn một canh giờ, bản thân hắn cũng nhận thấy trận chiến đã có xu hướng suy tàn, bỏ qua Lang vương vẫn dùng mãnh lực áp quần địch như trước ra, thì ngay cả Nhạn Linhcau cũng đã lộ ra thần thái mệt mỏi. Thời thời khắc khắc phải tập trung tinh thần sức lực chiến đấu với tiểu xà yêu, chỉ cần hơi lơ lửng một chút là bị răng nanh độc cắn tới, không kiệt quệ mới là lạ.

Thối lui đến phía sau Cửu Cửu, Túy Lạc đưa lưng về phía y, hỏi: “Không còn cách nào khác sao?”

Cửu Cửu cố ý hỏi ngược lại: “Ngươi thật sự không nghĩ đến à?”

“Người dám thừa cơ đào hố ta.” Túy Lạc cảm tức quay đầu lườm Cửu Cửu, bỗng một con rắn hổ mang nhân cơ hội lao lên tấn công. Túy Lạc không thèm quay đầu lại đã chuẩn xác vùng tay bắt được đầu rắn. Răng nanh phun độc âm trầm để lộ bên ngoài, rất dọa người nhưng hắn lại cười to: “Cái miệng này không biết nhét được bao nhiêu thứ vào nhỉ?”

“Người có thể thử xem.” Thanh âm của Cửu Cửu mang theo tiểu ý.

Đang nói chuyện, Túy Lạc đột nhiên cúi thấp người xuống, tránh được công kích của một con mãng xà tinh. Hắn quay người lại, bắt lấy cánh tay của kẻ công kích, chỉ dùng vền vền một tay của mình đã bẻ gãy hoàn toàn tay phải của mãng xà tinh!

Đối phương bị thảm kêu một tiếng, biến về nguyên hình, không ngờ rằng hồ ly chính là đang chờ đợi thời khắc này. Dùng chân giẫm lên mãng xà, lại dùng tay phải nắm lấy cần cổ nó, trong chớp mắt nhét đầu mãng xà cực đại vào trong miệng con rắn hổ mang!

Tất cả xà tinh đều khiếp sợ đến ngây người, nhất thời dừng mọi hành động công kích, ngay cả hắc hồ cùng bạch lang đang mệt mỏi ứng chiến cũng dừng lại.

Vùng tay ném hai con rắn thống khổ xoắn vặn thành một cục ném trước mặt bệ lũ xà yêu, Túy Lạc cười đến cuồng vọng, khí thế cao ngạo không thua kém Lang vương đứng bên cạnh: “Không nhét được nhiều lắm, lần sau thử với miệng mãng xà xem sao.”

“Người...!” mặc dù xà tinh bản tính lạnh nhạt, nhưng chứng kiến đồng bạn thụ thương nghiêm trọng cũng không thể nào không tức giận. Một mãng xà tinh trong đó cắn răng ném vũ khí trong tay đi, biến thành một con rắn thật lớn. Các đồng bạn khác cũng bắt chước theo, chỉ trong một thoáng đã xuất hiện mười mấy cái miệng đỏ lờm rộng ngoác trong sân. Răng nanh lợi hại trong đêm đen ánh lên quang mang mờ mờ đáng sợ.

“Ta thế nào? Ta đương nhiên phụng bồi.” Túy Lạc cười, cũng biến về nguyên hình hắc hồ!

Vốn tưởng rằng kẻ ra tay ứng cứu là bạch lang, không ngờ là đồng tộc hắc hồ. Trừ Hồ vương Nhạ Linhra, tất cả hắc hồ đều kinh ngạc đến há hốc mồm. Một kẻ thân thủ khó lường như thế, đến tột cùng là thần thánh phương nào?

Mắt thấy ác chiến sắp sửa diễn ra, đột nhiên một tiếng hô từ sân sau truyền đến: “Vương!”

Túy Lạc nghiêng đầu nhìn, có chút giật mình.

Người mới đến chính là Chỉ Tích mà từ đầu tới cuối chưa hề xuất hiện.

Chỉ Tích là quân sư, không tránh được một thân đầy vết máu, thuộc hạ phía sau cũng đều có chút chật vật. Hiển nhiên là bọn họ cũng phải trải qua một hồi ác chiến. Chẳng qua là hai vị vương giả đứng đầu tộc đều ở phía trước nên bọn họ không đụng phải nhiều địch nhân lắm.

Chỉ Tích cũng đã nhìn thấy con hắc hồ đang đứng đầu chiến tuyến, trực tiếp giáp mặt với kẻ địch, hắn hoàn toàn sững sờ. Hình dáng con hắc hồ này khá là lạ, cũng không giống hắc hồ đi theo bọn họ, rốt cục là kẻ nào?

“...Túy Lạc.” Nhìn ra được sự nghi hoặc của vị quân sư tộc mình, Hồ vương Nhạ Linh thấp giọng nói ra cái tên của một người mà gã suýt nữa đã quên.

Chỉ Tích mang vẻ mặt khó tin nhìn chằm chằm thân ảnh đã trở nên xa lạ kia, thiếu niên dương quang hăng hái trong trí nhớ dường như đã không còn tồn tại.

Túy Lạc xoay người lại, không tiếp tục nhìn đến người đã từng phản bội mình, cũng từng là người bằng hữu tốt nhất của mình. Nhưng hắn không phát hiện bản thân mình đã vô thức đào một cái hố nhỏ dưới móng vuốt.

Đáng tiếc nội bộ hỗn loạn không liên quan gì đến tranh chấp với ngoại giới. nhìn thấy cứu binh đến, xà yêu trái lại nhất trí với ý định bằng bất cứ giá nào cũng phải thoát ra ngoài, cho nên lại bắt đầu tổ chức công kích.

“Túy Lạc, chú ý phía trước. Người đã không còn quan hệ gì với bọn họ. Có chết, cũng là ta chết cùng người.” Cửu Cửu đứng bên cạnh hắn, kiên định nhắc lại lời thề.

Lỗ tai hồ ly run rẩy, rồi lại dựng thẳng lên.

Hỗn đản này thật đúng là biết nắm bắt thời cơ bắt mình phải lựa chọn. Trước đây còn có Chu Thanh Tà ở bên cạnh, khiến hắn còn có cơ lẻ mề. Lúc này đây, bên cạnh hắn chỉ có một người mà thôi, hắn đào đâu ra lý do để do dự nữa chứ?

Thế mà ai cũng nói hồ ly xảo hoạt, thế nhân thật sự rất bất công.

Gió đêm thổi tan mây đen trên bầu trời, tầm mắt từ từ rõ ràng, chỉ nghe thấy một thanh âm yếu ớt vang lên, hơn sáu mươi con xà yêu gần như xông về phía bọn họ cùng một lúc!

Nhanh như chớp, một con hắc hồ trong đám hắc hồ cùng bạch lang có phản ứng đầu tiên, nhảy vọt ra ngoài, một phát ngoạm lên đầu mãng xà, móng vuốt sắc bén lóe lên hàn quang, đồng thời công kích hai tròng mắt mãng xà! Mà Cửu Cửu cũng vung kiếm, không cần tốn nhiều công sức đã chém rơi đầu mãng xà.

Mãi cho đến khi thân thể đen tuyền ấy loang đầy xà huyết, mà hồ ly anh dũng đứng trên thi thể mãng xà, thẳng lưng quay đầu lại nhìn, Chỉ Tích mới lấy lại tinh thần, mang kiếm xông lên.

Biết rõ Lang vương một thân bạch y cùng hắc hồ thân mình loang lổ đầy xà huyết kia có lực chiến đấu vô cùng mạnh mẽ, nên xà yêu gần như lao hết về đây, vây xung quanh một lang một hồ. Những con bạch lang khác mặc dù muốn giải vây giúp vương nhà mình, nhưng cũng đành lực bất tòng tâm. Thân thể mệt mỏi đến độ tự thân khó bảo toàn, huống chi còn muốn xông lên chiến đấu. Trông thấy xà yêu bao vây Lang vương càng ngày càng nhiều, bọn họ chỉ có thể ký thác hy vọng nơi hắc hồ đang chiến đấu không biết mệt mỏi.

So với việc phải mất đi Lang vương trọng yếu của tộc mình, việc thừa nhận hồ ly năng lực kinh người này dường như đã không còn khó khăn như họ nghĩ.

Chỉ Tích che chở cho Hồ vương, nhận thấy xà yêu vây quanh tộc nhân hắc hồ tộc càng ngày càng ít, việc ứng phó cũng không đến nỗi trĩu vi trắc vầy nữa. Hắn mới đưa mắt nhìn về thân ảnh Túy Lạc đang chiến đấu. Mặc dù hai người họ vẫn chiếm thế thượng phong nhưng một đợt lại một đợt sóng công kích ập đến, không ít thì nhiều cũng khiến họ biến sắc.

Trong ánh mắt con hắc hồ ấy, là sự kiên định hắn chưa bao giờ thấy.

Chỉ Tích không nhìn được bước từng bước về phía trước, nhưng lại do dự quay đầu lại nhìn Nhạn Linh một chút.

Trước kia đẩy hắn xuống vực sâu, mình cũng góp phần. Mặc dù hắn cũng biết cái cớ hắn viện ra lúc bấy giờ mới nực cười làm sao, thế nhưng chuyện đã làm sai còn có thể quay đầu lại sao?

Nhạn Linh đối với tầm mắt của hắn có chút mất tự nhiên xoay mặt đi: “Người đi đi.”

Thời gian ở chung với đệ đệ không dài, mà phần tình cảm này sau khi hắn rời đi cũng đã phai nhạt dần. Lý do mình leo lên vương vị đã không còn như lúc đầu. Lựa chọn của đệ đệ hồi ấy đã khiến mọi người thất vọng, giúp gã thuận lý thành chương mà vướp lấy vương vị. Nhưng lúc này khi đệ đệ đối mặt với xà yêu như khi xưa, cách xử lý đã hoàn toàn khác nhau, dường như hắn đã trưởng thành.

Túy Lạc vốn rất ưu tú, chỉ tiếc quá thiện lương. Hôm nay đối mặt với xà yêu, phần thiện lương này mặc dù không thay đổi nhưng hắn đã trở nên càng kiên định và dũng cảm hơn. Khí chất vương giả trời sinh mặc dù không lưu tâm nhưng cũng vô thức khiến các yêu quái ở đây sợ hãi tán thán.

Nếu đưa hắn về hắc hồ tộc, bản thân mình phải xử lý vị hắc hồ từng là thiếu chủ này như thế nào đây?

Chỉ Tích xông lên.

Lang vương đồng thời bị mấy con mãng xà bao vây công kích, Túy Lạc còn phải ứng phó với mấy con phúc xà. Không thể phân thân, móng vuốt lợi hại vừa mới đánh lui một con, một con khác đã ngoác miệng xông tới.

Con người màu vàng kim của Lang vương dường như đã bị huyết sắc nhuộm đỏ, lộ ra sát khí khiến Chỉ Tích cũng phải thấy sợ hãi.

Một con mãng xà quấn lấy cánh tay phải của Lang vương, một con khác vươn lên tấn công phần vai y, một con nữa thì tấn công bắp chân y. Túy Lạc bên kia cảm giác nguy hiểm vội vàng liều mạng chém đứt mấy con xà yêu vẫn quấn quýt lấy mình, muốn chạy đến bên Cửu Cửu. Chỉ Tích vội vàng huy kiếm chém đứt nửa thân một con mãng xà quấn lấy Cửu Cửu, tiếc là đối phương nương theo nghị lực bản thân cuối cùng vẫn cắn được một phát lên bắp vai Lang vương!

“Vương!” Các bạch lang khác kêu lên sợ hãi, Cửu Cửu không nháy mắt nhú mào lấy nửa cái, thấp giọng niệm một câu chú, cổ ba con mãng xà vương vút hẳn liền trướng lên, sau đó toàn bộ máu thịt nơi ấy phồng to và nổ vang bung bét!

Huyết nhục mãng xà bắn cả lên người Chỉ Tích, hấn trướng to hai mắt, ngây ngốc đứng tại chỗ.

Chết tiệt, tên này dám dùng khí chú! Đây chính là chú thuật tiêu hao thể lực nhất! Túy Lạc cắn răng biến về hình người, nhanh nhẹn giải quyết cho xong mấy con phúc xà, rồi vọt tới trước mặt Cửu Cửu.

“Người muốn chết ở đây sao?” Túy Lạc kéo y qua, vừa giận dữ vừa lo lắng xem xét bờ vai y. Chết tiệt thật, vết thương không hề nhỏ chút nào, cũng may mãng xà không có nọc độc. Nhưng Cửu Cửu không những bị thương lại còn dám dùng đến khí chú, liệu rằng có thể chống đỡ được đến khi nào?

“Ta không sao đâu.” Cửu Cửu dùng miệng kéo tay áo của mình xuống, tùy tiện băng bó miệng vết thương lại.

Trong sân chỉ còn lại một con cự mãng, nhìn bộ dáng nó có vẻ là thủ lĩnh đám xà yêu. Ánh mắt Cửu Cửu trở nên sắc bén, nhìn chăm chăm vào cự mãng, y dự định tốc chiến tốc thắng. Thế nhưng con hồ ly này lại ngăn cản y, hét lớn: “Người ngoan ngoãn đứng yên một bên cho ta!”

Cửu Cửu sững sốt, mà ngay cả Chỉ Tích bị hấn đẩy sang một bên cũng không có phản ứng.

“Chỉ Tích, nếu như người cảm thấy nợ ta, vậy thì lần này hãy bảo vệ người này thật tốt. Từ nay về sau, bất kể oán hận gì cũng đều xóa bỏ.” Túy Lạc ném câu này lại rồi biến thành hắc hồ, nhảy ra ngoài.

Cái tên kiêu ngạo này, chẳng lẽ hẳn vững tin rằng mình nợ hẳn hay sao? Chỉ Tích khó có thể tin suy nghĩ.

Nhìn hẳn triển đấu cùng cự mãng, thân ảnh kiêu ngạo không bao giờ chịu thua đường như từ lần đầu tiên thấy hẳn cho đến bây giờ cũng không hề thay đổi. Vì sao khi ấy gặp gỡ xà vương vẫn còn mở mặt, mà bây giờ lại có thể giẫm đạp lên hàng ngàn hàng vạn thi thể cũng không hề sợ hãi mà kiên định đến vậy chứ.

Cửu Cửu nhú mào, khoe môi nhếch lên thành nụ cười khó nhận ra.

Hắc hồ dừng mãnh tại thời khắc máu chốt cắn lên bụng mãng xà, móng vuốt lợi hại dùng toàn lực xuyên phá lớp vẩy rắn chắc. Sau khi loại bỏ được lớp vẩy rắn, máu tươi bắt đầu phun ra, cự mãng cực lực quăn quại di chuyển thân thể, những tướng hồ ly sẽ té xuống, nhưng Túy Lạc lại nghiêng người biến về nhân hình, móc chủ thủ ra đè chặt cự mãng mà hung hăng đâm xuống thất thốn của nó. Hấn dùng hết sức lực rạch một vết thật lớn trên cơ thể con cự mãng, nhất thời nội tạng đỏ tươi quay cuồng rơi ra, mùi tinh xú mãnh liệt bốc ra nhất thời ngăn mọi xao động của phúc xà.

Một con rắn bắt đầu lặng lẽ lui lại, theo sau đó là càng lúc càng nhiều con phúc xà tản ra bốn phương tám hướng, nhanh chóng biến mất ở góc tối.

Nếu như hiện tại không có thi thể xà yêu chất đống trong sân, thì quang cảnh yên tĩnh đến dọa người này giống như chưa từng xuất hiện một thân ảnh xà yêu nào vậy.

Túy Lạc dựng người đứng thẳng dậy, toàn thân tựa như vừa trải qua một lần tắm rửa bằng máu rắn, tóc tai tán loạn, cánh tay, vạt áo, chủ thủ không ngừng nhỏ giọt chất lỏng màu đỏ, sát khí trong mắt dường như còn chưa tiêu tán.

Chỉ Tích thậm chí đã quên mình phải bảo vệ cho người khác, kinh ngạc nhìn chăm chăm sự thay đổi lớn lao trên người đã từng là hảo hữu này.

Chỉ có con hồ ly mạnh nhất mới có thể trở thành Hồ vương.

Hắn nhớ tới câu nói kia của Túy Lạc, rồi lại nghĩ tới cái cố mình đã nói khi tuyệt tình rời khỏi hắn.

Rốt cục mình đã làm đúng hay sai?

Nhận thấy Túy Lạc đang đi về phía mình, Chỉ Tích không biết nên nói gì, nhưng đối phương lại nhìn về phía Lang vương bên cạnh hắn: “Này, người sao vậy?”

Cửu Cửu hiển nhiên có chút mệt mỏi, nhưng y lại cố sức chống đỡ bản thân, miễn cưỡng nói: “Không có việc gì, chúng ta trở về đi.”

“Không có việc gì cái con khỉ!” Túy Lạc tức giận không thôi: “Mau biến về nguyên hình cho ta!”

Cửu Cửu lắc đầu, Túy Lạc nhanh nhẹn khum tay đặt lên trán y, thanh âm cứng nhắc hô thần chú: “Hiện nguyên hình”Kết quả đương nhiên là không được, hồ ly thẹn quá hóa giận quát: “Mau biến lại nguyên hình cho ta!”

Cửu Cửu không nhịn được cười khê, phối hợp với hắn biến về nguyên hình.

Túy Lạc vội ôm lấy Cửu Cửu đang bị thương, hung tợn quét mắt nhìn những con bạch lang khác: “Nội trong ba ngày không được đến quấy rầy !”

Chỉ Tích định nói gì đó, nhưng lại thôi.

“Ta không nợ hắc hồ tộc cái gì cả, hắc hồ tộc cũng không nợ ta. Ta sống rất tốt, những chuyện khác không cần nói nữa.” Túy Lạc không thèm nhìn lại mà nghênh ngang rời đi.

Hừ, muốn hắn trở về ấy à?

Không có hảo tửu, không có tự do, càng không có bạch lang ôm rất thoải mái này, tại sao phải trở về chứ?

Làm Hồ vương thì có gì đặc biệt hơn người?

30. Chương 30

Trong lòng, bạch lang lại càng ngoan ngoãn hết như một con thỏ nhỏ.

Thử dịp cơ hội trăm năm khó gặp, Túy Lạc vừa ôm y chạy ù đến tửu phường, vừa nhịn không được mà vùi đầu mình vào đám lông mềm mại cọ qua cọ lại. Chắc, cứ nhiên không có chút phản ứng.

Tầm mắt dừng lại trên miệng vết thương đang rỉ máu của y, hắc hồ bắt đầu hối hận: hắn nhất định phải bắt hết đám xà tinh chết tiệt đó bỏ vào nồi hầm thành canh, để bồi thường lại lượng máu đã thất thoát của y mới được.

Cước bộ có chút vội vàng, nhưng thân thể vẫn duy trì được cân bằng, không để y bị chấn động.

Bạch lang tựa hồ đã lâm vào mê man, cái đuôi buông thõng bên người, đầu chui vào trong lòng Túy Lạc, nhưng hơi thở tương đối vững vàng làm Túy Lạc thoáng yên tâm phần nào.

Sớm đoán được xà tộc sẽ tuyệt không bỏ qua cơ hội ngàn năm một thuở để tiêu diệt kẻ tử thù, Cửu Cửu lo lắng cho hắn, điều này Túy Lạc hiểu được, nhưng hắn vẫn quyết đứng bên cạnh y, một khi đã sa chân vào bẫy, chính hắn cũng không giúp đỡ được gì nhiều. Chính vì thế hắn mới cố tình trộm một ít rượu hùng hoàng, sau đó rải thật dày, phục sẵn trong hầm gần khách ***, còn bản thân thì nấp sẵn trên nóc nhà ở phía xa xa, từ trên cao có thể quan sát được hết thảy.

Chính là không ngờ lại chạm mặt với bọn hồ vương, thật sự đúng là ngoài dự kiến mà.

Bước vào trong tửu phường, Túy Lạc trực tiếp trở lại phòng của mình, đem bạch lang đặt cẩn thận lên tấm đệm trên đầu giường, rồi xoay người cầm hộp dược cao trong hòm thuốc ra, lấy một ít dịch thể trong suốt lại thoang thoảng hương thơm, sau đó Túy Lạc cẩn thận bôi lên miệng vết thương của bạch lang, bạch lang đang ngủ say ngay lập tức ngẩng đầu dậy, cái đuôi vung mạnh một vòng, suýt chút nữa đã quất trúng mặt của Túy Lạc.

“Đau à?” Nửa quỳ trên giường, Túy Lạc chớp chớp mắt, không nghĩ mình đã trót đánh thức y.

Bạch lang quay đầu lại, toan liếm miệng vết thương của mình, đây vốn là động tác bản năng của lang khi bị thương mà. Nhưng Túy Lạc đã lạnh tay lẹ mắt chặn miệng của y lại, vội vàng nói: “Không được liếm! Miệng vết thương nhỡ còn lưu lại độc tố thì sao? Được cao này có thể trị thương giải độc, người chịu khó một chút là tốt ngay thôi!”

Bạch lang nhìn hắc, đầu hạ thấp xuống, khoát lên trên đệm, bày ra bộ dáng mặc người túy ý xâm lược, muốn làm gì thì làm.

Dễ thương quá đi mất... Hắc hồ có chút khó tin, vươn tay kéo đuôi của y sang một bên, bạch lang lại ngẩng đầu, trừng mắt giận dữ nhìn hắc. Đuôi ta không thương, người làm thế là có ý gì hả?

Túy Lạc cười đến vô lại, không trả lời, mà tiếp tục thượng được cho y.

Có thể chiếm hết tiện nghi của Lang Vương, chỉ sợ chỉ có mỗi mình hắc thôi? Đuôi Túy Lạc đã xuất hiện, đắc ý lắc qua lắc lại.

Bôi được xong, bạch lang cũng đã mệt mỏi mà ngủ thiếp đi từ lúc nào không hay. Bất đồng với hắc hồ đang canh giữ bên ngoài, toàn bộ dây thần kinh trong người Cửu Cửu cơ hồ đều trong trạng thái căng thẳng, thân trong dịch doanh, tinh thần luôn phải trong tình trạng phòng thủ. Hơn nữa sau khi sử dụng khí chú, y đã hao tổn khí lực vô cùng, chuyện mệt lả đi không chống đỡ nổi cũng là điều đương nhiên.

Túy lạc chăm chú ngắm nhìn bạch lang đang say ngủ, ngắm kỹ bộ lông trắng thuần tinh khôi của y, cùng tứ chi cường kiện, đột nhiên hắc có thể lý giải được tại sao bạch lang lại giành được địa vị cao nhất trong lang tộc.

Hồ ly cũng phân ra hắc hồ, bạch hồ, hồng hồ, chỉ là chưa bao giờ đàm luận định ra cấp bậc thượng hạ, bởi vì bất kỳ hồ ly nào cũng không nguyện ý bị đồng tộc khinh rẻ. Túy Lạc vẫn cho rằng bạch lang là trân quý vì khi bạch lang tu luyện thành yêu, thì yêu lực đều cao cường hơn đồng tộc khác rất nhiều, hơn nữa cho đến tận bây giờ, mỗi vị bạch lang vương đều vĩ đại đến không thể nghi ngờ.

Túy Lạc chăm chú ngắm nhìn bạch lang thuần trắng này, trong lòng liền sinh ra cảm giác sùng kính. Huống chi gia hỏa này chính là Lang Vương cao cao tại thượng ngạo nghễ giữa bầy sói.

Bộ lông trắng tuyết, so với bộ lông đen tuyền của hắc phải mềm mại hơn rất nhiều.

Nghĩ thế, Túy Lạc liền leo lên giường, biến trở về nguyên hình hồ ly, rồi nằm xuống bên cạnh bạch lang.

Nằm một hồi vẫn cảm thấy không đủ thoải mái, hắc càng lúc càng nhích gần lại vào người bạch lang. Một lát sau, lại nhịn không được đem đầu của mình đặt lên lưng của y. Tai bạch lang khẽ giật giật, nhưng vẫn không mở mắt ra.

Như thế nào lại còn thoải mái hơn cả tưởng tượng của mình thế này?

Hồ ly liền đem đầu mình lúi xuống thân bạch lang, rồi lại lách qua chân trước của y, cùng nằm song song trên đệm. Nháy mắt nhìn lại, tựa như bạch lang đang nằm trên người hắc hồ, hắc bạch giao triền khiến cho người khác ngưỡng ngừng không dám nhìn chính diện.

Đám lông tơ trước ngực bạch lang tựa như một tấm đệm tự nhiên vô cùng êm ái, hắc hồ vô cùng thoải mái tận hưởng, bộ dạng thỏa mãn dần chìm vào giấc ngủ.

Lúc Cửu Cửu tỉnh lại, mới phát hiện hắc hồ dưới thân đã ngủ say như chết. Y khẽ động thân mình, phát giác vết thương trên vai dường như đã không còn đau nữa, chắc có lẽ là vì được cao mà Túy Lạc dùng cho y là loại cực phẩm.

Cúi đầu, nhìn hắc hồ đang ngủ đến quên hết cả trời đất, vô ý khoe ra cái bụng nhăn nhui của mình, Cửu Cửu nhịn không được khẽ liếm lên đám lông tơ trên ngực hắc.

Đám lông tơ lộn xộn lúc ngủ, sau khi được liếm ngay ngắn lại, hắc hồ mới nửa tỉnh nửa mơ chớp chớp đôi mắt nhấp nhem của mình mấy cái, sau đó đột nhiên chăm chăm nhìn vào đôi nhãn đồng màu vàng kim của Cửu Cửu, nhất thời có chút kinh ngạc, nhịn không được xoay người đi. Nhưng mũi của Cửu Cửu đột nhiên chặn ngay trước ngực, không cho hắc xoay trở.

Chân trước của Túy Lạc khua loạn, nhưng ý đồ uy hiếp này không mấy may ảnh hưởng đến Lang vương, tựa như không buồn để ý đến điều hần muốn nói, căn bản không chịu buông ra, hồ ly chối từ hồi lâu, rốt cục nhin không được dùng đuôi quất tới tấp lên người y. Bạch lang không hề có ý lùi bước, tiếp tục liếm loạn lên ngực hần, rồi xuống dần đến cổ.

Cuối cùng liếm đến miệng.

Hắc hồ vút một cái liền biến lại thành nhân dạng.

Gương mặt tuần tú đỏ bừng, một tay che miệng, một tay đẩy đẩy đầu con lang kia ra: “Người nghịch đủ chưa?”

Bạch lang ngồi ngay ngắn trước mặt hần, cái đuôi quấn quanh mình, biểu tình vô cùng tự nhiên.

...Chắc, hần là hồ ly nha, mắc cái gì mà hần lại phải ngồi đây đọc suy nghĩ của một con lang chứ?!

Túy Lạc cảm tức muốn đứng dậy xuống giường, nhưng thân mình vừa động đã bị người kéo lại, thuận thế áp lên giường.

“Ta cái gì cũng không muốn, chỉ cần đáp án thôi.” Cửu Cửu thận trọng quan sát, không cho phép hần né tránh.

Hồ ly nhìn lại ánh mắt đang chăm chú quan sát mình, có chút xấu hổ mà tránh né. Vốn nghĩ cảm giác của bản thân cũng không khác biệt lắm với đáp án mà Cửu Cửu muốn biết, trái tim hần bỗng nhiên lại loạn nhịp.

...Hóa ra mặc kệ có định liệu trước như thế nào đi chăng nữa, thì thời điểm sắp phải đối mặt với đáp án vẫn khiến hần vô cùng khẩn trương.

“Ta chết, người thật sẽ theo ta chứ?” Hắc hồ lại cười một cách khó hiểu.

Cửu Cửu gật đầu.

“Người sẽ không lập lang hậu?”

“Ta đã sớm thề rồi.” Cho dù hần có ở bên y hay không.

“...Chắc, vẫn còn rất nhiều vấn đề cần hỏi, nhưng người đã không phiền, thì người đã muốn, ta sẽ cho người.” Hắc hồ không chút giấu diếm đáp án. Đôi tai giấu dưới lớp tóc đen dài đã sớm nóng đến phát hỏa.

Lúc Cửu Cửu hôn môi hần, trong lòng Túy Lạc không khỏi nhớ đến lần đầu tiên động tâm.

Lúc bạch lang bị đuổi giết tới lãnh địa của hắc hồ, bị thương gần hấp hối, y lại gặp được thiếu niên tuần tú. Thiếu niên đó bước đến, mang theo nụ cười ngạo mạn. Vốn tưởng hần sẽ bỏ mặc mình, hoặc sẽ thuận tay hóa kiếp cho y, nhưng không ngờ hần lại thiện lương đến thế, mà ra tay cứu vớt kẻ sa cơ thất thế, lại còn cho y một nơi tị nạn.

Cửu Cửu nghĩ đến bản tính hồ ly vô cùng狡 hoạt, lúc nào cũng đề phòng hần, để tìm thời cơ thoát đi.

Thẳng đến khi hung hăng giao thủ với hần bên bờ suối, y mới biết tính cách thật sự của vị thiếu chủ hồ tộc này.

“Ở lại đi, ta sẽ giúp người.”

“Nếu người muốn sức mạnh, ta sẽ giúp người gia tăng sức mạnh. Bởi vì tương lai ta sẽ là Hồ Vương.”

Lời lẽ cao ngạo, nhưng cũng đồng thời bộc lộ bản tính quá mức thiện lương của hần. Có ai lại dễ dàng tin tưởng một kẻ chỉ mới ở chung có mấy ngày kia chứ, lại còn nói ra mình ước nữa?

Nếu không phải là một kẻ thương tích đầy mình như y, mà là một tên đầy mưu ma chước quỷ ý đồ gây rối thì sao, hần sẽ suy sụp đến thế nào?

Cửu Cửu rất kinh ngạc, đồng thời cũng bị chính tính cách thiện lương xen lẫn cao ngạo đầy mâu thuẫn của hần hấp dẫn.

Thẳng đến khi gặp lại, con hắc hồ này lại có mưu đồ thương y, chăm chú nhìn gương mặt vừa kích động vừa thẹn thùng trước mắt, y bỗng phát hiện, hôn người này tựa hồ không có gì là quá nan kham.

Kết quả là khi điều đó xảy ra, con hồ ly ngốc này lại như bị hóa đá.

Rất buồn cười, có điều đây không phải là thời điểm để cười.

Sau khi gặp hai con xà yêu, bản tính không muốn tùy tiện sát sinh của hắc hồ làm cho y thấy được nguy hiểm. Vương giả tương lai của một bộ tộc mà lại thiện lương thế này, sớm muộn gì cũng tự mình hại mình, còn liên lụy đến tộc nhân.

Y không muốn nhìn thấy kết cục bi thảm của hắc hồ, lại không biết nào nhắc nhở hắc hồ cách bảo vệ địa vị của mình thế nào, nên y chỉ đành cố liều mạng rời xa hắc hồ. Đừng nhìn bộ dáng kiêu ngạo đó của hắc hồ, vì có thể đạt thành kỳ vọng của mọi người, cái giá mà hắc hồ phải trả, người ngoài tuyệt đối không thể tưởng tượng được đâu.

Càng biết, lại càng lo lắng. Ngay thời điểm y cố tình muốn nói thì lại bị hồ vương mang trở về bạch lang tộc.

Trở lại lang tộc, y chỉ có thể sắm vai của người kế thừa vương vị, y phải trở nên cường đại, để cuối cùng trở thành Lang vương chân chính.

Trong lòng vẫn thủy chung vương bận hình bóng của hắc hồ cao ngạo năm nào, y thầm nghĩ, một ngày nào đó sẽ dùng thân phận vương giả, cùng hắc hồ dùng máu hạ lập minh ước. Nào ngờ ngay cái ngày trước khi y về bạch lang tộc, hắc hồ chỉ cười và để lại một câu “về đi”, rồi từ đó về sau không còn xuất hiện trước mặt y nữa.

Nếu biết hắc hồ suy sụp như vậy, có phải y nên nói với hắc hồ rằng y muốn hắc hồ ở lại với y không?

Nhưng lúc đó bản thân y không hề có năng lực bảo hộ đối phương.

Vị trí trong bạch lang tộc vẫn chưa vững vàng, nếu mạo hiểm thu lưu đào binh của hắc hồ tộc, cho dù bản thân y có bình yên vô sự, nhưng Túy Lạc ở lại vẫn sẽ phải chịu khuất nhục vô cùng.

Đôi nhân đồng cao ngạo kia không nên bị hủy diệt.

Thật vất vả ba năm sau mới gặp lại được hắc hồ, đôi nhân đồng kia vẫn cao ngạo như trước, chỉ là đã lẫn thêm vào đó sự bất cần đời. Thời điểm Chu Thanh Tà mang hắc hồ theo bên cạnh, y đã có chút ghen tị, lại có chút an ủi khi phát hiện được, bản chất thiện lương của gia hỏa này vẫn không chút thay đổi.

Thời điểm Cửu Cửu gặp lại hắc hồ, mới biết chính xác cái gì gọi là ghen tị.

Tư vị này không dễ chịu chút nào, nếu có thể, thật hy vọng có thể khóa hắc hồ bên người suốt cả đời, làm cho hắc hồ không thể giống như hiện tại, tiêu dao khắp nơi, chỉ lưu lại cho y một bụng ghen ghét giẫm chua ừ cả trăm năm, lại thủy chung không cách nào thể hiện ra ngoài được.

Đáng chết! Là ai nói Lang vương nhất định phải rộng lượng, chừng chặc mới chiếm được thể thượng phong?!

Vớ vẩn!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hac-ho-bach-lang>